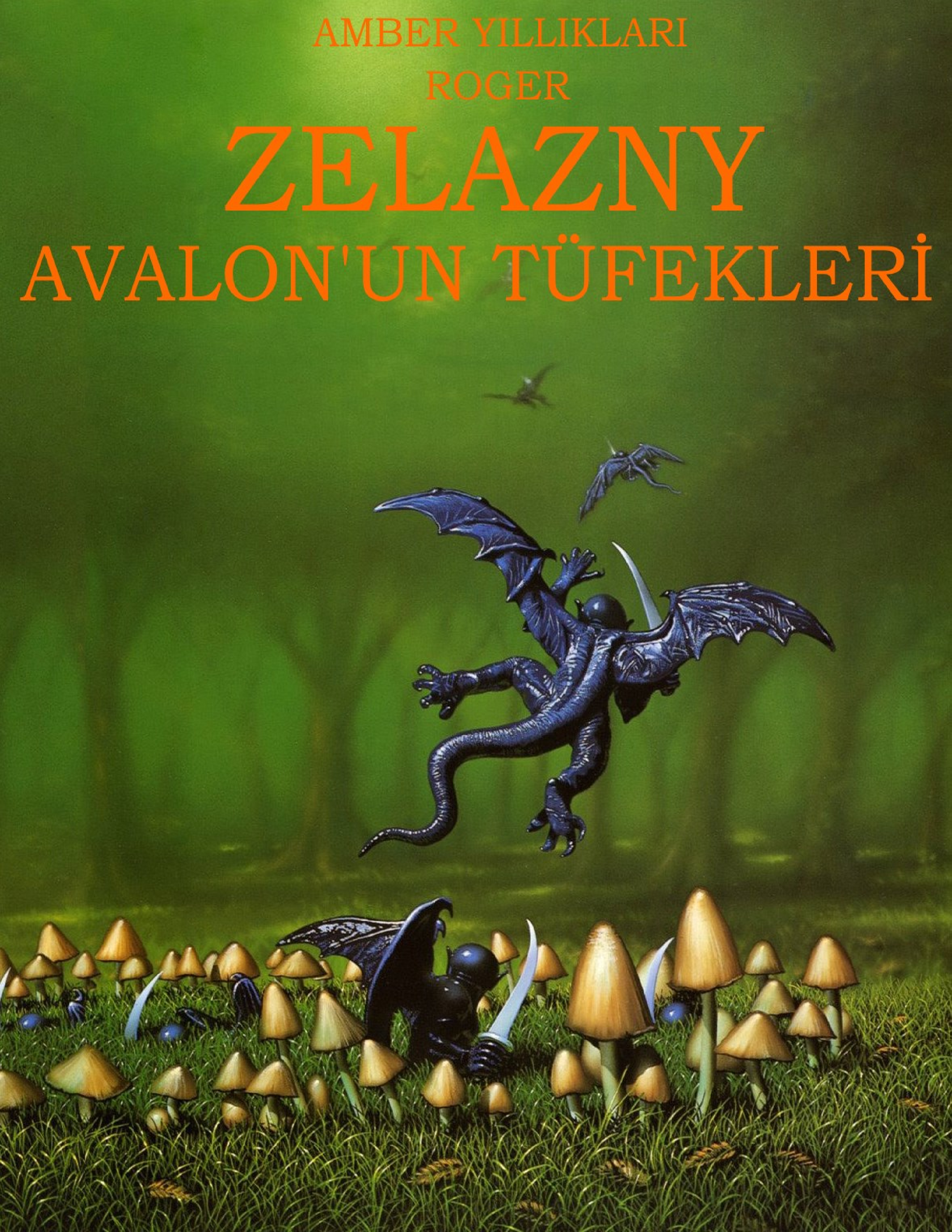
AMBER YILLIKLARI

ROGER

ZELAZNY

AVALON'UN TÜFEKLERİ

AMBER YILLIKLARI

İKİNCİ CİLT
Avalon'un Tüfekleri

ROGER ZELAZNY

Çeviren: BARIŞ E. ALKIM

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

İKİNCİ CİLT

AVALON'UN TÜFEKLERİ

Bölüm 1

Orada, kıyıda durup, “Hoş çakal, Kelebek," dedim ve tekne usulca döndü, ardından burnunu derinliklere çevirdi. Cabra deniz fenerindeki rıhtıma geri dönmeyi başaracaktı, biliyordum, çünkü orası Gölge’ye yakındı.

Önümde uzun bir yürüyüşün beklediğinin farkında, arkamı döndüm, yakındaki ağaçların siyah hattına baktım. İlerledikçe gerekli ayarlamaları yaparak o yöne hareket ettim. Sessiz ormana bir şafak öncesi soğuğu çökmüştü, iyiydi bu.

Normal halimden hemen hemen yirmi beş kilo daha zayıftım ve hâlâ arada bir çift gördüğüm oluyordu ama iyileşiyordum. Amber’in zindanlarından kaçmış ve bir ölçüde kendimi toparlayabilmiştim; sırasıyla, kaçık Dworkin ve ayyaş Jopin’in yardımlarıyla. Şimdi kendime bir yer bulmak zorundaydım... Artık mevcut olmayan bir yere benzeyen bir yer. Yolu saptadım. İlerledim.

Bir süre sonra orada bulunması gereken, içi oyuk bir ağacın yanında durdum. İçine uzanıp gümüş kılıcımı aldım ve belime bağladım. Kılıcın Amber’de bir yerlerde olması hiçbir şey değiştirmezdi. Şu anda buradaydı, çünkü yürüdüğüm orman Gölge’nin içindeydi.

Birkaç saat boyunca yürümeye devam ettim, görünmeyen güneş sol omzumun gerisinde bir yerlerdeydi. Sonra bir süre dinlendim, ardından tekrar yola düştüm. Yaprakları, kalın ölü ağaç gövdelerini, canlılarını, çimeni, kara toprağı gördüm, güzeldi. Hayatın tüm küçük kokularını koklamak ve onun vızıldayan/uğuldayan/öten seslerini duymak güzeldi. Tanrım!

Gözlerim nasıl da kıymetliydi! Neredeyse dört yıllık karanlığı ardından onları geri almanın nasıl olduğunu tarife kelimeler kâfi gelmez. Hele özgürce yürümek...

Yola devam ettim, lime lime olmuş pelerinim sabah melteminde dalgalanıyordu. Kırış kırış yüzüm, ipince, zayıf bedenimle elli yaşını geçkin görünüyor olmalıydım. Kim olduğumu kim bilebilirdi ki?

Gölge’nin içinde yürüyüp bir yere doğru hareket ettim, ama oraya ulaşamadım. Biraz yufka yüreklileşmeye başladığımdan olsa gerekti bu. Olanlar şöyleydi:

Yolun kenarında yedi adama rastladım; altısı ölüydü, kıpkırmızı bir parçalanmışlığın çeşitli safhalarında yatıyorlardı.

Yedincisi ise sırtını yaşlı bir meşenin yosunlu gövdesine vermiş, yarı oturur konumdaydı. Kılıcını kucağına yatırmıştı ve sağ böğründe, hâlâ kan akmakta olan koca bir yara vardı. Zırh giymemişti, ama diğer adamların bazıları zırhlıydı. Gri gözleri açık ama camsıydı. Parmak eklemlerinin derisi sıyrılmıştı, nefes alış verişi yavaştı. Fırça gibi kaşlarının altından, ölülerin gözlerini yiyen kargaları izliyordu. Beni görmemiş gibiydi.

Yüzümü gizlemek amacıyla kukuletamı örttüm ve başımı önüme eğdim. Daha yakınına gittim.

Bir zamanlar onu ya da ona çok benzer birini tanımıştım.

Kılıcı aniden titredi ve ben yaklaştıkça ucu yükseldi.

"Ben dostum," dedim. “Su ister misin?" Bir an tereddüt sonra başıyla onayladı.

"Evet." Mataramı açıp ona uzattım. İçti, öksürdü, azıcık daha iç!"'

"Teşekkür ederim, efendim," dedi geri uzatırken. “Tek üzüntüm içecek daha sert bir şeyler olmaması. Kahrolası yara!"

"Öylesinden de biraz var. Kaldırabileceğinden eminsen şayet."

Elini uzattı, ben de küçük bir şişeyi, ağzını açıp ona verdim. Jopin’in içtiği meretten bir fırt çektikten sonra belki yirmi saniye öksürdü.

Derken ağzının sol tarafı gülümsedi ve hafifçe kırptı gözünü.

"Çok daha iyi," dedi. “Böğrüme azıcık döksem olur mu? Güzel viskiyi harcamaktan nefret ederim, ama..."

"Eğer gerekiyorsa hepsini kulları. Gerçi bir düşündüm de, ellerin titriyor gibi. Belki ben döksem daha iyi olur."

Başıyla onayladı, deri ceketini açtım ve yara ortaya çıkana kadar hançerimle gömleğini kestim. Çirkin görünüşlü bir yaraydı; derindi ve kalçasının birkaç santim yukarısına iniyor, önden arkaya doğru uzanıyordu. Kollarında, göğsünde ve omuzlarında o kadar ciddi olmayan başka kesikler

de mevcuttu. Büyük olanından kan sızmaya devam ediyordu. Mendilimle biraz kurulayıp temizledim.

"Tamam," dedim, “dişlerini sık, başka tarafa bak." ve içkiyi döktüm.

Tek ve büyük bir kasılmayla vücudu tepeden tırnağa gerildi.

"Sonra titreyerek gevşedi. Ama bağırmadı. Bağıracağını düşünmemiştim zaten. Mendili katlayıp yaranın üstüne bastırdım. Pelerinimin ucundan yırttığım uzunca bir şeritle bağladım. “Biraz daha içmek ister misin?" diye sordum ona.

"Sudan." dedi. “Ardından, korkarım ki, uyumalıyım.” dedi sonra çenesi göğsüne değene kadar başını eğdi. Uykuya daldı ve ölü adamların pelerinlerinden ona bir yastık yaptım, birkaçını da üzerine örttüm.

Sonra yanına oturup, güzel karakuşları seyre koyuldum.

Tanıyamamıştı beni. Kim tanıyabilirdi ki zaten? Bir ihtimal kendimi ona tanıtmış olsaydım, tanıyabilirdi. Sanırım bu yaralı adam ve ben, gerçekte hiç tanışmamıştık. Ama çok farklı bir anlamda, birbirimizden haberdardık.

Gölge’de yürüdüğüm sırada bir yer arıyordum, çok özel bir yer. Bu yer bir zamanlar yok edilmişti, lakin onu yeniden yaratma gücüne sahiptim, çünkü Amber sonsuz sayıda gölge düşürür. Amber’in bir çocuğu onlar arasında yürüyebilir, böyle bir mirastır benimki. Buna isterseniz paralel dünyalar, canınız çektiyse alternatif evrenler, ya da umurunuzdaysa, delirmiş bir zihnin ürünleri diyebilirsiniz. Ben, onlara gölgeler diyorum, tıpkı içlerinde yürüme gücüne sahip olan herkesin yaptığı gibi. Bir olasılık seçer ve ona ulaşana kadar yürürüz. Böylece, bir anlamda, onu biz yaratırız. Konuyu şimdilik burada keselim.

Yelken açmış, Avalon’a doğru yürüyüşe başlamıştım.

Asırlar önce orada yaşamıştım. Bu uzun, karmaşık, gururlu ve acı dolu bir hikâyedir ve geri kalanını anlatacak kadar yaşarsam daha sonra da değinebilirim.

Yaralı şövalyeye ve altı ölü adama rastladığımda Avalon’uma yaklaşmaktaydım. Eğer yanlarından geçip gitmeyi tercih etmiş olsaydım, altı adamın ölü yattığı ve şövalyenin çizik bile almadan durduğu bir yere, ya da şövalyenin öldüğü altı adamın güldüğü bir yere de ulaşabilirdim. Kimisi gerçekte hiç önemi olmadığını, çünkü bunların hepsinin olasılıklar

olduğunu, dolayısıyla hepsinin de Gölge’de bir yerlerde var olduğunu söylerler.

Muhtemelen Gerard ve Benedict haricinde, erkek ya da kız işlerimden bir teki bile arkasına dönüp bakmazdı. Ama dünyadayken az çok yufka yürekli olmuştum. Her zaman böyle değildim, ama belki de onca yılımı geçirdiğim Gölge Dünya beni bir nebze yumuşatmıştı, belki de Amber zindanlarında geçen yıllarım bana bir şekilde insan acılarının niteliğini anımsatmıştı. Bilmiyorum. Tek bildiğim, bir zamanlar arkadaşım olmuş birine böylesine benzeyen birini yaralı görüp de, yanından geçip gidemeyeceğimdi. Bu adamın kulağına kim olduğumu fısıldasam, adımın lanetlendiğini duyabilirdim, kederli bir hikâye işiteceğimse muhakkaktı.

Tamam öyleyse. Bedelin bu kadarını ödeyecektim: Onu ayağa kaldıracak, sonra yoluma devam edecektim. Hiç zarar gelmeyecek, bu Öteki’nde belki küçük bir iyilik yapılmış olacaktı.

Orada öylece oturup onu izledim ve birkaç saat sonra uyandı.

"Merhaba," dedim mataramın kapağını açarak. “Biraz daha içer misin?"

"Teşekkürler." Bir elini uzattı. İçerken onu seyrettim ve matarayı geri verdiğinde bana, "Kendimi tanıtmadığım için beni mazur görün. İyi durumda değildim..." dedi.

Seni tanıyorum," dedim ona. “Bana Corey de."

Sanki “Nereli Corey?" diyecekmiş gibi göründü, ama sormanın daha iyi olduğuna karar verdi ve başıyla onayladı.

"Pekâlâ, Sör Corey," diyerek rütbemi düşürdü. “Sana teşekkürlerimi sunmak isterim."

"Daha iyi olduğun gerçeği ile teşekkürümü aldım ben," dedim ona. “Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Yanımda biraz kurutulmuş et var, gerçi ekmek çok taze değil," dedim. “Bir de koca bir parça peynir. Dilediğince ye."

Ona uzattım ve öyle yaptı.

"Ya sen, Sör Corey?" diye sual etti.

"Ben zaten yedim, sen uyurken." Manalı manalı etrafıma bakındım. Gülümsedi.

"...Ve altısını birden kendi başına mı yendin?" dedim. Başıyla evetledi.

"İyi gösteri. Seninle ne yapacağım şimdi?"

Yüzümü görmeye çalıştı, muvaffak olamadı. “Anlayamadım," dedi.

"Yolun nereye?"

"Dostlarım var," dedi, “beş fersah kadar kuzeyde. Bunlar olduğunda o yöne gidiyordum. Herhangi bir insanın, hatta bizzat Şeytan’ın beni sırtında bir fersah bile taşıyabileceğini sanmam. Ayağa kalkabilirim, Sör Corey, o zaman boyuma dair daha iyi bir fikrin olur."

Doğruldum, kılıcımı sıyırdım ve beş santimetre çapında bir genç ağacı tek darbede kestim. Sonra üzerini soyup budayarak uygun boya getirdim.

Bir kez daha yaptım bunu ve ölülerin kemerleri ve pelerinleriyle bir sedye uydurdum.

İşimi bitirene kadar bekledi, sonra yorumda bulundu:

"Salladığın, ölümcül bir kılıç, Sör Corey... Görünüşe bakılırsa, gümüşten hem de..."

"Yolculuğa hazır mısın?" diye sordum ona. Beş fersah, aşağı yukarı yirmi kilometre eder.

"Peki ya ölüler?" diye sordu.

"İstersen onlara bir de Hıristiyanlara layık cenaze töreni düzenleyeyim?" dedim. “Siktir et! Doğa kendi işini kendi görür. Buradan uzaklaşalım. Kokmaya başlamışlar bile."

"Hiç değilse üzerlerinin örtüldüğünü görmek isterim. İyi dövüştüler."

İçimi çektim.

"Pekâlâ, geceleri huzur içinde uyumana yardımı olacaksa. Kazmam yok, o yüzden onlara bir taş yığını yapacağım. Gerçi toplu mezar olacak."

"Gayet iyi," dedi.

Altı cesedi yan yana dizdim. Onun, ölüler için dua olduğunu sandığım bir şeyler mırıldandığını işittim.

Cesetlerin etrafını taşla çevirdim. Civarda çok miktarda taş vardı, ben de işler hızlı yürüsün diye en büyüklerini seçip, elimi çabuk tuttum.

Hatayı da orada yaptım işte. Taşlardan birisi iki yüz kilo kadar olmalıydı ve onu yuvarlamadım. Kaldırıp yerine oturttum.

Onun tarafından gelen derin bir nefes sesi işittim ve bunu gözden kaçınmadığını anladım. O yüzden küfürü bastım:

"Kahrolasıca, az kalsın belim kırılacaktı!" dedim, ardından daha küçük taşlar seçtim.

İşimi bitirdiğimde, “Tamam," dedim. “Gitmeye hazır mısın?"

"Evet."

Onu kucağıma alıp sedyeye yatırdım. O sırada dişlerini sıktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Eliyle gösterdi.

"Patikadan git. Çatallanıncaya kadar solu takip et. Oradan sağa dön. Bunu nasıl taşımayı öneriyorsun?"

Sedyeyi, bir bebeği, beşiğiyle, vesairesiyle topluca nasıl taşırsanız işte öylece kollarımın arasına aldım. Sonra döndüm ve onu taşıyarak patikaya çıktım.

"Corey?" dedi.

"Evet?"

"Şimdiye kadar tanıdığım en kuvvetli adamlardan birisin seni bir yerden çıkartacak gibiyim."

Onu hemen yanıtlamadım. Sonra, “Formumu korumaya çalışıyorum. Temiz yaşam ve bu gibi şeyler," dedim.

"...Hem sesin de bir hayli tanıdık geliyor."

Yukarıya bakıyor, hâlâ yüzümü görmeye çalışıyordu. Konudan derhal uzaklaşmaya karar verdim.

"Seni hangi arkadaşına taşıyorum?"

"Ganelon’un Şatosu’na gidiyoruz."

"O eşkiya mı!" dedim, neredeyse onu düşürürken.

"Kullandığın sözcüğü tanımasam da, sesinin tonundan bunun bir hakaret olduğunu varsayıyorum," dedi, “eğer durum buysa, onu savunmak..."

"Dur biraz," dedim. “İçimde aynı isme sahip iki ayrı kişiden bahsettiğimize dair bir his var. Özür dilerim." Sedyeden, gevşediğini hissettim.

"Muhakkak ki durum bu," dedi.

Onu böylece patikaya kadar taşıdım ve oradan sola döndüm.

Tekrar uykuya yenik düştü ve zamanı daha iyi değerlendirip, bahsettiği çatalı o uyurken koşarak geçtim. Onu haklamaya çalışan ve neredeyse başaran altı adamı düşünmeye başladım. Çalılar arasında başka arkadaşlarının saklanmıyor olmasını umuyordum.

Şövalyenin nefesi değişince tekrar yürüyüş hızına indim.

"Uyuyordum," dedi.

"Horluyordun da," diye ekledim.

"Beni ne kadar taşıdın?"

"İki fersah kadar diyebilirim."

"Yorulmadın mı?"

"Biraz," dedim, “ama dinlenmeye ihtiyaç duyacak kadar değil"

"*Mon Dieu!*” dedi. “Düşmanım olmadığına sevindim. Şeytan olmadığından emin misin?"

"Öyleyim ya," dedim. “Kükürt kokusunu duymuyor musun? Hem şu sağ toynağımın ağrısı beni öldürecek."

Kıkırdamadan önce gerçekten birkaç kez kokladı ve buna biraz gücendim.

Aslını isterseniz, hatırladığım kadarıyla dört fersahtan fazla yol almıştık. Tekrar uyumasını ve mesafeye kafasını çok takmamasını umuyordum. Kollarım ağrımaya başlıyordu.

"Öldürdüğün altı adam kimdi?" diye sordum ona.

"Çember’in Bekçileri," diye yanıtladı. “Onlar artık insan değildi, içlerine şeytan girmişti. Şimdi Tanrıya dua et, Sör Corey ki ruhları huzur bulsun."

"Çember’in Bekçileri mi?" diye sordum. “Ne çemberi?"

"Karanlık Çember: günahın ve iğrenç hayvanların mekânı..." Derin bir nefes aldı. “Topraktaki hastalığın kaynağı."

"Toprak bana pek hasta gözükmedi," dedim.

"Oradan uzaktayız ve Ganelon’un diyarı saldırganlar için halâ fazlasıyla güçlü. Ama Çember genişliyor. Nihai mücadelenin burada verileceğini hissediyorum."

"Merakımı cezbettin."

"Sör Corey, haberin yok ise unutman, Çember’in etrafına dolanman ve kendi yoluna gitmen daha iyi. Seninle omuz, omuza çarpışmayı canı gönülden istesem de, bu senin savaşın değil... ve sonucu kim bilebilir?"

Patika yukarı kıvrılmaya başlamıştı. Sonra, ağaçların arasındaki bir boşluktan, duraklayıp, başka, benzer bir yeri hatırlamama sebep olan bir şey gördüm uzaklarda.

"Ne?" diye sordu taşıdığım adam, dönüp. Sonra, “Düşündüğümden de hızlı yol almışsın. Burası gideceğimiz yer, Ganelon’un Şatosu," dedi.

O anda Ganelon’u düşündüm. Bunu istemedim, ama yaptım. Hain katilin tekiydi ve asırlar evvel Avalon’dan sürmüştüm onu. Aslında onu, kardeşim Eric’in daha sonra bana yapmış olduğu gibi, Gölge’nin içinde başka bir yer ve zamana bırakmıştım. Bunun, onu gönderdiğim yer olmamasını umuyordum. Düşük bir ihtimaldi, ama mümkündü. Ömrü biçilmiş bir ölümlü olmasına ve onu belki de altı yüz yıl önce sürgüne göndermeme karşın, bu sürenin bu dünya için sadece birkaç yıla denk gelmesi olasıydı. Zaman da Gölge’nin bir işlevidir ve Dworkin bile içini dışını tamamen bilmezdi. Bilirdi belki de. Belki de bu yüzden delirmişti... Zamanla ilgili en zor şeyin, onu yapmak olduğunu öğrenmiştim. Her halükârda Ganelon’un benim eski düşmanım ve ondan önce güvendiğim yardımcım olamayacağını hissediyordum, çünkü ülkesini süpüren bir günah dalgasına karşı koymayacağı kesindi. Tam orada, iğrenç yaratıklara yardakçılık ediyor olurdu. Bundan emindim.

Bana zorluk yaratan şeylerden birisi taşıdığım adamdı.

Onun bir eşi, sürgün zamanı Avalon’da sağdı, yani bu zaman farkı normal olabilirdi.

Bildiğim Ganelon’la karşılaşmak ve onun tarafından tanınmak umurumda değildi. O, Gölge hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onu öldürmek yerine birtakım kara büyülerim olacaktı ve ölümden kurtulduysa bile, ikinci şık daha zor olabilirdi.

Ama kucağımdaki adamın dinlenmeye ve sığınacak bir yere gereksinimi vardı, o yüzden güçlükle yürümeyi sürdürdüm.

Yine de merak ettim…

Bu adamı tanımama yardım eden, benimle ilgili bir şey var gibi görünüyordu. Eğer Avalon’a hem benzeyen hem benzemeyen bu yerde benim bir gölgeme ilişkin bazı hatıralar varsa hangi şekli almışlardı? Şayet keşfedilirsem gerçek beni nasıl karşılayacaklardı?

Güneş batmaya başlıyordu. Soğuk bir geceyi haber veren, serin bir meltem çıktı. Taşıdığım adam bir kez daha horluyordu, o yüzden geri kalan mesafenin çoğunu koşarak gitmeye karar verdim. Bu ormanın karanlık çöktükten sonra, hakkında hiçbir şey bilmediğim, ama bu mekân söz konusu olduğunda iş üstünde görünen kahrolasıca bir Çember’in murdar sakinlerinin kol gezdiği bir yer olabileceği hissinden hoşlanmamıştım.

Böylece, içimde yükselen takip, pusu ve gözetlenme düşüncelerini bir kenara atıp, uzayan gölgelerin içinden koştum, bunu yapamaz hale gelinceye kadar. Bu düşünceler bir önsezi seviyesine erişmişlere: ve o anda arkamdan gelen gürültüyü duydum: ayak seslerine benzeyen, yumuşak patırtı sesleri.

Sedyeyi yere bıraktım ve dönerken kılıcımı çektim,

İki taneydiler, kediler.

Görünüşlerine bakılırsa kesinlikle Siyam kedileriydiler tek fark bunlar kaplan boyutundaydılar. Gözleri bebeksiz, ,katı güneş parlaklığında bir sarıydı. Ben dönerken arka bacakları üstüne oturdular, gözlerini kırpmadan baktılar bana.

Otuz adım kadar uzaktaydılar. Kılıcımı kaldırıp onlarla sedye arasında yan durdum.

Sonra soldaki ağzını açtı. Bir kükreme mi beklemeliydi yoksa mırıltı mı, bilemiyorum. Bunun yerine, konuştu. “İnsan ölümü yakın." dedi. Ses, insan sesi değildi. Çok tiz bir perdedendi.

"Yine de hâlâ yaşıyor," dedi sesi ilkine çok benzeyen ikincisi.

"Onu burada öldür," dedi ilki.

"Ya hiç sevmediğim, elinde kılıçla koruyana ne demeli?"

"Ölümlü insan mı?"

"Gel de bul," dedim, yavaşça.

"Zayıf, belki de yaşlı."

"Yine de diğerini taş yığınından buraya, hızla ve dinlenmeden taşıdı. Etrafını saralım."

Onlar hareket edince ileri fırladım ve sağımdaki üzerime atladı.

Kılıcım kafatasını yarıp omzuna doğru yoluna devam etti.

Kılıcı kurtarıp dönerken diğeri yanımdan geçip sedyeye yöneldi. Çılgın gibi savurdum kılıcı.

Kılıç sırtına çarptı ve gövdesini boydan boya yardı. İki parçaya ayrılır ve tutuşurken, kara tahta üzerindeki tebeşir gibi gıcırdayan bir çığlık attı. Diğeri de yanıyordu.

Ama ikiye ayırdığım henüz ölmemişti. Başı bana döndü, ışıldayan gözleri benimkileri yakaladı ve bırakmadı.

"Nihai ölümle ölüyorum," dedi “ve bu yüzden seni tanıyorum, Yolu Açan. Bizi neden öldürüyorsun?" Alevler kafasını sarmaladı.

Döndüm, kılıcımı temizleyip kınına soktum, sedyeyi kaldırdım, tüm soruları duymazlıktan geldim ve devam ettim.

Bu şeyin ne olduğuna, ne anlama geldiğine ilişkin kafamda bir fikir oluşmaya başlamıştı.

Şimdi bile bazen o yanan kedi kafasını düşlerimde görüp, kan ter içinde uyanıyorum ve gece daha da kararmış, tarif edemediğim şekillerle doluymuş gibi geliyor.

Ganelon’un Şatosu’nun etrafında su dolu bir hendek ve kaldırılmış bir köprü vardı. Yüksek duvarların birleştiği dört köşenin her birinde bir kule dikiliydi. Bu duvarların içinde bir sürü kule daha da yükseklere erişip, alçak, kara bulutların karnını gıdıklıyor, erken çıkan yıldızları örtüyor, şatonun durduğu yüksek tepeye kapkara gölgeler düşürüyordu. Kulelerin

birkaçında şimdiden ışıklar yanıyordu bile ve rüzgâr bana belli belirsiz konuşma seslerini taşıyordu.

Açılır köprünün önünde dikildim, yükümü yere bıraktım, ellerimi ağzıma götürüp seslendim.

"Hey! Ganelon! Gece vakti başı derde düşmüş iki yolcu var!"

Taşa sürtünen metalin sesini duydum. Yukarıda bir yerlerden incelendiğimi hissettim. Gözümü kısıp baktım ama gözlerim eski haline göre hâlâ çok zayıftı.

"Kim var orada?" diye geldi ses, tok ve gürleyerek.

"Yaralı Lance ve ben, onu buraya taşıyan Cabra’lı Corey."

O, bağırarak bu bilgiyi bir başka nöbetçiye iletirken bekledim ve mesaj kulaktan kulağa iletildikçe daha fazla sayıda sesin yükseldiğini duydum.

Birkaç dakikalık duraklamanın ardından, aynı şekilde bir yanıt döndü.

Sonra nöbetçi aşağı bağırdı:

"Geri çekilin! Köprüyü indireceğiz! Girebilirsiniz!"

O bunu söylerken gıcırtı başladı ve kısa zaman içinde köprü, hendeğin bizim bulunduğumuz tarafına vurdu. Yükümü bir kez daha kaldırdım ve köprüyü arşınladım.

Sör Lancelot du Lac’ı, kardeşim gibi güvendiğim Ganelon’un Şatosu’na işte böyle getirdim. Kardeşim gibi, yani hiç güvenmediğim.

Etrafıma insanlar hücum etti ve kendimi silahlı adamlarca kuşatılmış buldum. Bununla birlikte düşmanlık değil, yalnızca endişe mevcuttu. Meşalelerin aydınlattığı, her yanma döşek serili, taş döşeli geniş bir avluya girmiştim. Ter, duman, at ve yemek kokusu alabiliyordum. Burada küçük bir ordu kamp kurmuştu.

Birçok kişi bana yaklaşmıştı ve beni süzüyor, mırıldanıyorlardı. Derken sanki savaş için tümüyle zırhlanmış iki kişi geldi ve biri omzuma dokundu.

"Bu taraftan," dedi.

Takip ettim ve iki yanıma geçtiler. Biz ilerledikçe insan çemberi aralandı. Çekme köprü gıcırdayarak yerine dönmekteydi. Kara taşlardan yapılmış ana binaya doğru yöneldik.

İçeride uzun bir koridorda yürüdük ve resepsiyon odasına benzeyen bir yeri geçtik. Sonra bir merdivene geldik. Sağımdaki adam çıkmamı işaret etti. İkinci katta kalın bir tahta kapının önünde durduk ve nöbetçi kapıyı çaldı.

Maalesef çok tanıdık gelen bir ses, “İçeri girin," diye seslendi. Girdik.

Avluyu gören geniş bir pencerenin yanında, büyük bir tahta masada oturuyordu. Siyah bir gömleğin üzerine kahverengi deri ceket giymişti ve pantolonu da siyahtı. Koyu renkli çizmelerinin üzerinde bollaşıyorlardı. Belinde, kabzası toynak biçimli hançerin asılı durduğu, enli bir kemer vardı. Saçı ve sakalı kızıldı, bir tutam da beyaz vardı. Abanoz kadar koyuydu gözleri.

Bana baktı, sonra dikkatini sedyeyle birlikte içeri giren bir çift nöbetçiye verdi.

"Onu yatağıma yatırın," dedi. Sonra, “Roderick, onunla ilgilen," diye ekledi.

Ganelon’un hekimi Roderick, pek zarar verecekmiş gibi durmayan, ihtiyar bir adamdı, bu yüreğime biraz su serpmişti.

Lance’i onca yoldan kanı aksın diye getirmemiştim.

Sonra Ganelon bir kez daha bana döndü. “Onu nerede buldun?" diye sordu.

"Buranın beş fersah güneyinde."

"Sen kimsin?"

"Bana Corey derler," dedim.

Beni tepeden tırnağa inceledi ve solucanı andıran dudakları bıyığının altında bir tebessüm halinde kıvrıldı. “Bu işteki rolün ne?" diye sordu.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," dedim.

Omuzlarımın biraz çökmesine izin verdim. Ağır ağır, yumuşak ve azıcık titrettiğim bir sesle konuştum. Sakalım onunkinden daha uzundu ve tozdan ağarmıştı. Yaşlı bir adama benzediğimi hayal edebiliyordum. Takdir edişindeki yaklaşım da böyle düşündüğünün belirtisiydi.

"Ona neden yardım ettiğini soruyorum," dedi.

"İnsanların kardeşliği, falan filan," dedim.

"Yabancı mısın?"

Başımla doğruladım.

"Pekâlâ, burada canın istediğince kalmakta özgürsün."

"Teşekkürler. Belki yarın yola çıkabilirim."

"Şimdi bana bir kadeh şarap içerken eşlik et ve onu hangi şartlar altında bulduğunu anlat."

Ben de öyle yaptım.

Ganelon sözümü kesmeyip konuşmama izin verdi. Konuştuğum bu süre boyunca o delip geçen gözleri üzerimdeydi. Gözleri yoluyla insanı yaralamayı her zaman basmakalıp bir ifade bulmuşsam da o gece hissettiğim bu değildi. Gözleriyle bıçakladı beni. Ne bildiğini ve hakkımda ne tahmin yürüttüğünü merak ettim.

Derken yorgunluk zıplayıp yapıştı yakama. Yorgunluk, şarap, sıcak oda... Tüm bunlar bir araya gelmişti ve aniden sanki odanın bir köşesine çekilmiştim, kendimi izliyor, dinliyor olaylardan kopmuş gibi hissediyordum. Kısa patlamalar halinde büyük efor sarf edebilme becerisine sahip de olsam, dayanıklılık konusunda hâlâ çok zayıf olduğumu anladım. Ellerimin de titrediğini fark ettim.

"Özür dilerim," dediğimi duydum. “Günün yorgunluğu etkilemeye başladı..."

"Elbette," dedi Ganelon. “Seninle sabah konuşacağız. Şimdi uyu. İyi uykular."

Sonra nöbetçilerden birini çağırdı ve ona, beni bir odaya çıkarması buyruğunu verdi. Yolda sendelemiş olmalıyım, çünkü nöbetçinin koluma girip beni yönlendirdiğini anımsıyorum.

O gece ölüm uykusuna yattım. Kocaman, kapkara bir şeydi, neredeyse on dört saat uzunluğunda.

Sabah kalktığımda her yanım sızlıyordu.

Yıkandım. Yüksek dolabın üzerinde bir leğen ve düşünceli birinin koymuş olduğu sabun ile havlular vardı.

Boğazım talaş, gözlerim tüy dolu gibiydi. Oturup kendime değer biçtim.

Bir zamanlar ardından parçalarıma ayrılmaksızın Lance’i gün boyunca taşıyabilirdim. Bir zamanlar Kolvir’in cephede savaşarak Amber’in kalbine kadar ilerlemiştim.

O günler geride kalmıştı. Kendimi, görünmekte olduğum enkaz gibi hissettim aniden.

Bir şeyler yapılmalıydı.

Biraz kilo alıyor, gücümü topluyordum. Bu sürecin hızlandırılması gerekecekti.

Bir iki hafta temiz yaşayıp deli gibi egzersiz yapmanın epey faydası dokunacağına hükmettim. Ganelon’un beni tanıdığına dair gerçek bir belirti yoktu. Tamam, o zaman. Önerdiği misafirperverlikten faydalanacaktım.

Bu kararla mutfağı aradım ve doyurucu bir kahvaltı yaptım.

Şey, aslında öğle yemeği vaktiydi ama her şeyi asıl ismiyle çağıralım. İçimde tütün içmek için güçlü bir arzu vardı ve tütünümün bitmiş olmasından ötürü sapıkça bir zevk duydum. Kader beni kendime karşı doğru tutmak için planlar yapıyordu.

Avluya ve canlı, parlak bir güne yürüdüm. Uzunca bir süre orada kışlalayan adamların eğitimlerini izledim.

Karşı uçta okçular vardı, saman balyalarına tutturulmuş hedeflere ok sallıyorlardı. Benim kendimi daha rahat hissettiğim üç parmak tekniğindense, başparmaklarına geçirilmiş halkalarla, kirişi doğu tarzı tuttuklarına dikkat ettim. Bu, beni bu Gölge hakkında düşünmeye şevketti. Askerler kılıçların hem iki ağzını, hem de ucunu kullanıyorlardı ve ortada çeşit çeşit kılıçlar ve kullanım teknikleri mevcuttu. Kestirmeye çalıştım ye etrafta belki sekiz yüz kadar adam olduğunu tahmin ettim... kaçının gözden uzak olduğu konusunda fikrim yoktu. Tenleri saçları, gözleri, açık renkten koyu esmere kadar değişiyordu. Yay vınlamaları ve kılıç şakırtıları arasında birçok tuhaf aksan çalındı kulağıma, ama çoğunluğun konuştuğu diğer lehçelerinden biri olan Avalon diliydi.

Ben durup izlerken, askerlerden biri elini kaldırdı indirdi, alnının terini sildi ve geri adım attı. Hasmı soluksuz kalmışa benzemiyordu. Bu, aradığım tarzda bir egzersiz için yakaladığım fırsattı.

İleriye çıktım, gülümsedim ve “Ben Cabra’lı Corey. Seni izliyordum," dedim.

Dikkatimi, soluklanan arkadaşına sırıtan iri yarı esmer adama verdim.

"Arkadaşın dinlenirken seninle çalışmamın sakıncası var mı?" diye sordum ona.

Sırıtmayı sürdürdü ve ağzını, kulağını işaret etti. Birkaç dil daha denedim ama hiçbiri kâr etmedi. Ben de adam fikri kapıncaya kadar kılıcı, onu ve kendimi gösterdim. Rakibi de bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü olacak ki, daha ufak tefek olan adam kılıcını bana verdi.

Kılıcı elime aldım. Grayswandir’den daha kısa ve çok daha ağırdı. (Şu ana kadar bahsetmediğimin farkındayım, ama kılıcımın adı budur. Kendine ait bir öyküsü vardır ve beni bu nihai sınava neyin getirdiğini öğrenmenizden evvel bunu anlatabilirim ya da anlatmayabilirim. Ama bir daha ismiyle çağırdığımı duyarsanız, ne hakkında konuştuğumu bileceksiniz.) Sınamak için kılıcı birkaç kez savurdum, pelerinimi çıkarıp bir yana attım ve gardımı aldım.

Koca adam saldırdı. Saldırısını savuşturup hamlettim. Savuşturdu ve karşılık verdi. Karşı saldırısını çeldim, aldatmaca yaptım ve hamlettim. O da. Beş dakika sonra, adamın iyi olduğunu biliyordum. Ondan daha iyi olduğumu da. Uyguladığım teknikleri öğretmem için iki kez beni durdurdu. İkisini de çabucak öğrendi. On beş dakika sonra sırıtışı daha da genişledi. Sanırım çoğu hasmını sırf ayakta kalma gücü sayesinde yendiği noktadaydı... Eğer o saate kadar saldırılarına karşı dayanırlarsa… Adam dayanıklıydı, hakkını vermeliyim. Yirmi dakika sonra yüzüne şaşkın bir bakış yerleşti. O kadar ayakta kalacakmış gibi görünmüyordum. Ama bir insan, Amber’in bir evladının içinde nelerin yattığına dair gerçekte ne bilebilir ki? Yirmi beş dakika sonra ter içindeydi ama devam ediyordu. Kardeşim Random da astımlı bir delikanlı gibi görünür sırası geldiğinde öyle davranır ama bir seferinde sırf kimin pes edeceğini görmek için yirmi altı saat kılıç sallamıştık. (Merakınız kabardıysa söyleyeyim, pes eden ben olmuştum. Ertesi güne bir randevum vardı ve bir hayli iyi gözükmek istiyordum.) Devam edebilirdik de. O anda böyle bir performansa hazır değil idiysem de, karşımdaki adamdan fazla dayanabileceğimi biliyordum. Her halükârda, o sadece bir insandı.

Yarım saat kadar sonra güç bela nefes alıyordu, karşı atakları yavaşlamıştı ve birkaç dakika sonra kendi hücumlarımı kasten zapt ettiğimin farkına varabilirdi. Bir önceki hasmından gördüğüm gibi, elimi kaldırıp kılıcımı indirdim. O da durakladı, sonra üzerime atılıp beni kucakladı. Ne dediğini anlamadım ama alıştırmadan memnun kaldığını çıkarabildim. Ben de öyleydim. İşin korkunç yanı, bunu fark etmiştim. Kendimi hafifçe sarhoş gibi hissettim.

Ama daha fazlasına ihtiyacım vardı. Kendimi o gün öldürüp egzersiz yapacağıma, o gece tıka basa yiyip derin bir uyku çekeceğime, kalkıp yeniden yapacağıma dair söz verdim.

Böylece okçuların durduğu yere geldim. Biraz sonra bir yay ödünç aldım ve üç parmak stilimle, belki yüz ok salladım.

Çok da fena yapmamıştım. Sonra bir süreliğine kargıları kalkanları ve gürzleriyle at sırtındaki adamları izledim ve devam ettim. Silahsız dövüş eğitimine baktım.

Sonunda ardı ardına üç adamla güreş tuttum. Ancak o sonra tükendiğimi hissettim. Mutlak şekilde. Tümüyle gölgelik bir sıranın üzerine oturdum, ter boşanmıştı ve nefes alıyordum. Lance'i, Ganelon'u ve akşam yemeğini merak ettim. On dakika kadar sonra bana verilen odaya geri döndüm ve tekrar yıkandım.

O ana kadar kurt gibi acıkmıştım, bu sebeple kendime akşam yemeği ve bilgi bulmaya gittim.

Kapıdan çok uzaklaşmamıştım ki önceki geceden tanıdığım nöbetçilerden biri, beni odama götürmüş olan yaklaştı ve “Lord Ganelon akşam yemeğini yemek çanı çaldıktan sonra kendi odasında yemenizi rica ediyor," dedi. Ona teşekkür ettim, orada olacağımı söyleyip odama döndüm ve vakit gelene kadar yatağımda dinlendim. Sonra tekrar dışarı çıktım.

Vücudum derinden sancımaya başlamıştı ve ilaveten birkaç çürüğüm daha olmuştu. Bunun iyi olduğuna hükmettim, yaşlı görünmeme yardım edecekti, Ganelon'un kapısına vurdum ve bir oğlan beni içeri aldı, sonra şöminenin yakınma sofra kurmakta olan bir diğer oğlanın yanma koşturdu.

Ganelon yeşil bir gömlek ve pantolon, yeşil çizmeler ve kemer kuşanmıştı, yüksek arkalıklı bir iskemlede oturuyordu.

Ben içeri girince doğruldu, karşılamak üzere yürüdü.

"Sör Corey, bugün yaptıklarını işittim," dedi elimi kavrayarak. “Bu, Lance’i taşımanı daha inanılır kılıyor. Göründüğünden daha üstün bir adam olduğunu söylemeliyim... sakın alınmayasın".

Kıkır kıkır güldüm. “Alınmadım."

Bir iskemleye oturttu, bir kadeh dolusu, damak tadıma tatlı, hafif gelen bir şarap verdi, sonra “Sana bakıyorum da. Tek elimle yere devirebileceğimi yemin edebilirim ama Lance’i beş fersah taşıdın ve yolda o piç kurusu kedilerden ikisini öldürdün. Hem bana büyük taşlardan inşa ettiğin taş yığınını da anlattı..."

"Lance bugün nasıl?" diye sözünü kestim.

"Dinlendiğinden emin olmak için odasına nöbetçi diktim. Adale yığını mankafa ayağa kalkıp gezinmek istiyor. Ama bütün hafta orada kalacak, Tanrı aşkına!"

"Öyleyse kendini daha iyi hissediyor olmalı."

Başıyla evetledi.

"Onun sağlığına."

"Buna içerim."

İçtik. Sonra “Sen ve Lance gibi adamlardan bir ordum olsaydı," dedi, “hikâye farklı olabilirdi."

"Ne hikâyesi?"

"Çember ve Bekçileri," dedi. “Duymadın mı?"

"Lance şöyle bir bahsetmişti. Hepsi o."

Bir oğlan şöminedeki kısık ateşin üzerine devasa boyutta bir et parçası yerleştirdi. Şişi çevirdikçe üzerine şarap döktü.

Koku ne zaman benim tarafıma gelse karnım guruldiyor, Ganelon da gülüyordu. Diğer oğlan mutfaktan ekmek getirmek üzere çıktı.

Ganelon uzunca bir süre sessiz kaldı. Şarabını bitirdi ve bir kadeh daha koydu. Ben ilk kadehimi yavaşça yudumluyordum.

"Avalon’u hiç işittin mi?" diye sordu nihayet.

"Evet," diye karşılık verdim. Nice zaman önce zorlu bir yolculukta işittiğim bir dörtlük bu: 'Kutsanmışlar Nehri'nin ötesinde oturduk, evet, ağlaştık, Avalon'u anımsadıkça. Kılıçlarımız elimizde kırıldı ve kalkanlarımızı astık meşe ağacına. Gümüş kuleler devrildi, bir kan denizine. Avalon'a kaç mil var? Hiç, derim ve çok. Gümüş kuleler devrildi.

"Avalon düştü mü?" dedi.

"Sanırım adam deliydi. Ben Avalon'u bilmiyorum. Ama mısraları aklımda kalmış."

Ganelon yüzünü kaçırdı ve birkaç dakika konuşmadı. Konuştuğunda, sesi farklılaşmıştı.

"Vardı," dedi. "Böyle bir yer vardı. Yıllar evvel orada yaşardım. Düştüğünü bilmiyordum."

"O yerden buraya nasıl geldin?" diye sordum ona.

"Oranın büyücü Lord'u, Amberli Corwin tarafından sürüldüm. Beni acı çekip ölmem için karanlığın ve çılgınlığın içinden buraya getirdi... ve acı çektim ve birçok sefer ölümle burun buruna geldim. Dönüş yolunu bulmaya çalıştım ama hiç kimse bilmiyor. Büyücülerle konuştum, hatta öldürmeden önce Çember'den bir yaratık bile yakaladık. Ama hiç kimse Avalon'un yolunu bilmiyordu. Ozanın söylediği gibi, 'Hem çok var, hem de hiç,'" diyerek mısralarımı yanlış alıntıladı. "Ozanın adını anımsıyor musun?"

"Üzgünüm, ama hayır."

"Geldiğin bu Cabra neredir?"

"Uzakta, doğuda, denizin karşısında," dedim. "Çok uzaklarda. Bir ada krallığıdır."

"Bize asker gönderme imkânları var mıdır? İyi para ödeyebilirim." Başımı iki yana salladım.

"Küçük bir ordusu bulunan küçük bir yerdir ve ulaşması karadan da denizden de birkaç ayı bulur. Hiç kiralık askerleri olamamışlardır ve bu sebeple savaşa yatkın değillerdir."

"Öyleyse vatandaşlarından bir hayli farklısın," dedi, bana bir kez daha bakıp. Şarabımı yudumladım.

"Silah eğitmeniydim," dedim, "Kraliyet Muhafızları'nın."

"Öyleyse askerlerimi eğitmek üzere kiralanmaya meyilli olabilirsin?"

"Birkaç hafta kalıp bunu yapacağım," dedim.

Bir saliselik, sımsıkı dudaklı bir gülümsemeyle onayladı, sonra, “Güzel Avalon’un yok olduğu imasını duymak beni hüzünlendiriyor," dedi. “Ama böyleyse şayet, beni sürgüne yollayan kişi de muhtemelen ölmüş demektir. Şarap kadehini boşalttı. “Demek şeytanın bile kendinin olanı koruyamayacağı bir zaman geldi," deyip düşüncelere gömüldü. “Bu, yüreklendirici bir düşünce. Burada, bu şeytanlara karşı bir şansımız olabileceği anlamına geliyor."

"Affını dilerim," dedim, iyi bir sebepten dolayı olduğunu düşünüp, başımı uzatarak, “eğer şu Amber’li Corwin’i kastediyorsan, her ne olduysa, olduğu zaman ölmedi." Cam kadeh elinde parçalandı.

"Corwin’i tanıyor musun?" dedi.

"Hayır, ama onun hakkında bir şeyler biliyorum," diye yanıtladım. “Birkaç sene önce kardeşlerinden biriyle karşılaştım. Brand diye bir adamdı. Bana Amber denilen yerden ve Corwin ile Bleys adlı bir erkek kardeşinin, bir orduyla, şehri elinde tutan kardeşleri Eric’in üzerine yürüdükleri savaştan bahsetti. Bleys Kolvir Dağı’ndan aşağı düşmüş ve Corwin esir alınmış. Eric taç giydikten sonra Corwin’in gözlerine mil çekilmiş ve eğer o günden beri ölmediyse hâlâ tutsak bulunduğu Amber’in altındaki zindanlara atılmış."

Ben konuşurken Ganelon’un yüzünden renk çekildi

"Andığın tüm bu isimler... Brand, Bleys, Eric," dedi “Çoktan geride kalmış günlerde Corwin’in onlardan bahsettiğini işitmiştim. Bunu ne kadar zaman önce duydun?"

"Yaklaşık dört sene önceydi."

"Daha iyisini hak ediyordu."

"Sana yaptıklarından sonra mı?"

"Şey," dedi adam, “Düşünecek çok vaktim oldu, hem sebepsiz yere de yapmamıştı hani. Güçlüydü. Hatta senden veya Lance’ten bile güçlü, daha akıllı. Sırası geldiğinde neşeli biri de olabiliyordu. Eric onun canını hemen almalıydı, böyle yapmamalıydı. Ona karşı sevgi beslemiyorum ama öfkem biraz yatıştı. Şeytan bundan iyisini hak ediyordu, hepsi bu."

İkinci oğlan bir sepet ekmekle döndü. Eti hazırlayan oğlan şişten indirip bir tepsiye yerleştirdi ve masanın orta yerine koydu.

Ganelon eti işaret etti. “Yiyelim," dedi.

Kalkıp masaya gitti.

Ben de takip ettim. Yemek sırasında pek konuşmadık.

Midemi patlayasıya doldurup içindekileri bir kadeh daha fazlaca tatlı şarapla ıslattıktan sonra esnemeye başladım.

Üçüncü esneyişimden sonra Ganelon sövdü.

"Kahretsin, Corey! Kes esnemeyi! Bulaşıcı bu!" Kendi esnemesini bastırdı.

"Biraz hava alalım," dedi doğrularak.

Böylece duvarlar boyunca yürüdük, postalarındaki nöbetçilerin yanından geçtik. Kimin yaklaştığını görür görmez hazır ola geçip Ganelon’u selamlıyorlar ve o da onlara selam kabilinden birkaç şey söylüyordu, yolumuza devam ediyorduk. Bir bodruma indik orada nefeslenmek için durakladık, serin, nemli ormandan gelme, soğuk nem dolu akşam havasını içimize çekip taşlara oturarak karanlık gökyüzünde yıldızların birer birer belirişini fark ettik. Sırtımdaki taş soğuktu. Uzaklarda denizin pırıltısını seçebildiğimi düşündüm Altımızda bir yerlerden bir gece kuşunun sesi geldi. Ganelon belindeki bir keseden pipo ve tütün çıkardı. Doldurdu, bastırıp yaktı. Kıvılcımların ateşinde yüzü şeytanca olabilirdi. Şayet ağzını aşağı kıvıran ve yanaklarındaki kasları gözlerinin kenarıyla burnunun keskin köprüsüne doğru çeken o şey olmasaydı. Bir şeytandan kötücül bir sırıtışa sahip olması beklenir, bununkisi çok somurtkandı. Duman kokusunu aldım. Bir süre sonra konuşmaya başladı, önce çok yavaş ve yumuşak bir sesle:

"Avalon’u anımsıyorum," diye başladı. “Sıradan biri olarak doğmadım, ama erdem güçlü yanlarımdan biri değildi. Mirasımı çabucak elden çıkardım ve yolcuların yolunu kesmeye başladım. Daha sonra kendim gibi insanların oluşturduğu bir çeteye katıldım. Aralarında en güçlü ve yönetmeye en uygun kişinin ben olduğumu keşfettiğimde liderleri oldum. Hepimizin başına ödül konulmuştu. En çok da benimkine."

Şimdi daha hızlı konuşuyordu ve sesi daha zarifti, kelimelerinin seçimiyse geçmişinden gelen bir yankıydı.

"Evet, anımsıyorum Avalon'u," dedi, “gümüşün, gölgenin ve serin suların mekânıydı, yıldızların gece vakti şenlik ateşi gibi parladığı ve günün daima bahar yeşili olduğu. Gençlik, aşk, güzellik... Onları Avalon'da tanıdım. Görkemli aygırlar, parlak metal, yumuşacık dudaklar, esmer bira. Şeref..." Başını iki yana salladı.

"Sonra bir gün," dedi, “o diyarda savaş baş gösterdiğinde, hükümdar, asilere karşı girişilecek savaşta kendisini izleyecek bütün kanunsuzları affetmeyi önerdi. Bu, Corwin'di. Ona katıldım ve savaşa sürdüm atımı. Bir subay oldum önce, ardından onun ekibinden biri. Savaşlar kazandık, ayaklanmayı bastırdık. Sonra Corwin bir kez daha barış içinde hüküm sürdü ben, onun sarayında kaldım. Güzel yıllardı bunlar. Sonra bazı sınır çatışmaları yaşandı, ama bunları her seferinde kazandık. Bana güvenmiş, bu tür meselelerin hallini bana bırakmıştı. Sonra kızıyla evlenmek istediği önemsiz bir soyluya, soyunu şereflendirmek için bir Dukalık bahşetti. O Dukalığı ben istemiştim ve nice zamandır onun bir zaman benim olabileceğime dair imalarda bulunmuştu. Öfkeden gözüm dönmüştü ve daima bir şeylerin kaynıyor olduğu güney sınırındaki bir anlaşmazlığı çözmeye yollandığımda emre hıyanet ettim. Adamlarımın çoğu öldü ve işgalciler ülkeye girdi. Onları durdurmak için Lord Corwin'in bir kez daha şahsen kılıç kuşanması gerekti. İşgalciler büyük bir güçle gelmişlerdi ve ülkeyi ele geçireceklerini düşünmüştüm. Böyle olmasını umuyordum. Ama Corwin, o kurnaz taktikleriyle bir kez daha galip geldi. Kaçtım, ama yakalandım ve cezalandırılmak üzere ona götürüldüm. Ona sövdüm ve suratına tükürdüm. Boyun eğmeyecektim. Ayağını bastığı topraktan bile nefret ediyordum ve bir idam suçlusunun elinden geleni ardına koymaması, bir erkek gibi davranmaması için hiçbir sebep yoktur. Ama Corwin geçmişteki iyi halim yüzünden bana merhamet göstereceğini söyledi. Ona merhametini alıp münasip bir yerine sokmasını söyledim ve o anda benimle alay ettiğini anladım. Serbest bırakılmamı söyleyip yanıma yaklaştı. Beni elleriyle öldürebileceğini biliyordum. Onunla dövüşmeye çalıştım ama yararı yoktu. Bana bir kez vurdu ve yere serildim. Kendime geldiğimde atının sırtına bağlanmıştım. Atını sürüyor, bir yandan da benimle savaşıyordu. Söylediği hiçbir şeye yanıt vermedim ama haritalarda olmayan

ve kâbustan çıkma mekânlardan geçtik, onun büyü gücünü de böylece öğrenmiş oldum... Çünkü bugüne dek karşılaştığım hiçbir yolcu benim o gün gördüğümden geçmemişti. Sonra sürgün cezamı resmen bildirdi, beni burada bıraktı, arkasını döndü ve atını sürüp gitti."

Sönmüş olan piposunu yeniden yakmak için durakladı, bir süre üfledi, devam etti: “Bu topraklarda çok yerim çürüdü, çok dayak yedim, ısırıldım dövüldüm, insanın ve hayvanın elinde kıl payı hayatta kaldım. Beni diyarın en kötü yerinde terk etmişti. Derken bir gün şansım döndü. Zırhlı bir şövalye, geçeceği yoldan çekilmemi istedi. O noktada yaşayıp yaşamamak umurumda değildi, bu yüzden ona çiçek bozuğu suratlı orospu çocuğu dedim ve cehenneme kadar yolu olduğunu söyledim. Üzerime hücum etti, ben de mızrağını yakalayıp ucunu yere sapladım ve onu atından alaşağı ettim. Kendi hançeriyle çenesinin altına bir gülücük çizdim ve böylelikle bineğe ve silahlara kavuştum.

Sonra bana kötü davrananlardan intikam almaya giriştim. Bir kez daha yol kesmeye başladım ve beni takip eden bir çetem oldu. Sayımız arttı. Sayımız yüzlere ulaştığında ihtiyaçlarımız hatırı sayılır boyutlara erişti. Küçük bir kasabaya at sürüp, orayı kendimizin yapardık. Yerel kolluk kuvvetleri bizden korkuyordu. Bu da iyi bir yaşamdı, bir daha asla göremeyeceğim Avalon’daki kadar gösterişli değilse de. Yol üzerindeki tüm hanlar bineklerimizin gök gürültüsüyle korkuya kapılır, gelişimizi işiten yolcular altlarına ederlerdi. Hah! Bu birkaç yıl sürdü. İzimizi sürüp yok etmek üzere peşimizden kalabalık silahlı gruplar gönderildi ama her seferinde onlardan kaçtık ya da pusuya düşürdük onları. Derken bir gün karanlık Çember oradaydı ve kimse sebebini bilmiyordu."

Piposunu daha kuvvetlice üfledi, uzaklara dikti gözüne

"Bana, batıda, uzakta küçük bir zehirli mantar halkası olarak başladığı anlatıldı. Merkezinde bir kız çocuğu ölü bulunmuştu ve onu bulan adam babası birkaç gün sonra çırpınarak can verdi. O nokta hemen lanetli ilan edildi. İzleyen ayla da çabucak büyüdü, çapı yarım fersah olana kadar. İçindeki çimenler kararmıştı, metal gibi parlıyor ama ölmüyorlardı. Ağaçlar bükülmüş, yaprakları siyaha çalmıştı. Rüzgâr yokken sallanıyorlardı ve aralarında yarasalar oynaşıp uçuşuyordu. Alaca karanlıkta tuhaf şekillerin hareket ettiği görülebilirdi. Dikkatini çekerim, daima Çember’in içindeyse gece boyunca ışıklar yanardı, sanki küçük ateşler gibi. Çember büyüdü ve

civarında oturanlar kaçtılar... çoğu. Pek azı yerlerinde kaldı. Kalanların karanlık varlıklarla bir tür anlaşmaya vardıkları söylendi. Çember büyümeyi sürdürdü, göle atılan bir taşın dalgaları gibi yayıldı. İçinde her geçen gün daha fazla insan kalıp, yaşadı. Bu insanlarla konuştum, onlarla savaştım, onları öldürdüm. Sanki hepsinin de içinde ölü bir şey varmış gibi. Sesleri, sanki ağzından çıkanları çiğneyip, tatlarına bakıyorlarmış gibi, insan sesinin yükseliş ve alçalışından yoksun. Yüzlerini pek az hareket ettirir, onları ölüm maskeleri gibi taşırlar. Çember'i gruplar halinde terk edip yağmalamaya başladılar. Nedensiz yere can aldılar. Türlü rezillikler yaptılar ve ibadet yerlerimizi kirlettiler. Ayrılırken, arkalarında kalanları ateşe verdiler. Asla gümüş nesneleri çalmıyorlardı. Sonra, uzun ayların ardından, senin öldürdüğün cehennem kedileri gibi tuhaf biçimli, insan olmayan yaratıklar çıkmaya başladı. Burası eskiden Uther'in sarayıydı. Ona yapmış, görmüş Ve duymuş olduklarımı anlattım. Corwin'in yaptığı gibi davrandı bana. Eğer Çember'in Bekçileri'ne karşı onun tarafına katılırsak beni ve askerlerimi tamamen affetmeyi önerdi. Başıma gelenlerden sonra bu şeyin durdurulması gerektiğini anlamıştım. Bu yüzden kabul ettim. Sonra hastalandım, bana üç gün boyunca aklımı kaybettiğim söylendi. İyileştikten sonra bir çocuk kadar zayıftım ve Çember'e giren herkesin benzer bir illete tutulduğunu öğrendim. Aralarından üçü ölmüştü. Adamlarımın geri kalanını ziyaret ettim, onlara hikâyeyi anlattım ve bana katıldılar. Çember çevresindeki devriyeler arttırıldı. Ama geriletilmesi mümkün değildi. Takip eden yıllarda Çember büyüdü. Birçok çatışmaya girdik. Uther'in sağ kolu oluncaya dek terfi ettirildim, tıpkı bir zaman Corwin'in sağ kolu olduğum gibi. Sonra çatışmalar çatışma olmaktan çıktı. O cehennem çukurundan gitgide daha büyük gruplar çıkıyordu. Birkaç savaşı kaybettik. Bazı karakollarımızı ele geçirdiler. Derken bir gece bir ordu belirdi, bir ordu -koskoca bir ordu- hem insanlardan, hem orayı mesken tutan diğer yaratıklardan oluşmuştu. O gece, o ana değin gördüğümüz en büyük güçle karşılaştık. Kral Uther sözümü dinlemedi çünkü yaşlıydı ve atını bizzat sürdü cenk meydanına, orada düştü ve ülke hükümdarsız kaldı. Komutanlarımdan Lancelot'un, vekillik görevi üstlenmesini istedim, çünkü onun kendimden çok daha onurlu bir adam olduğunu biliyordum... İşin burası tuhaf. Avalon'dayken bir Lancelot'la tanışmıştım, tıpkı onun gibiydi... Ama ilk karşılaştığımızda beni tanımamıştı. Tuhaf... Her neyse, reddetti ve iş yıkıldı. Nefret ediyorum bundan, ama buradayım işte. Üç yılı

aşkın bir süredir engellemeyi başardım. Tüm içgüdülerim ardıma bile bakmadan kaçmamı söylüyor. Bu Tanrının belası insanlara ne borcum var benim? Kahrolasıca Çember genişlemiş, genişlememiş, ne yazar? Deniz yoluyla, ömrüm oldukça Çember’in erişemeyeceği bir ülkeye ulaşıp her şeyi unutabilirim. Kahretsin! Bu sorumluluğu ben istemedim! Ama artık benim!"

"Neden?" diye sordum ona ve kendi sesim bana tuhaf geldi.

Sessizlik oldu.

Piposunu boşalttı. Doldurdu. Tekrar yaktı. Üfledi.

Daha fazla sessizlik oldu.

Sonra, “Bilmiyorum," dedi. “Bir adamı bir çift ayakkabı için sırtından bıçaklayabilirim, şayet onda varsa ve ayaklarımın donmasını engellemek için gereksiniyorsam. Bunu bir kez yaptım, oradan biliyorum. Ama... bu farklı. Bu herkesi yaralayan bir şey ve işi yapabilecek tek kişi benim. Tanrı cezasını versin! Beni bir gün buraya, tüm diğerlerinin yanına gömecekler. Ama geri çekilemem. O şeye, elimden geldiğince engel olmalıyım."

Zihnim soğuk gece havasıyla temizlenmişti, bu, vücudum hafiften uyuşturulmuş gibi olsa da bilincimde ikinci bir rüzgâr estirdi adeta.

"Lance onlara önderlik edemez mi?" diye sordum.

"Bana sorarsan, eder. O iyi bir adam. Ama bir sebep daha mevcut. Sanırım o keçi yaratık, her ne halt idiyse, şu sunağın üzerindeki, benden biraz korkuyor. Oraya girdim ve bana çıkamayacağımı söyledi, ama çıktım. Ardından gelen hastalıktan kurtuldum. Başından beri mücadele verenin ben olduğumu biliyor. Uther’in öldüğü gece o büyük, kanlı harbi kazandık ve o şeyle bir başka biçimdeyken karşılaştım ve o tanıdı. Onu gerileten şeyin bir parçası bu belki de."

"Hangi biçimde?"

"İnsansı şekilli bir yaratık, ama keçi boynuzlu ve kırmızı gözlü. Alacalı bir aygıra binmişti. Bir müddet dövüştük ama savaş dalgası bizleri ayırdı. Fena da olmadı hani, çünkü o kazanıyordu. Kılıçlarımızı sallarken tekrar konuştu ve kafamı dolduran o sesi tanıdım. Bana 'aptal' dedi ve kazanmayı hayal bile edemeyeceğimi söyledi. Ama gün ağardığında meydan bizimdi ve onları Çember’e geri sürdük, kaçarlarken öldürdük. Ama alacalı aygırın

binicisi kaçtı. O günden beri başka seferler de gerçekleşti ama o geceki gibi değil. Eğer bu ülkeyi terk edecek olursam bu türden bir başka ordu. Şimdi bile hazırlanmakta olan gelecektir. O şey, ayrılışımı, bir şekilde bilecek...

Lance’in Çember içindeki askerlerin tertibine dair bir rapor getirmekte olduğunu bilip, dönüşü sırasında onu yok etmek üzere o Bekçiler’i yollaması gibi. Şu anda seni de biliyor ve bu gelişmeyi hiç şüphesiz merak ediyordur. Gücün yüzünden senin kim olduğunu merak ediyor olmalı. Burada kalıp, ölene kadar savaşacağım onunla. Yapmalıyım. Sebebini sorma. Sadece o gün gelmeden önce en azından bu şeyin nasıl vuku bulduğunu... Çember’in neden orada olduğunu öğreneceğimi umuyorum."

Derken başımın yakınında bir çırpınma sesi duyuldu. Her ne idiyse, sakınmak için eğildim hemen. Gerçi gereksizdi. Sadece bir kuştu bu. Beyaz bir kuş. Sol omzuma tünedi ve orada küçük sesler çıkarttı. Bileğimi kaldırdım, üstüne sıçradı. Ayağına bir not bağlıydı. Çözdüm, okudum, elimde buruşturarak uzaktaki, görünmez şeyleri tetkik ettim.

"Sorun nedir, Sor Corey?" diye bağırdı Ganelon.

Kendime önceden gönderdiğim, kendi elimle yazılmış, arzum ile yerine bir kuş tarafından iletilmiş olan not, sadece bir sonra ki durağım olacak yere ulaşabilirdi. Kafamdaki yer tam olarak burası değildi. Bununla birlikte, kendi kehanetlerimi okuyabilirdim.

"Nedir o?" diye sordu. “Nedir o elindeki? Bir mesaj mı?"

Başımla doğruladım. Notu ona verdim. Fırlatıp atamazdım, çünkü aldığımı görmüştü. Üzerinde “Geliyorum," yazılıydı ve imzamı taşıyordu. Ganelon piposunu üfledi ve aydınlığında okudu.

"Yaşıyor mu? Buraya mı gelecekmiş?" dedi.

"Öyle görünüyor."

"Bu çok tuhaf," dedi. “Hiç anlamıyorum..."

"Bana bir destek vaadi gibi geldi," dedim ve kuşu saldım, iki kez öttü, sonra başımın üstünde daire çizip uzaklaştı.

Ganelon başını iki yana salladı.

"Anlamıyorum."

"Bedava atın dişine niye bakasın?" dedim. “Sen o şeyi yalnızca engellemeyi başarabildin."

"Doğru," dedi. “Belki Corwin onu yok edebilir."

"Belki de sadece bir şakadır," dedim ona. “Adice bir şaka."

Başını tekrar iki yana salladı.

"Hayır. Bu onun tarzı değil. Neyin peşinde olduğunu merak ediyorum."

"Gece yatarken düşün," dedim.

"Yapabileceğim çok az şey var, şimdilik." dedi esnemesini örterek.

Bunun üzerine kalktık ve duvar boyunca yürüdük. Birbirimize iyi geceler diledik ve uyku çukuruna sendeleyip kafa üstü içine düştüm.

Bölüm 2

Gündüz. Daha fazla ağrı. Daha fazla acı.

Birisi bana yeni bir pelerin bırakmıştı, kahverengiydi, bunun iyi olduğunu düşündüm. Özellikle biraz daha kilo alırsam ve Ganelon renklerimi hatırlarsa diye. Sakalımı kesmemiştim, çünkü o, beni biraz daha az kıllı halimle tanıyordu. O ortalıktayken sesimi saklamak için yırtınıyordum. Grayswandir yatağımın altında gizliydi.

Sonraki hafta boyunca kendimi acımasızca zorladım. Ağrılar yatışana ve adalelerim bir kez daha sertleşene kadar çalıştım, ter döktüm. O hafta yedi kilo aldığımı sanıyorum. Yavaşça, çok yavaşça, kendimi eski ben gibi hisseder olmuştum.

Ülkenin adı Lorraine idi, kadının da. Eğer bir mısra yazacak havada olsaydım size, onunla şatonun ardındaki merada, o çiçek toplamaya, ben de egzersiz yapıp temiz hava almak için çıktığımda karşılaştığımızı söylerdim. Saçmalık.

Sanırım kamp takipçisi, daha kibar bir terim olabilir. Onunla çoğunlukla kılıç ve gürzle harcanmış yorucu bir günün ardından karşılaşmıştım. İlk gördüğümde kenar çizgilerinin açığında, randevusunu bekliyordu. Bana gülümsedi, ben de gülümseyerek karşılık verdim, başımı eğdim, göz kırptım ve yanından geçtim. Ertesi gün onu tekrar gördüm, “Merhaba," dedim yanından geçerken. Hepsi bu.

Evet, ona rastlamaya devam ettim. İkinci haftanın sonunda ağrım sızım sona erip doksan kiloyu aştığımda ve kendi tekrar öyle hissettiğimde onunla bir gece ayarladım. O vakte kadar kadının durumunun farkına varmıştım ve benim için hoştu. Ama o gece alışıldık şeyi yapmadık. Hayır.

Onun yerine konuştuk ve başka bir şey oldu.

Saçı, içinde birkaç tutam gri bulunan bir pas rengiydi Gerçi yaşının otuzdan aşağı olduğunu tahmin ediyordum. Gözle çok mavi. Çene, hafifçe sivri. Bana sürekli gülümseyen bir ağzın içinde düzgün, temiz dişler. Sesi biraz burundan geliyordu, saçı haddinden fazla uzundu ve yorgunluğunun üzerine makyajı çok ağırdı, teni fazlaca çilliydi, elbise seçimi çok dar ve parlaktı. Ama ondan hoşlanmıştım. Onunla o gece çıkmayı istediğimde

böyle düşünmüyordum, çünkü söylediğim gibi, ondan hoşlanmak aklımda yoktu.

Odam haricinde gidecek yer yoktu, o yüzden oraya gittik.

Yüzbaşı olmuştum ve akşam yemeğini ve fazladan bir şişe şarabı ayağımıza getirtmek için rütbemden faydalandım.

"Adamlar senden korkuyorlar," dedi. “Senin asla yorulmadığını söylüyorlar."

"Yorulurum," dedim, “inan bana."

"Elbette," dedi haddinden fazla uzun lülelerini sallayıp gülümseyerek. “Hepimiz yorulmaz mıyız?"

"Galiba," diye karşılık verdim.

"Kaç yaşındasın?"

"Sen kaç yaşındasın?"

"Bir beyefendi bu soruyu sormaz."

"Ne de bir hanımefendi."

"Buraya ilk geldiğinde yaşının elliden fazla olduğunu sandılar."

“Ve?"

"Şimdi hiçbir fikirleri yok. Kırk mı? Kırk beş mi?"

"Hayır." dedim.

"Bende de öyle düşünmüyordum. Ama sakalın herkesi yanılttı."

"Sakallar bunu sık sık yaparlar."

"Her geçen gün daha iyi görünüyorsun. Daha iri..."

"Teşekkürler. Geldiğim güne kıyasla daha iyi hissediyorum kendimi."

"Cabra’lı Sor Corey," dedi. “Cabra nerededir? Cabra nedir? Eğer senden kibarca istesem, oraya götürür müydün beni?"

"Öyle söylerdim," dedim, “ama bu yalan olurdu."

"Biliyorum. Ama duymak güzel olurdu."

"Pekâlâ. Seni yanımda götüreceğim. Orası boktan bir yer."

"Adamların söylediği kadar iyi misin?"

"Korkarım değilim. Ya sen?"

"Değilim. Şimdi yatmak ister misin?"

"Hayır. Konuşmayı yeğlerim. Bir kadeh şarap al."

"Teşekkürler... Sağlığına."

"Seninkine."

"Nasıl bu kadar iyi kılıç kullanıyorsun?"

"Doğal yetenek ve iyi hocalar."

"...Ve Lance'i onca yol taşıyıp o hayvanları öldürdün..."

"Hikâyeler anlatıldıkça büyüyor."

"Ama seni izledim. Diğerlerinden daha iyisin. Ganelon o yüzden seninle anlaştı, anlaşmanız neyse. İyi bir şey gördüğü zaman kıymetini bilir. Kılıç kullanan çok arkadaşım var ve onları çalışırlarken izledim. Onları paramparça edebilirsin. Adamlar senin iyi bir hoca olduğunu söylüyorlar. Senden hoşlanıyorlar, onları korkutsan da."

"Niye korkuyorlar benden? Güçlü olduğum için mi? Ayakta kalıp uzun süre kılıç sallayabildiğim için mi?"

"İşin içinde doğaüstü bir şeyler olduğunu düşünüyorlar"

Güldüm.

"Hayır, ben sadece en iyi ikinci kılıç ustasıyım. Pardon belki de üçüncü. Ama sıkı çalışıyorum."

"Senden daha iyi olan kim?"

"Amberli Eric, muhtemelen."

"O kim?"

"Doğaüstü bir yaratık."

"En iyisi o mudur?"

"Hayır."

"Kimdir peki?"

"Amberli Benedict."

"Bir numara o mu?"

"Eğer hâlâ yaşıyorsa, odur."

"Garipsin," dedi. “Peki neden? Söyle bana. Sen doğaüstü bir varlık mısın?"

"Bir kadeh daha şarap içelim."

"Başıma vurur sonra."

"İyi ya."

Kadehleri doldurdum.

"Hepimiz öleceğiz," dedi.

"Eninde sonunda."

"Demek istediğim, burada, çok geçmeden, o şeyle savaşırken."

"Niye öyle diyorsun?"

"O, çok güçlü."

"Niye buralardasın öyleyse?"

"Gidecek başka yerim yok. O yüzden sana Cabra’yı sordum."

"Bu yüzden mi bu gece buraya geldin?"

"Hayır. Senin nasıl olduğunu görmek için..."

"Talimden kaçamak yapan bir sporcuyum. Bu civarlarda mı doğdun?"

"Evet. Ormanda."

"Neden bu heriflerle düşüp kalkıyorsun?"

"Neden olmasın? Her gün domuz boku çiğnemekten iyidir."

"Kendi erkeğin olmadı mı hiç? Sürekli biri, yani?"

"Evet. O öldü. Oydu... Peri Halkası’nı bulan."

"Üzgünüm."

"Ben değilim. İçkiyi karşılayabilecek kadarını çalabildiği ya da ödünç alabildiği her seferinde kafayı çeker, eve gelip bana dayak atardı. Ganelon’la tanıştığıma sevinmiştim."

"Demek bu şeyin çok güçlü olduğunu ve ona yenik düşeceğimizi düşünüyorsun?"

"Evet."

"Haklı olabilirsin. Ama ben yanıldığına inanıyorum'."

Omuz silkti.

"Bizimle birlikte dövüşecek misin?"

"Korkarım."

"Bunu hiç kimse kesin olarak bilmiyordu, bilen varsa da söylemiyor. Bu ilginç olabilir. Seni keçiadamla çarpışırken görmek isterim."

"Neden?"

"Çünkü liderleri o gözüküyor. Onu öldürürsen daha fazla şansımız olabilirdi. Bir ihtimal başarabilirsin."

"Yapmak zorundayım."

"Özel bir sebep mi?"

"Evet."

"Şahsi mi?"

"Evet."

"İyi şanslar."

"Sağ ol."

Şarabını bitirmişti, bu yüzden tekrar doldurdum.

"Onun doğaüstü bir yaratık olduğunu biliyorum."

"Konuyu değiştirelim."

"Pekâlâ. Ama benim için bir şey yapacak mısın?"

"Söyle."

"Yarın bir zırh kuşan, bir kargı al, bir ata bin ve şu iri yarı süvari subayı Harald'a haddini bildir."

"Niye?"

"Geçen hafta dövdü beni, tıpkı bir zamanlar Jarl'ın yaptığı gibi. Bunu yapabilir misin?"

"Evet."

"Yapacak mısın?"

"Neden olmasın? Onu dersini almış bil."

Yanıma gelip bana yaslandı.

"Seni seviyorum," dedi...

"Saçmalık."

"Tamam. 'Senden hoşlanıyorum’a ne dersin?"

"Gayet iyi. Ben..."

O anda bir ürperti ve hissizleştiren bir rüzgâr esti bel kemiğini boyunca. Doğruldum, zihnimi tamamen boşaltarak gelmesi yaklaşan şeye karşı koydum.

Birisi beni arıyordu. Amber Soyu’ndan biriydi şüphesiz ve Koz Kartımı ya da ona çok benzer bir şeyi kullanıyordu. Bu hissi başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi. Eğer Eric ise takdir ettiğimden daha cesur demekti, çünkü geçen sefer bağlantı kurduğumuzda neredeyse napalmla yakmıştım beynini. Şayet hapisten salınmadıysa, Random da olamazdı ki ondan şüphe ederdim. Eğer Julian ya da Caine idiyse cehenneme kadar yolları vardı. Bleys büyük ihtimalle ölmüştü. Belki Benedict de. Geriye Gerard, Brand ve kız kardeşlerimiz kalıyordu. Bunlardan sadece Gerard’dan bana iyilik gelebilirdi. Bu yüzden keşfedilmeye karşı başarıyla direndim. Belki beş dakikamı aldı ve bittiğinde her yanımdan ter boşanmış, tir tir titriyordum ve Lorraine beni garip şekilde süzüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu. “Daha ne sen sarhoşsun, ne de ben."

"Ara sıra geçirdiğim bir nöbet," dedim. “Adalarda kaptığım bir hastalık."

"Bir yüz gördüm," dedi kadın. “Belki zemindeydi, belki de zihnimde. Yaşlı bir adamdı. Elbisesinin yakası yeşildi ve sana çok benziyordu, yalnızca sakalı griydi."

Bunun üzerine onu tokatladım.

"Yalan söylüyorsun! Görmüş olamazsın..."

"Sadece gördüğümü söylüyorum! Vurma bana! Ne anlama geldiğini bilmiyorum! Kimdi o?"

"Babam olmalı. Tanrım, bu çok garip..."

"Ne oldu?" diye yineledi.

"Bir nöbet," dedim. “Bazen gelir böyle ve insanlar babamı şato duvarlarında ya da zeminlerinde görürler. Kafanı takma. Bulaşıcı değildir."

"Saçma," dedi. “Bana palavra sıkıyorsun."

"Biliyorum," dedim ona. “Ama lütfen hepsini unut."

"Neden unutayım ki?"

"Çünkü benden hoşlanıyorsun," dedim ona. “Unuttun mu? Çünkü yarın senin için Harald’a haddini bildireceğim."

"Bu doğru," dedi ve tekrar titremeye başladım. Yataktan battaniye alıp omuzlarıma örttü.

Şarabımı verdi, içtim. Yanıma oturdu, başını omzuma yasladı, ben de kolumu ona doladım. Şeytani bir rüzgâr haykırmaya başladı ve onunla beraber gelen yağmurun hızlı tıngırdamasını işittim. Bir an için kepenklere bir şey çarpmış gibi oldu. Lorraine hafifçe inledi.

"Bu gece olanlardan hoşlanmıyorum," dedi.

"Ben de. Git kapının sürgüsünü indir. Şu an sadece kilitli."

O bunu yaparken, ben de döşeğimizi odanın tek penceresiyle yüzleşecek şekilde çektim. Grayswandir’i yatağın altından aldım ve kınından çıkardım. Sonra odadaki tüm ışıkları söndürdüm, sadece sağımdaki masada tek bir mum bıraktım.

Tekrar yerime oturup kılıcı dizlerimin üzerine yatırdım.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Lorraine gelip soluma otururken.

"Bekliyoruz," dedim.

"Neyi?"

"Emin değilim, ama kesinlikle bu gece."

Kız ürperdi ve sokuldu bana.

"Biliyor musun, belki de gitsen iyi olacak," dedim.

"Biliyorum," dedi, “ama dışarı çıkmaya korkuyorum. Burada kalırsam beni koruyabilirsin, değil mi?"

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Kendimi koruyup koruyamayacağımı bile bilmiyorum."

Grayswandir’e dokundu.

"Ne kadar da güzel bir kılıç! Hiç böylesini görmemiştim."

"Bir eşi daha yoktur," dedim ve her kımıldanışımda ışık üzerine değişik şekilde düştü, böylece bir an için turuncu tonlarda insana ait olmayan bir

kanla kaplı gibiyken, bir sonraki anda bir kadının göğsü kadar soğuk ve beyazdı, elimde her titremesinde beni bir ürperti alıyordu.

Bağlantı girişimi sırasında Lorraine’in benim görmediğim şeyi nasıl görebildiğini merak ettim. Gerçeğine bu kadar yakın bir şeyi hayal etmiş olamazdı.

"Sende tuhaf bir şey var," dedim.

Mumun dört ya da beş titreşimi süresince sessiz kaldı, sönmende biraz altıncı his var. Annemde daha fazlası vardı. Büyük annemin büyücü olduğu söylenir. Gerçi o işten hiç anlamam. Şey, fazla anlamam. Yıllardır yapmadım. Her seferinde kazandığımdan fazlasını kaybettim," dedi.

Sonra yine sessiz kaldı ve ona “Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"İlk erkeğimi elde etmek için büyü yaptım," dedi, “adamın ne mal çıktığına bak. Eğer yapmasaydım çok daha iyi durumda olacaktım. Güzel bir kız çocuğu istedim ve bunun olmasını sağladım..."

Ansızın durdu ve fark ettim ki ağlıyordu.

"Sorun ne? Anlamıyorum..."

"Bildiğini sanıyordum," dedi.

"Hayır, korkarım bilmiyorum."

"Peri Halkası’ndaki küçük kız oydu. Bildiğini sanmıştım..."

"Üzgünüm."

"Keşke bu yeteneğe sahip olmasaydım. Artık hiç kullanmıyorum. Ama beni kendi halime bırakmıyor. Bana hâlâ rüyalar ve işaretler getiriyor ve hepsi de değiştiremeyeceğim şeyler hakkında. Keşke gidip bir başkasına bela olsaydı."

"Söylediğin olacak bir şey değil, Lorraine. Korkarım onunla yaşamak zorundasın."

"Nereden biliyorsun?"

"Geçmişte senin gibi insanlar tanıdım, hepsi bu."

"Sende de bir parça var bundan, değil mi?"

"Evet."

"O zaman şu anda dışarıda bir şey olduğunu hissediyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle. Onun ne yaptığını biliyor musun?"

"Beni arıyor."

"Evet, bunu ben de hissediyorum. Neden?"

"Belki gücümü sınamak için. Burada olduğumu biliyor. Eğer Ganelon’a yeni bir müttefik olarak geldiysem, neyi temsil ettiğimi, kim olduğumu bilmek isteyecektir..."

"Boynuzlu olan mı?"

"Bilmiyorum. Ama sanmam."

"Neden olmasın?"

"Eğer gerçekten onu yok edecek olan bensem, beni burada, düşmanının şatosunda, etrafım güçle çevriliyken araması aptalca olacaktır. Beni arayan, onun dalkavuklarından biridir, derim. Belki, bir şekilde, babamın hayaletinin... Bilmiyorum. Eğer hizmetkârı beni bulur ve adımı söylerse, hangi hazırlıkların yapılması gerekeceğini bilecek. Eğer hizmetkârı beni bulur ve yok ederse sorunu çözmüş olacak. Eğer hizmetkârını ben yok edersem, gücüm hakkında çok daha fazlasını öğrenecek. Her halükârda, boynuzlu olan bir adım önde olacak. Öyleyse neden oyunun daha bu aşamasında o boynuzlu kıçını tehlikeye atsın ki?"

Gölgeli odada, dakikalar fitille birlikte yanıp gittikçe bekledik.

Bana, “Eğer seni bulur ve adını söylerse, derken neyi kastettin? Seni hangi adla çağıracak?" diye sordu.

"Buraya neredeyse ulaşmayan birinin ismiyle," dedim,

"Bir şekilde, bir yerden tanıyabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle olabilir.

Bunun üzerine benden uzaklaştı.

"Korkma," dedim. “Sana zarar vermeyeceğim."

"Korkuyorum ve bana zarar vereceksin!" dedi. “Biliyorum! Ama seni istiyorum! Seni neden istiyorum?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Dışarıda bir şey var!" dedi, hafiften isterik bir sesle. “Yakında! Çok yakında! Dinle! Dinle!"

"Kapa çeneni!" dedim, enseme soğuk, ürpertici bir his gelip boğazımda düğümlenirken. “Odanın diğer ucuna, yatağın arkasına geç!"

"Karanlıktan korkuyorum," dedi.

"Geç, yoksa seni bayıltıp taşımam gerekecek. Burada ayağıma dolanırsın."

Fırtınanın içinde ağır bir kanat sesi duyuyordum ve kız bana itaat için hareket ederken duvarın taşlarından bir tırmalama sesi geldi.

Derken, gözlerime dikilmiş iki sıcak, kırmızı gözün içine bakıyordum. Gözlerimi hemen yere indirdim. Yaratık orada, pencerenin dışındaki pervazda durmuş beni süzüyordu.

Boyu bir seksenden daha uzundu, alnından budak budak, koca boynuzlar çıkmıştı. Çıplaktı, teni kül rengiydi. Cinsiyetsiz görünüyordu ve sırtından uzanan koca, deri kanatları arkasına doğru iyice uzanıyor, geceye karışıyordu. Sağ elinde kara metalden kısa, ağır bir kılıç vardı ve kılıcın üstü rünlerle kaplıydı. Sol eliyle pencere kafesini kavramıştı.

"Canın pahasına gir," dedim yüksek sesle ve Grayswandir’in ucunu, onun göğsünü işaret edecek şekilde doğrulttu

Kıkırdadı. Orada öylece durup kıkır kıkır güldü bana. Gözlerimi bir kez daha yakalamaya çalıştı, ama izin vermeyecektim buna. Eğer gözlerime uzunca süre bakarsa beni tanırdı cehennem kedisinin yaptığı gibi.

Konuştuğunda, sesi, kelimeleri üfleyen bir fagot gibiydi.

"Sen o değilsin," dedi, “çünkü daha küçük ve yaşlısın. Yine de... Şu kılıç... Onun olabilir. Kimsin sen?"

"Sen kimsin?" diye sordum.

"Strygalldwir’dir benim adım. Beni böyle çağır ve kalbini ve ciğerini yiyeyim."

"Çağırmak mı? Telaffuz bile edemiyorum ki," dedim, “hem sirozum sende hazımsızlık yapar. Git buradan."

"Kimsin sen?" diye tekrarladı.

"Misli, gammi gra’adil, Strygalldwir," dedim ve sanki ayağı yanmışçasına sıçradı.

"Bu kadar basit bir büyüyle mi beni kaçırmaya çalışıyorsun?" diye sordu tekrar oturduğunda. “Ben düşük seviyelilerden biri değilim."

"Azıcık keyfini kaçırmış gibi göründü."

"Kimsin sen?" dedi yine.

"Seni ilgilendirmez, Sharlie. Uç uç böceği, annen sana terlik pabuç alacak..."

"Dört kez sormalı ve dört kez ret cevabı almalıyım içeri girip seni öldürmeden evvel. Kimsin sen?"

"Hayır," dedim dikilip. “İçeri gel ve yan!"

Bunun üzerine pencerenin kafesini söktü ve ona eşlik ederek odaya doluşan rüzgâr mumu söndürdü.

İleri atıldım ve Grayswandir rünlü kara kılıçla buluştuğunla kıvılcımlar uçuştu. Çarpıştık, sonra geri sıçradım. Gözlerim yarı karanlığa alışmıştı, bu yüzden ışığın kaybı beni etkilemedi. Yaratık da gayet iyi görüyordu. Bir insandan daha güçlüydü ama ben de öyleyim. Odada döndük. Etrafımızda buz gibi bir rüzgar esti ve tekrar pencerenin önünden geçtiğimizde soğuk yağmur damlaları kamçıladı yüzümü, ilk kez yaraladığımda göğsü boyunca uzun bir kesik yaranın kenarlarında küçük alevler dans ettiyse de, yaratık sessiz kaldı. İkinci yaralayışımda -kolunun üst kısmından- bir çığlık atıp bana sövdü.

"Bu gece kemiklerindeki iliği emeceğim!" dedi. “Onları kurutup incelikle müzik enstrümanlarına çevireceğim! Ne zaman çalsam, ruhun bedensiz bir ıstırapla kıvranacak!"

"Çok güzel yanıyorsun," dedim.

Saniyenin küçük bir kesiri kadar yavaşladı ve kolladığım fırsat oradaydı işte.

Kara kılıcı bir kenara çeldim ve hamlem kusursuzdu. Hedefim yaratığın göğsünün ortasıydı. Delip geçtim.

O zaman uludu ama devrilmedi. Grayswandir kavrayışımdan kurtulmuştu ve yaranın etrafında alevler çiçek gibi açmıştı. Orada, alevlerle öylece

duruyordu. Üzerime doğru bir adım attı ve küçük bir iskemle kapıp aramızda tuttum.

"Kalbimi, insanlarınkinin bulunduğu yerde saklamam," dedi.

Sonra hücum etti ama darbesini iskemleyle savuşturup ayaklardan biriyle sağ gözüne vurdum. Sonra iskemleyi bir yana fırlatıp ileri atıldım ve sağ bileğini yakalayıp kıvırdım. Dirseğine elimin kenarıyla, vurabildiğim kadar sert vurdum. Keskin bir çatırtı geldi ve rünlü kılıç çınlayarak yere düştü. O da sol eliyle başıma vurdu ve yere serildim.

Kılıca doğru atıldı, ama ayak bileğini kavrayıp çektim

Yüzükoyun yayıldı, kendimi onun üzerine atıp gırtlağını buldum. Başımı çenem göğsüme değecek şekilde omuz boşluğuna eğdim, çünkü sol eliyle tırmalayarak yüzümü bulmaya çalışıyordu.

Ölümcül kavrayışım sıkılaştıkça gözleri benimkileri aradı ve bu sefer sakınmadım. İkimiz de bildiğimiz şeyi öğrendiğimiz sırada beynimin temelinde küçük bir şok oldu.

"Sen!" diye solumaya muvaffak oldu, ben ellerimi sertçe büküp, hayat o kıpkırmızı gözleri terk etmeden önce.

Kalktım, ayağımı cesedine dayadım ve Grayswandir'i çektim.

Kılıcım kurtulduğunda yaratık cayır cayır yandı ve zeminde kararmış bir nokta kalıncaya kadar da yanmayı sürdürdü.

Derken Lorraine geldi, ona sarıldım ve benden onu kendi evine, yatağına götürmemi istedi. Öyle yaptım ve orada, o ağlayarak uykuya dalana kadar beraberce uzanmaktan başka bir şey yapmadık. İşte böyle tanıştım Lorraine ile.

Geç sabah güneşi sırtımıza vururken, Lance, Ganelon ve ben yüksek bir tepede atlarımızın üzerinde durduk ve aşağıya, o yere baktık. Görünüşü bazı düşüncelerimi onaylıyordu.

Amber'in güneyindeki vadiyi dolduran, o çarpılmış ormana benziyordu.

Ah, baba! Ben ne yaptım, dedim kalbimden ama altımda duran ve göz alabildiğine uzanan karanlık Çember'den başka hiçbir yanıt yoktu.

Siperliğimin demirleri arasından baktım oraya... Kömürleşmiş görünümlü, ıssız ve çürüme kokulu. Bu günlerde miğferlerimin içinde

yaşıyordum. Adamlar buna gösteriş gözüyle bakıyorlardı ama rütbem, bana eksantrik olma hakkı veriyordu.

Miğferi iki haftadır, Strygalldwir'le savaştığımdan beri giyiyordum. Dövüşün ertesi sabahı, Lorraine'e verdiğim sözü tutmak için Harald'a haddini bildirmeden önce geçirmiştim başıma ve vücudum geliştikçe, yüzümü saklı tutmanın daha iyi olacağına kanaat getirmiştim.

Artık belki de on dört taş çekiyordum ve kendimi eskisi gibi hissetmekteydim. Eğer adına Lorraine denen ülkeyi bu pislikten temizlemeye yardımcı olabilirsem, en çok istediğim şeyi denemek için en azından bir şansım olacağını ve belki de başarabileceğimi biliyordum.

"Demek bu," dedim. "Toplanmış asker falan göremiyorum."

"Atlarımızı kuzeye sürmemiz gerektiğine inanıyorum," dedi Lance "ve onları hiç kuşkusuz sadece karanlık bastırdıktan sonra göreceğiz."

"Ne kadar kuzeye?"

"Üç ya da dört fersah. Etrafta dolanıyorlar."

Çember'e ulaşmak için iki gün at sürmüştük. O sabah erken saatlerde bir devriye grubuyla karşılaşmış ve o şeyin içinde her gece askerlerin toplanmaya devam ettiğini öğrenmiştik.

Çeşitli idmanlar yapıyor, sonra sabahın gelişiyle birlikte daha derin bir yerlere kayboluyorlardı. Öğrendiğime göre Çember'in üzerinde sürekli bir fırtına bulutu vardı ama fırtına hiç patlak vermiyordu.

"Burada kahvaltımızı edip kuzeye öyle gidelim mi?" diye sordum.

"Neden olmasın?" dedi Ganelon. Açlıktan ölüyorum ve vaktimiz var."

Böylece indik atlarımızdan ve kurutulmuş et yiyip mataralarımızdakileri içtik.

"Hâlâ o notu anlamıyorum," dedi Ganelon geğirdikten sonra, göbeğini sıvazlayıp piposunu yakarken. "Son savaşta aramızda olacak mı, olmayacak mı? Eğer yardıma niyetliyse nerede? Çarpışma günü git gide yaklaşıyor."

"Unut onu," dedim. "Belki de bir şakaydı."

"Unutamam, kahrolasıca!" dedi. "Tüm bu işin altında tuhaf bir şeyler yatıyor!"

"Nedir o?" diye sordu Lance ve Ganelon’un ona anlatmamış olduğunu ilk kez o zaman anladım.

"Eski hükümdarım Lord Corwin, bir posta güverciniyle, geleceğini söyleyen tuhaf bir mesaj yolladı. Onun öldüğünü sanıyordum ama bu mesajı yolladı." dedi ona Ganelon. “Hâlâ neye yormak gerektiğini bilemiyorum."

"Corwin mi?" dedi Lance ve nefesimi tuttum. “Amber’li Corwin mi?"

"Evet, Amber’li ve Avalon’lu."

"Mesajı unut."

"Neden?"

"O onursuz bir adamdır ve verdiği söz hiçbir şey ifade etmez."

"Onu tanıyor musun?"

"Onun hakkında bir şeyler biliyorum. Nice zaman önce bu topraklara hükmederdi. Şeytan lordun hikâyelerini anımsamıyor musun? Aynı kişi. Corwin’di o, benden önceki günlerde. Yaptığı en iyi şey, kendisine karşı direniş çok kuvvetlendiğinde tahttan çekilip tüymekti."

Doğru değildi bu!

Yoksa öyle miydi?

Amberin sonsuz gölgesi düşer ve oradaki mevcudiyetimle benim Avalon’umun da birçok gölgesi vardı. Adım atmadığım birçok dünyada biliniyor olabilirdim, gölgelerim oralarda yürümüş, yaptıklarımı ve düşüncelerimi kusurlu şekilde taklit etmiş olurlardı.

"Hayır" dedi Ganelon, “Eski hikâyelere asla kulak asmamalısın. Burada hüküm süren de aynı adam olabilir miydi, bunu merak ediyorum. Bu ilginç olurdu."

"Çok" diye katıldım çorbada tuzum bulunsun diye. “Ama o kadar önce tahtı elinde tuttuysa şimdiye dek ölmüş ya da eli ayağı tutmaz hale gelmiş olmalı."

"O bir büyücüydü," dedi Lance.

"Benim tanıdığım kesinlikle öyleydi," dedi Ganelon, “çünkü beni, artık ne ilmin ne de büyünün bulamayacağı bir ülkeden buraya sürgün etti."

"Bundan daha önce hiç söz etmemiştin," diye konuştu Lance. “Nasıl oldu?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Ganelon ve Lance bir kez daha sustu.

Kendi pipomu çıkardım. İki gün önce bir tane edinmiştim ve Lance de aynısını yaptı. Kilden yapılmıştı, sıcak duman iyi çekiliyordu. Pipolarımızı yaktık ve tüttürerek orada oturduk.

"Evet, akıllıca olanı yaptı." dedi Ganelon. “Artık unutalım."

Unutmadık elbette ama ondan sonra o konudan uzak durduk.

O karanlık şey arkamızda olmasaydı şayet, orada sırf öylece oturup rahatlamak bir hayli hoş olacaktı. Aniden kendimi o ikisine yakın hissettim. Onlara bir şeyler söylemek istedim ama ne olduğunu çıkartamadım. Ganelon acil işleri bir kez daha gündeme getirerek bunu çözdü.

"Demek onlar bizi vurmadan, biz onları vuralım istiyorsun, ha?" dedi.

"Bu doğru," diye yanıtladım onu. “Savaşı onların taşıyalım."

"Sorun şu ki, orası kendi sahaları," dedi. “Orayı bizim bildiğimizden daha iyi tanıyorlar ve orada hangi güçleri çağırabileceklerini kim bilir?"

"Boynuzlu olanı öldürün, çökeceklerdir," dedim.

"Belki. Belki de değil. Belki bunu sen yapabilirsin." dedi. Ganelon. “Ama şansım yaver gitmediği sürece yapabilir miyim, bilemiyorum. Kolayca ölmeyecek kadar kötü o. Hâlâ birkaç sene önce olduğum kadar iyi olduğumu düşünsem de kendimi kandırıyor olabilirim. Belki yumuşadım. Bu kahrolasıca eve tıkılıp kalma işini asla istemedim!"

"Biliyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi Lance.

"Lance," dedi Ganelon, “dostumuzun söylediği gibi mi yapmalıyız? Saldırmalı mıyız?"

Omuz silkip yuvarlak laflar etmeliydi. Etmedi.

"Evet," dedi. “Geçen sefer bizi neredeyse yeniyorlardı. Kral Uther’in öldüğü gece, buna ramak kalmıştı. Eğer şimdi saldırmazsak, gelecek sefere bizi bozguna uğratacaklarını hissediyorum. Ah, bu kolay olmaz ve onların canını kötü yakabiliriz. Ama sanırım bunu başarabilirler. Şu anda ne yapabileceğimizi görelim, sonra planlarımızı saldırı için yapalım."

"Pekâlâ," dedi Ganelon. “Bana da beklemekten gına geldi zaten. Dönüşümüzden sonra bana bunu tekrar hatırlatın, size ayak uydururum."

Biz de öyle yaptık.

O öğlen kuzeye at sürdük ve kendimizi tepelerde gizledik,

Çember’e yukarıdan baktık. İçinde kendi yöntemleriyle ibadet egzersiz yapıyorlardı. Dört bin civarında asker olduğunu tahmin ettim. Bizde iki bin beş yüz civarı asker vardı. Ayrıca içinde gürültüler çıkaran tuhaf, uçan, sıçrayan, sürüleri de vardı. Bizim de sağlam yüreklerimiz. Evet.

Tek ihtiyacım olan şey, liderleriyle baş başa geçirilecek birkaç dakikaydı ve şu ya da bu şekilde, bir karara varılacaktı. Her şey.

Anlarsınız. Bunu ben yapmıştım ve telafi etmek de bana düşerdi, yapabilirsem eğer.

Yapamayacağımdan korkuyordum.

Öfke, korku ve acıdan oluşmuş bir tutku krizinde bu şeyi salmıştım ve var olan her dünyanın bir yerine yansımıştı. Bir Amber Prensi’nin kan laneti böyledir.

Onları, Çember’in Bekçileri’ni bütün gece izledik ve sabahleyin ayrıldık.

Karar, hücumdu!

Böylelikle geri döndük bütün yolu ve bizi kimse takip etmedi. Ganelon’un şatosuna vardığımızda plan yapmaya giriştik. Askerlerimiz hazırdı. Belki de gereğinden fazla ve on beş gün içinde saldırmayı kararlaştırdık.

Lorraine’le yatarken ona tüm bunlardan bahsettim. Çünkü bilmesi gerektiğini hissediyordum. Onu Gölge’ye kaçırma gücüne sahiptim... Rıza gösterirse, hemen o gece. Göstermedi.

"Seninle kalacağım," dedi.

"Peki."

Ona her şeyin elimde olduğunu hissettiğimi söylemedim, ama içimde öyle bir his var ki, biliyor ve bir sebepten dolayı bana güven duyuyordu. Ben duymazdım, ama bu onun meselesiydi.

"Her şeyin nasıl olabileceğini biliyorsun," dedim.

"Biliyorum," dedi ve onun bildiğini biliyordum, bu ötesi boştu.

Dikkatimizi başka konulara verdik ve sonra uyuduk

Bir rüya görmüştü.

Sabahleyin bana, “Bir rüya gördüm," dedi.

"Ne gördün?" diye sordum.

"Yaklaşan savaşı," dedi bana. “Seni ve boynuzlu olanı mücadelede birbirinize kilitlenmiş gördüm."

"Kim kazanıyor?"

"Bilmiyorum. Ama sen uyurken, faydası dokunabilecek bir şey yaptım."

"Keşke yapmasaydın," dedim. “Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Sonra bu vakitte, kendi ölümümü gördüm."

"Seni bildiğim bir yere götürmeme izin ver."

"Hayır, yerim burası benim," dedi.

"Seni sahiplenmeye kalkmıyorum," dedim, “ama seni, rüyanda gördüğün her neyse, ondan kurtarabilirim. Bu kadarı gücüm dahilinde, inan bana."

"Sana inanıyorum, ama gitmeyeceğim."

"Sen kahrolasıca ahmağın tekisin."

"Bırak, kalayım."

"Nasıl istersen... Dinle, seni Cabra’ya bile gönderirim..."

"Hayır."

"Sen kahrolasıca ahmağın tekisin."

"Biliyorum. Seni seviyorum."

"...Çok da aptalsın. 'Hoşlanıyorum,' diyecektin, unuttun mu?"

"Yapacaksın," dedi.

"Cehenneme kadar yolun var," dedim.

Sonra, onu teskin edene kadar ağladı.

Böyleydi işte Lorraine.

Bölüm 3

Bir sabah, geçmişte olan her şeyi düşündüm. Erkek ve kız kardeşlerimi, sanki oyun kartlarıymışlarcasına düşündüm ki yanlış olduğunu biliyordum bunun. Uyandığım kliniğe, Amber için savaşa, Rebma'daki Desen'i yürüyüşüme ve şimdi Eric'in olabilecek Moire'le geçirdiğim zamana kadar geriye gitti düşüncelerim. Bleys'i ve Random'u, Deirdre'yi, Caine'i, Gerard'ı ve Eric'i düşündüm o sabah. Savaş sabahıydı elbette ve Çember'in yakınındaki tepelerde kamp kurmuştuk. Gün boyunca birkaç kez saldırıya uğramıştık ama bunlar kısa, gerilla meseleleriydi. Saldırganların hakkından gelip devam etmiştik. Kararlaştırdığımız yöreye geldiğimizde kampımızı kurmuş, nöbetçilerimizi dikmiş ve dinlenmiştik. Rahatsız edilmeden uyuduk. Erkek ve kız kardeşlerimin de, benim onları düşündüğüm gibi, beni düşünüp düşünmediklerini merak ederek uyandım. Çok hüzünlü bir düşünceydi.

Küçük bir korunun mahremiyetinde, miğferim sabunlu su dolu, sakalımı kestim. Sonra ağır ağır giyindim, şahsi ve yıpranmış renklerimi kuşandım. Bir kez daha taş kadar sert, toprak kadar kara ve cehennem kadar kötüydüm. Bu gün o gün olacaktı. Siperliğimi indirdim, örme zincir zırhımı giydim, kemerimin tokasını ilikledim ve Grayswandir'i belime astım. Pelerinimi yakamda gümüş bir gülle bağladım ve her neredeyse hazır olduğunu söylemek için beni arayan bir tarafından bulundum. Beklemekte ısrar gösteren Lorraine'i öptüm. Sonra atıma bindim.

Yıldız adlı demir kırı bir ata ve onu ön sıraya sürdüm.

Orada Ganelon ve Lance'le karşılaştım. "Hazırız," dediler.

Subaylarımı çağırdım ve bilgilendirdim onları. Selam durdular döndüler ve at sırtında uzaklaştılar.

"Çok yakında," dedi Lance piposunu yakarken.

"Kolun nasıl?"

"Şimdi iyi," diye karşılık verdi, "dün verdiğin egzersizden sonra. Mükemmel."

Siperliğimi açtım ve kendi pipomu yaktım.

"Sakalını kesmişsin," dedi Lance. “Seni onsuz düşünemiyorum."

"Miğferim böyle daha iyi oturuyor," dedim.

"Talih hepimize gülsün," dedi Ganelon. “Ben tanrı tanımam, ama aralarından zahmet edip, de bizim yanımızda olmayı seçenler olursa, onlara kucak açarım."

"Tek bir Tanrı vardır," dedi Lance. “O’nun bizimle olması için dua ediyorum."

"Amin," dedi Ganelon piposunu yakıp. “Bugünlük."

"Zafer bizim olacak," dedi Lance.

"Evet," dedim güneş doğuyu, sabah kuşlarıysa havayı canlandırırken, “öyle bir his var."

İçmeyi bitirince pipolarımızı boşalttık ve kemerlerimize yerleştirdik. Zırhlarımızı son kez sıkıştırıp kapatarak kendimizi güvenceye aldık ve Ganelon, “İşe koyulalım," dedi.

Subaylarım rapor verdiler. Bölüklerim hazırdı.

Sıra halinde tepeden aşağı indik ve Çember’in dışında toplandık. İçeride hiçbir şey kıpırdamıyordu ve görünürde hiç kimse yoktu.

"Corwin’i merak ediyorum," dedi Ganelon bana.

"O bizimle," dedim ve bana tuhaf bir bakış attı, gülü ilk kez fark etmiş gibi göründü ve sonra kaba bir tavırla onayladı

"Lance," dedi toplandığımızda. “Emri ver."

Lance kılıcını sıyırdı. “Hücum!" çığlığı dört bir yanımızda yankılandı.

Karşımıza bir şey çıkmadan, Çember’in neredeyse yedi yüz metre içine girmiştik. Tümü de atlı beş yüz kişi, başı çekiyorduk. Önümüzde kara bir süvari birliği belirdi ve onlarla karşılaştık. Beş dakika sonra dağıldılar, sürmeye devam ettik.

Derken gök gürültüsünü işittik.

Şimşek çaktı ve yağmur başladı.

Fırtına patlamıştı nihayet.

Çoğunluğu mızrakçılardan oluşan ince bir saf halinde piyadeler yolumuzu tıkamış, duygusuzca bekliyorlardı. Tuzağın kokusunu hepimiz

almıştık belki, ama üzerlerine atıldık.

O anda süvariler iki cenahımızdan vurdular.

Geri döndük ve gerçek savaş başladı.

Belki yirmi dakika sonraydı...

Ana kuvvetin gelmesini bekleyerek dayandık.

Sonra iki yüz kadarımız yola devam etti...

İnsanlar. Bizim öldürdüklerimiz ve bizi öldürenler insandı... Gri suratlı, haşin görünümlü adamlar. Daha fazlasını istiyordum. Bir tane daha...

Onlarınki yarı metafizik bir lojistik problemi olmalıydı. Bu Geçit'ten ne kadar fazlası getirilebilirdi? Emin değildim. Pek yakında...

Yükseltiyi tırmandık ve aşağımızda, uzaklarda kara bir hisar uzanıyordu.

Kılıcımı kaldırdım.

Tepeden aşağı inerken saldırdılar.

Tısladılar, vırakladılar ve kanat çırptılar. Benim gözümde o anların azalmaya başladığı anlamına geliyordu. Grayswandir elimde bir ateş olmuştu, bir şimşek, taşınabilir bir elektrikli sandalye. Onları, yaklaştıkları kadar hızlı öldürdüm ölürken tutuştular. Sağımda Lance'in de benzer bir kaos çizdiğini ve bir yandan kendi kendine mırıldandığını gördüm. Hiç şüphesiz ölüler için dualar. Solumda Ganelon etrafına saldırıyordu ve atının kuyruğunu ateşten bir yol izliyordu.

Çakan şimşeklerin arasında, hisar daha da büyümüş görünüyordu.

Yüz kadarımız ileri atıldık ve ucubeler yol kenarına devrildiler.

Kapıya vardığımızda insanlardan ve hayvanlardan oluşan yaya bir orduyla burun buruna geldik. Saldırdık.

Sayıca üstünlerdi bizden, ama pek az seçeneğimiz vardı.

Belki kendi piyadelerimizle arayı biraz fazla açmıştık. Ama düşünmedim. Gördüğüm kadarıyla en önemli şey zamandı şimdi.

"İçeri girmeliyim!" diye bağırdım. “O içeride!"

"O, benimdir!" dedi Lance.

"Sizin olsun!" dedi Ganelon, çatışarak. “İlerleyebiliyorken ilerleyin! Sizinleyim!"

Öldürdük, öldürdük ve öldürdük, derken dalga onlardan yana döndü. Az ya da çok insan olan tüm çirkin varlıklar, insan askerlerle karışmışlardı. Kendimizi her tarafa karşı koruyan sıkı bir düğüm haline gelmiştik, o sırada kir pas içindeki piyadelerimiz yetiştiler ve biçmeye başladılar. Kapıya bir daha yüklendik ve bu sefer başardık, kırk ya da elli kadarı

Başardık ve bu sefer avluda öldürülmesi gereken asker vardı.

Kara kulenin ayağına ulaşmayı başaran bir düzine kadarımız son bir nöbetçi grubuyla karşı karşıya geldi.

"Devam et!" diye bağırdı Ganelon biz atlarımızdan sıçrar ve güçlükle ilerleyerek aralarına dalarken.

"Devam et!" diye bağırdı Lance ve sanırım ikisi de, ya beni, ya da birbirlerini kastettiler.

Ben, kastedilenin ben olduğuma yordum ve arbededen sıyrılıp merdivenlere koştum.

Orada, en yüksek kulede olacaktı, biliyordum ve onunla yüzleşip, yüzünü yere yapıştırmam gerekecekti. Bunu yapabilir miyim, bilmiyordum ama denemeliydim, çünkü onun nereden geldiğini gerçekten bilen tek kişi ve onu oraya koyan bendim.

Merdivenlerin en üstünde kalın bir tahta kapıya geldim.

Açmaya çalıştım ama diğer taraftan kilitlenmişti. Ben de olabildiğince sıkı bir tekme attım.

Bir çatırtıyla içeri devrildi.

Onu orada, pencerenin kenarında gördüm, hafif zırh giymiş insan biçimli bir gövde ve o muazzam omuzların üzerinde bir keçi başı.

Eşiği geçip durdum.

Kapı yıkıldığı vakit bakmak üzere dönmüştü ve şimdi, çeliğin arasından gözlerimi arıyordu.

"Ölümlü insan, çok ileri gittin," dedi. “Sen, ölümlü bir insan mısın?" ve elinde bir kılıç vardı.

"Strygalldwir’e sor," dedim.

"Sen onu öldürensin," dedi. “Seni adınla çağırdı mı?"

"Belki."

Arkamdaki merdivenden ayak sesleri geliyordu. Kapının ağzından sola çekildim. Ganelon odaya daldı ve ona “Dur!" dedim ve öyle yaptı.

"İşte bu yaratık," dedi. “Nedir o?"

"Sevdiğim bir şeye karşı işlediğim günah," dedim. “Ondan uzak dur. Benimdir."

"Senin olsun."

Hiç kıpırdamadan kaldı.

"Gerçekten kastettiğin bu muydu?" diye sordu yaratık.

"Kendin bul," dedim ve üstüne sıçradım.

Ama benimle kılıç çatıştırmadı. Onun yerine herhangi bir ölümlü kılıç ustasının aptalca bulacağı şeyi yaptı.

Kılıcını, sivri ucu önde, bir şimşek gibi fırlattı bana. Ses göğün gürlemesinden farksızdı. Kulenin dışında doğa unsurları, kulakları sağır eden bir yanıtla yankıladılar onu.

Kılıcı, Grayswandir’le sanki sıradan bir hamleymişçesine çeldim. Zemine saplandı ve alevler içinde kaldı. Dışarıda, şimşek karşılık verdi.

Bir an için ışık, magnezyum ateşi gibi kör ediciydi ve o anda yaratık üstüme çullandı.

Kollarımı iki yanıma çiviledi ve boynuzlarıyla miğferimin siperliğine vurdu, bir kez, iki kez...

Derken o kollara karşı kuvvetimi uyguladım ve kavrayışı zayıflamaya başladı.

Grayswandir’i düşürdüm ve son bir çabayla yaratığın elinden kurtuldum.

O anda gözlerimiz buluştu.

İkimiz de birbirimize vurduk ve geriye sendeledik.

"Amber’in Lordu," dedi o vakit, “neden benimle dövüşüyorsun? Bize bu geçidi, bu yolu açan sendin..."

"Düşüncesizce yapılmış hareketimden pişmanlık duyup ve geri almaya çalışıyorum."

"Çok geç ve burası başlamak için tuhaf bir yer."

Tekrar vurdu, öyle hızlıydı ki, gardımı aştı. Duvara çarptım

Ölümcüldü sürati.

Elini kaldırıp bir işaret yaptı ve Kaos Sarayları’nın görüntüleri geldi önüme... Tüylerimi diken diken eden, ruhumda buz gibi bir rüzgâr estiren, yapmış olduğumu anlatan bir hayal.

"...Gördün mü?" diyordu bana. “Bize bu Geçit’i sen verdin. Yardım et bize ve senin olanı tekrar kazanmana yardım edelim."

Bir an için duraksadım. Eğer yardım edersem, tam önerdiği şeyi yapması olasıydı.

Ama ondan sonra sonsuza dek bir tehdit olacaktı. Kısa süreli ittifakın ardından, istediklerimizi alır almaz birbirimizin gırtlağına sarılacaktık ve o karanlık güçler o zamana kadar daha çok güçlenmiş olacaklardı. Yine de, eğer şehri ele geçirebilirsem...

"Anlaşmaya vardık mı?" diye geldi o tiz, melemeye yakın soru.

Gölgeleri düşündüm ve Gölge’nin ötesindeki yerleri...

Yavaşça elimi uzatıp miğferimi çözdüm.

Sonra, tam rahatlamış göründüğü anda yaratığa savurdum.

Sanırım o anda Ganelon hareketlenmişti bile.

Odanın karşı ucuna fırladım ve yaratığı duvara dayadım.

"Hayır!" diye haykırdım.

İnsansı elleri, neredeyse benimkilerin onun gırtlağına sarıldığı anda buldu boynumu.

Tüm gücümle sıktım ve büktüm. Sanırım o da aynısını yaptı.

Bir şeyin kuru bir dal gibi çatırdadığını işittim. Kimin boynunun kırıldığım merak ettim. Benimki kesinlikle çok ağrıyordu.

Gözlerimi açtım ve göğü gördüm. Yere serilmiş bir battaniyenin üzerinde, sırt üstü yatıyordum.

"Korkarım yaşayacak," dedi Ganelon ve başımı yavaşça, sesinin geldiği yöne döndürdüm.

Kılıcını dizlerine yatırmış, battaniyenin ucuna ilişmişti. Lorraine de onunlaydı.

"Nasıl gidiyor?" dedim.

"Kazandık," dedi bana. “Sözünü tuttun. O şeyi öldürdüğünde hepsi sona erdi. İnsanlar bilinçsizce yere döküldüler, yaratıklar ise yandılar."

"Güzel."

"Burada oturmuş, senden artık neden nefret etmediğimi merak ediyorum."

"Bir sonuca varabildin mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Belki de birbirimize çok benzediğimiz için. Bilmiyorum."

Lorraine’e gülümsedim.

"İş kehanete geldiğinde çok beceriksiz olduğuna sevindim. Savaş bitti ve hâlâ hayattasın."

"Ölüm başladı bile," dedi, gülümsememi karşılıksız bırakarak.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hâlâ Lord Corwin’in büyük babamı nasıl idam ettirdiğine dair hikâyeler anlatıyorlar atlara sürükletmiş ve halkın önünde dört parçaya ayırtmış ona karşı ilk ayaklanmaların başını çektiği için.

"O ben değildim," dedim. “Gölgelerimden biriydi."

Başını iki yana salladı ve “Amber’li Corwin, ben neysem oyum," dedi, doğruldu ve yanımdan gitti.

"O neydi?" diye sordu Ganelon kadının gidişini umursamadan. “O kuledeki şey neydi?"

"Benimdi," dedim; “Amber’i lanetlediğim sırada salıverdiğim şeylerden biriydi. O zaman Gölge’nin ötesinde uzanan ve gerçek dünyaya giden yolu açtım. En az direniş gösteren patikaları, gölgelerden Amber’e doğru izledi bu yaratıklar. Burada, patika Çember’di, başka bir şey de olabilirdi. Ama onların yolunu kapadım artık. Burada huzur içinde olabilirsin."

"Bu yüzden mi geldin buraya?"

"Hayır," dedim. “Aslında sayılmaz. Avalon yolundaydım ki Lance’e rast geldim. Onu orada öylece yatarken bırakamazdım ve onu sana getirmekle, kendi işime burnumu soktum."

"Avalon mu? O zaman yok edildi derken yalan söylüyordun?"

Başımı iki yana salladım.

"Hayır. Bizim Avalon'umuz düştü, ama Gölge'de onun gibi nicelerini bulabilirim."

"Beni de yanına al."

"Deli misin?"

"Hayır, ne pahasına olursa olsun doğduğum topraklara bir kez daha bakacağım."

"Orada yaşamaya gitmiyorum," dedim, "savaşa silah toplamaya gidiyorum. Avalon'da kuyumcuların kullandığı pembe bir toz vardır. O tozu bir kez Amber'de yakmıştım. Oraya onu almaya gidiyorum, böylece Amber'i kuşatmak üzere tüfeklerim olur ve benim olan tahtı elde edeceğim."

"Sözünü ettiğin, Gölge'nin ötesinden gelen yaratıklar?"

"Onlarla sonra ilgileneceğim. Eğer bu sefer kaybedersem, onlar artık Eric'in sorunu."

"Seni kör edip zindana attırdığını söylemiştin."

"Doğru gözlerim yeniden çıktı. Kaçtım."

"Sen bir şeytansın."

"Bu sık sık söylenmiştir. Artık inkâr etmiyorum."

"Beni de yanına alacak mısın?"

"Eğer gerçekten istiyorsan. Ama senin bildiğin Avalon'dan farklı olacaktır."

"Amber'e!"

"Sen delisin!"

"Hayır. Meşhur şehri nicedir görmek istemiştim. Avalon'u bir kez daha gördükten sonra gözümü daha iyi bir şeye çevireceğim. İyi bir general değil miydim?"

"Evet."

"O zaman bana tüfek dediğin şu şeyleri öğreteceksin ve sana savaşların en büyüğünde yardım edeceğim. Önümde çok vaktim kalmadı, biliyorum. Beni de götür."

"Kemiklerin Kolvir'in eteğinde ağarabilir, benimkilerle birlikte."

"Hangi savaş garantidir ki? Şansımı deneyeceğim."

"Nasıl istersen. Gelebilirsin."

"Teşekkür ederini, Lordum."

O gece orada kamp kurduk, ertesi sabah şatoya at sürdük.

Sonra Lorraine'i aradım. Onun eski âşıklarından biriyle, Melkin adlı bir subayla kaçtığını öğrendim. Kız üzüldüyse de, hakkında sadece söylentiler duymuş olduğu bir şeyi açıklamama fırsat bırakmamasına içerlemiştim. Onların peşine düşmekte karar kıldım.

Yıldız'a bindim, kaskatı kesilmiş boynumu onların olmaları gereken yöne çevirdim ve sürdüm. Aslında onu suçlayamıyordum. Şatoda boynuzlu olanı öldüren kişi olarak karşılanmamıştım, oysaki yerimde kim olsa, böyle anılırdı. Onların Corwin'e dair hikâyeleri hâlâ anlatılıyordu ve hepsinin de üzerinde şeytan yaftası vardı. Beraber alıştırma yaptığı,omuz omuza çarpıştığım adamlar şimdi bana korkudan fazlasını barındıran bakışlar fırlatıyorlardı... Fırlatmakla yetiniyorlardı sadece, çünkü gözlerini ya hemen kaçırıyor ya da başka şeylere çeviriyorlardı. Belki orada kalıp onları yöneteceğimden korkuyorlardı. Yola çıktığım zaman hepsi rahatlamışlardı herhalde, bir tek Ganelon hariç. Sanırım, Ganelon benim söz verdiğim gibi, dönmeyeceğimden korkuyordu. Onun bu sebepten benimle birlikte at sürmeyi teklif ettiğini düşünüyorum. Ama kendi başıma halletmem gereken bir şeydi bu.

Lorraine'in benim için bir şeyler ifade eder hale geldiğini keşfetmek beni şaşırtmıştı ve onun bu davranışıyla derinden yaralanmıştım. Kendi yoluna gitmeden önce, beni dinleme borcu vardı. Eğer tercihi hâlâ ölümlü yüzbaşısından yanaysa hayır duamı alırlardı. Eğer değilse, onu yanımda tutmak istediğimin farkına varmıştım. Güzel Avalon, bu işin bitimine ya da devamına karar verinceye kadar ertelenecekti.

Patika boyunca at sürdüm ve etrafımdaki ağaçlarda kuşlar şakıdı. Gün, gök mavisi ve ağaç yeşili bir huzurla, pırıl pırıldı, çünkü musibetten kurtulmuştu ülke. Yüreğimde sebep olduğum çürümüşlüğün küçük bir kısmını telafi etmekten kaynaklanan, neşeyi andıran bir şey vardı. Kötülük mü? Kahretsin, bunu çoğu kişiden fazla yapmışımdır, ama nereden bulduysam, yolda bir vicdan edinmiştim ve onun, nadir memnuniyet

anlarının birinin keyfini çıkarmasına izin verdim. Amberi elime aldığımda, ona biraz daha zaman tanıyabileceğimi hissediyordum. Hah!

Kuzeye yönelmiştim ve arazi bana yabancıydı. Yakın zamanda geçmiş iki atın izlerini apaçık belli eden patikayı izledim. Bütün gün yola devam ettim, akşam karanlığında ve ara sıra yolu incelemek için atımdan inerek. Nihayet hislerim bana oyunlar oynamaya başladı, ben de patikanın birkaç yüz metre solunda bir vadicik keşfettim ve orada geceledim. Boynuzlu olanı rüyama sokan ve o savaşı bana tekrar yaşatan, hiç şüphesiz boynumdaki acıydı. “Yardım et bize ve senin olanı tekrar kazanmana yardım edelim," demişti. O anda dudaklarımda bir lanetle uyanıverdim.

Tan, göğü ağartınca ata bindim ve yola devam ettim. Soğuk bir gece olmuştu ve gündüz beni hâlâ kuzeyden gelen ellerle tutuyordu. Çimenler hafif bir donla ışıldıyordu, döşek niyetine kullanılmaktan pelerinim ıslaktı.

Öğlen civarı sıcaklık biraz döndü dünyaya ve izler tazeleşti. Arayı kapatıyordum.

Lorraine’i bulduğumda atımdan aşağı atladım ve onun yattığı yere, dikenleriyle omzunu ve yanağını çizen çiçeksiz bir gül çalısının yanına koştum. Çok olmamıştı öleli, çünkü bıçağın göğsüne girdiği yerde kanı hâlâ ıslak, teni hâlâ ılıktı.

Ona mezar yapacak taş yoktu, ben de Grayswandir’le çimenleri kazıp, onu oracığa yatırdım. Adam onun bileziklerden, küpelerden ve mücevherli saç fırçalarından oluşan tüm dünyalığını almıştı. Üzerini pelerinimle örtmeden önce gözlerini kapamam gerekti ve o an elim titredi, gözlerim buğulandı. İşim uzun sürdü.

At sürmeye devam ettim, adamı yakalamam çok vakit almadı, sanki peşinden şeytan kovalıyormuş gibi kaçıyor! Haklıydı da. Onu atından indirdiğimde tek bir kelime etti ve kılıcımı çekmedim, gerçi o çekti. Kırık bedenini yüksek meşe ağacına fırlattım, arkama baktığımda üzeri kuşlarla kaplıydı.

Mezarın üstünü kapamadan önce küpelerini, bileziklerini ve fırçalarını geri koydum ve böyleydi işte Lorraine. Olduğu ve olmak istediği her şey bu şekilde bitmişti ve Lorraine ile benim, Lorraine denen ülkede tanıştığımızın ve ayrıldığımızın öyküsü böyledir ve sanırım yaşamımın yansımasına benzer çünkü bir Amber Prensi dünyadaki tüm çürümüşlüğün bir parçası ve

ortağıdır, ne zaman vicdanımdan bahsetsem, içimde başka bir şeyin “Hah!" demesi bundandır. Birçok yargının aynasında, iki elim kana boyanmıştır. Dünya'da ve Gölge’de var olan kötülüğün bir parçasıyım ben. Bazen kendimin, diğer kötülüklere karşı çıkmak üzere var olan bir kötülük olduğunu düşünürüm. Bulduğum zaman Melkin gibileri öldürürüm ve peygamberlerin sözünü ettikleri ama gerçekten inanmadıkları o Büyük Gün gelip çattığında, dünya kötülükten tümüyle temizlendiğinde, o zaman ben de lanetler savurarak gömüleceğim karanlığa. Şimdi bakıyorum da, belki daha bile erken.

Ama her neyse... O zamana kadar ellerimi ne yıkayacağım, ne de boş durmalarına izin vereceğim.

Döndüm, bilen ama hiçbir zaman anlamayacak olan Ganelon’un Şatosu’na sürdüm atımı.

Bölüm 4

Avalon’a giden çılgın, tuhaf yollardan at sürdük de sürdük,

Ganelon ve ben, güneşin pirinçten kabuğunun ve gecenin beyaz adacıklarının altındaki rüya ve karabasan sokaklarından aşağı; ta ki bunlar altın ve elmas parçacıklarına dönüşüp de, ay, bir kuğu misali yüzene değin. Gün, baharın yeşilini canlarıyla duyurdu, ulu bir nehri aştık, karşımıza dikilen dağlar, gece tarafından dondurulmuştu. Arzu okumu saldım gece yarısına ve başımızın üzerinde alevlendi, bir meteor gibi yanarak kuzeye gitti. Yüz yüze geldiğimiz tek ejderha aksaktı, saklanma telaşıyla topallayıp, öksürdükçe ve soludukça papatyaları alazlıyordu. Parlak kuşların göçleri gideceğimiz yeri bir ok gibi işaretledi ve göllerden gelen kristalize sesler, biz geçerken sözlerimizi yankıladılar. Atımı sürerken şarkı söyledim ve bir süre sonra, Ganelon da katıldı bana. Bir haftayı aşkın süredir seyahat ediyorduk ve yer ve gök ve meltem, artık Avalon’a yakın olduğumuzu söylüyordu bana.

Güneş taşların ardına gizlenir ve gün ölüp yok olurken, göl kenarındaki bir kontlukta mola verdik. Ganelon’un eşyalarımızı paketlerinden çıkardığı sırada, ben de yıkanmaya, göle gittim. Su soğuktu ve insanı kendine getiriyordu. Uzunca bir süre suda oynayıp durdum.

Yıkanırken birtakım çığlıklar duyduğumu sandım emin olamadım. Tuhaf bir ormandı bu, çok da kaygılanmadım. Bununla beraber, çabucak giyinip aceleyle kampın yolunu tuttum.

Yürürken yine geldi kulağıma: bir inleme, bir yakarış daha da yaklaştığımda birilerinin karşılıklı konuştuğunu fark ettim.

Sonra, kamp için seçtiğimiz küçük açıklığa girdim. Eşyalarımız etrafa saçılmış, bir kamp ateşi için hazırlık yapılmıştı.

Ganelon bir meşe ağacının altına çömelmişti. Adam da ağaçtan sallanıyordu.

Gençti, sarı saçlı, açık tenliydi. İlk bakışta daha fazlasını söylemek mümkün değildi. Yerden birkaç metre yükseklikte baş aşağı asılı duran bir adamın yüz hatlarına ve boyuna dair kesin bir izlenim edinmenin zor olduğunu keşfettim.

Elleri arkadan bağlanmıştı ve sağ ayak bileğine düğümlenmiş bir iple, alçak bir daldan aşağı sarkıyordu.

Ganelon’un sorularına cevaben, kısa, hızlı cümlelerle konuşuyordu, yüzü ter ve tükürükle ıslanmıştı. Gevşekçe sallanmak yerine hızla ileri geri salınıyordu. Yanağında bir çürük, gömleğinin önündeyse birkaç damla kan vardı.

Durdum, kendime hâkim oldum, araya girmeden izlendim.

Ganelon onu durup dururken olduğu yere asmazdı, o yüzden adama hemen sempati duymamıştım. Ganelon’u bu tarz bir sorgulamaya iten her ne idiyse, bilginin beni de ilgilendireceğini biliyordum. Bir yandan da bu olayın bana, artık bir nevi müttefik olan Ganelon hakkında ne göstereceğini merak ediyordum. Hem baş aşağı birkaç dakika daha geçirmenin o kadar da fazla zararı dokunmazdı...

Adamın gövdesi yavaşlayınca Ganelon onu bıçağın ucuyla kafesinin üzerinden dürttü ve bir kez daha şiddetle sallanmaya başladı. Bu, deriyi hafifçe deldi ve kırmızı bir nokta belirdi Bunun üzerine çocuk haykırdı. Artık onun genç olduğunu görebiliyordum. Ganelon bıçağını uzattı ve ucunu boynunun geri salınışında gırtlağının ulaşacağı yerden birkaç santim uzakta tuttu. Son anda geri çekti ve çocuk kıvranıp santim “Lütfen!" diye feryat ederken kıkır kıkır güldü.

"Gerisi," dedi Ganelon. “Her şeyi anlat bana."

"Hepsi bu!" dedi beriki. “Başka bir şey bilmiyorum!"

"Neden?"

"O sırada üzerimden geçtiler! Göremedim!"

"Neden takip etmedin?"

"Onlar atlıydı. Bense yayan."

"Neden yürüyerek takip etmedin öyleyse?"

"Afallamıştım."

"Afallamışmış! Korktun! Birliğini terk ettin!"

"Hayır!"

Ganelon bıçağını ileri uzattı, yine en son anda geri çekti.

"Hayır!" diye haykırdı çocuk.

Ganelon bıçağı yine uzattı.

"Evet!" diye bağırdı çocuk. “Korkmuştum!"

"Sonra da kaçtın mı?"

"Evet! Kaçtım! O günden beri de kaçıyorum..."

"Peki, sonra ne olup bittiğini bilmiyor musun?"

"Hayır."

"Yalan söylüyorsun!"

Bıçağı tekrar uzattı.

"Hayır!" dedi oğlan. “Lütfen..."

O vakit ileri çıktım.

"Ganelon," dedim.

Bana kısaca baktı ve bıçağı indirerek sırıttı. Oğlan gözlerimi arıyordu.

"Elimizde ne var?" diye sordum.

"Hah!" dedi, oğlanın uyluğunun iç tarafına bir şaplak koydu, çocuk bağırdı. “Anlatacak ilginç bir öyküsü olan bir asker kaçağı."

"Öyleyse kes ipini de dinleyeyim," dedim.

Ganelon döndü ve bıçağının bir darbesiyle ipi kesiverdi.

Oğlan yere düştü, hıçkıra hıçkıra ağlamaya koyuldu.

"Onu malzemelerimizi aşırmaya çalışırken yakaladım ve yöre hakkında sorgulamayı düşündüm," dedi Ganelon. “Avalon’dan gelmiş... Hem de çabucak."

"Ne demek istiyorsun?"

"İki gece önce gerçekleşen savaşta piyadeymiş. Korkup kaçmış."

Oğlan itiraza kalkıştı ve Ganelon ona tekmeyi yapıştırıverdi.

"Sus!" dedi. “Anlatıyorum... Aynı senin bana anlattığın şekilde!"

Oğlan çağanoz gibi yan yan yürüdü ve aman dileyen koskoca gözlerle bana baktı.

"Savaş mı? Kimmiş savaşanlar?" diye sordum.

Ganelon acı acı gülümsedi.

"Kulağa biraz tanıdık geliyor," dedi. “Görünüşe bakılırsa, Avalon kuvvetleri pek de doğal olmayan yaratıklarla yaptıkları uzun mücadelelerin en büyük ve belki de sonuncu olanına girmişler."

"Ya?"

Oğlanı inceledim ve gözlerini yere çevirdi, ama yere bakmadan önce o korkuyu gördüm.

"Onlar" dedi Ganelon. “Cehennemin birinden çıkmış dişi şeytanlar, güzel ve soğuk. Zırhlı ve silahlı. Uzun, kısa saçlar. Buz gibi gözler. İnsan etiyle beslenen, ateş soluyan atlara binmişler. Gece vakti, birkaç sene önce depremin dağlarda açmış olduğu bir mağaralar labirentinden dışarı dökülüyorlar. Baskınlar düzenleyip genç erkekleri tutsak alıyor, geri kalanları öldürüyorlar. Esir alınanların çoğu daha sonra onların ordularının ardında, ruhsuz bir piyade olarak geri dönüyor. Bu, bizim bildiğimiz Çember’in adamlarına çok benziyor."

"Ama onların çoğu, serbest bırakıldıkları zaman hayatta kaldılar," dedim. “O zaman ruhsuz görünmüyorlardı, sadece bir zamanlar benim olduğum gibi hafıza kaybına uğramışlardı. Tuhaf, değil mi?" diye devam ettim, “sürücüler yalnızca gece çıktığına göre gündüz vakti o mağaraları tıkamamış olmaları..."

"Bu kaçak, bana bunun denendiğini söylüyor," dedi Ganelon “ve her seferinde, bir süre sonra, bir öncekinden de güçlü olarak sökün ediyorlarmış dışarı."

Oğlan kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti ama ona sorgulayıcı bir bakış fırlattığımda, başıyla onayladı.

"Adına Koruyucu dedikleri Generalleri, onları birçok sefer bozguna uğratmış," dedi Ganelon. “Hatta gecenin bir kısmını düşmanların lideriyle, Lintra adlı soluk tenli bir kancıkla geçirmiş... Cilveleşerek mi, barış görüşmeleriyle mi, emin değilim. Ama bir sonuç çıkmamış bundan. Akınlar sürmüş ve kadının ordusu daha da kuvvetlenmiş. Nihayet, Koruyucu onların kökünü kazımak umuduyla topyekûn hücuma geçme kararına varmış. Bu da o savaş meydanından kaçmış," dedi genci bıçağının bir hareketiyle işaret ederek, “işte bu yüzden hikâyenin sonunu bilmiyoruz."

"Böyle mi oldu?" diye sordum ona.

Oğlan gözlerini silahın ucundan kaçırdı, bir anlığına gözleri gözlerimle buluştu, sonra yavaşça doğruladı.

"İlginç," dedim Ganelon’a. “Hem de çok. Sorunlarının bizim henüz çözmüş olduğumuzla bir bağlantısı bulunduğunu hissediyorum. Keşke savaşın nasıl sona erdiğini bilseydik"

Ganelon başıyla bana katıldı, silahını öbür eline aktardı

"Evet, artık onunla işimiz bittiyse..." dedi.

"Dur. Sanırım yiyecek bir şeyler çalmaya çalışıyordu?"

"Evet."

"Ellerini çöz. Onu doyuracağız."

"Ama bizi soymaya kalktı."

"Bir seferinde bir adamı bir çift ayakkabı için öldürdüğünü söylememiş miydin?"

"Evet, ama o farklıydı."

"Nasıl?"

"Yaptığım yanıma kâr kalmıştı."

Kahkaha attım. Makaralarım boşaldı ve gülmeyi kesemedim. Ganelon önce sinirlenmiş, sonra şaşırmış gözüktü. Sonra o da kahkahalara boğuldu.

Genç, karşısında iki manyak varmışçasına süzüyordu bizi.

"Pekâlâ," dedi en sonunda Ganelon, “pekâlâ." Eğildi, tek bir itişle oğlanı yuvarladı ve bileklerini bağlayan ipi kesti.

"Gel, evlat," dedi. “Sana yiyecek bir şeyler vereyim." Eşyalarımıza yürüdü ve birkaç erzak paketi açtı.

Oğlan doğruldu ve onun ardı sıra topallayarak yavaşça geldi. Sunulan yiyeceği aldı, gözlerini Ganelon’dan ayırmadan, hızla ve şapırtıyla yemeye koyuldu. Verdiği bilgiler, doğruysa şayet, beni birkaç yeni sorunla yüz yüze getirmişti, bunların en önde geleni, istediğim şeyi savaşın kasıp kavurduğu bir ülke yönetmenin daha zor olacağıydı. Bozulma deseninin dokusuna ilişkin korkularımı da destekler nitelikteydi,

Ganelon’un küçük bir ateş yakmasına yardımcı oldum.

"Bu planlarımızı nasıl etkiliyor?" diye sordu.

Gerçek bir seçenek görmüyordum. Arzu ettiğime yakın gölgeler aynı şekilde etkilenecekti. Rotamı böyle bir etki altında kalmamış bir yere ulaşacak şekilde değiştirebilirdim, ama sonuçta yanlış yere ulaşmış olurdum. Arzu ettiğim şey orada bulunmayabilirdi. Eğer kaosun yağmacıları Gölgeler'de yaptığım arzu yolculuğumda sürekli yoluma çıkacaklarsa, o zaman arzumun doğasıyla ilgileri var demekti ve şu ya da bu şekilde, er ya da geç halledilmeleri gerekecekti. Onlardan sakınılamazdı. Oyunun doğası böyleydi ve şikâyet edemezdim, çünkü kuralları ben belirlemiştim.

"Devam ediyoruz," dedim. "Arzu ettiğim yer burası."

Oğlan küçük bir feryat koyverdi, sonra belki Ganelon'un onun üzerinde delikler açmasını engellemiş olmam karşısında hissettiği şükran yüzünden uyarıda bulundu, "Avalon'a gitmeyin, efendim! Orada arzu edebileceğiniz hiçbir şey yok! Sizi öldürecekler!"

Ona gülümsedim ve teşekkür ettim. Ganelon kıkır kıkır güldü ve konuştu. "Onu da beraberimizde götürelim de, savaş meydanından kaçtığı için divanı harbe çıksın."

Bunun üzerine genç adam ayağa fırlayıp koşmaya başladı.

Hâlâ kahkahalar atan Ganelon hançerini çekip, fırlatmak üzere kolunu geriye attı. Koluna vurdum, hançer hedefi açık farkla ıskaladı. Oğlan ağaçların arasında gözden yitti, Ganelon gülmeyi sürdürdü.

Hançerini düştüğü yerden aldı ve "Onu öldürmeme izin vermeliydin, biliyorsun," dedi.

"Aksine karar verdim."

Omuz silkti.

"Bu gece dönüp de gırtlaklarımızı keserse kendini biraz farklı hissedebilirsin."

"Tahmin edebiliyorum. Ama sen de biliyorsun ki bu yapmayacak."

Tekrar omuz silkti, bir parça eti şişe geçirip alevlerin üzerinde ısıtmaya başladı.

"Evet, savaş ona tabanları yağlamasını öğretmiş," diye fikrini belirtti. "Yarın sabah belki de uyanırız."

Bir ısırık aldı ve çiğnemeye girişti. İyi bir fikir gibi göründü, ben de kendime biraz aldım.

Çok sonraları huzursuz bir uykudan uyanıp gözlerimi açtım ve yaprakların örtüsünün ardından gözüken yıldızlara baktım.

Zihnimin kehanet üreten bir kısmı genci yakalamış ve ikimizden de fena halde istifade etmişti. Uzunca bir vakit gözüme uyku girmedi.

Sabahleyin küllerin üzerine ayağımızla toprak attık ve atlarımızı sürdük. O öğle vakti dağlara ulaştık, ertesi gün de aralarından geçtik. İzlediğimiz yolda ara sıra kısa süre önce geçen birilerinin izlerine rastladık, ama hiç kimseyle karşılaşmadık.

Ertesi gün birkaç çiftlik evinin ve ahşap kulübenin yanından geçtik, hiçbirinde duraklamadık. Ganelon'u sürgün ettiğimde izlemiş olduğum vahşi, şeytani rotadan vazgeçmiştim.

Daha kestirme de olsa, Ganelon'un bunu son derecede rahatsız edici bulacağını biliyordum. Bu vakti düşünmek için istiyordum, bu yüzden böyle bir yolculuk gereksizdi. Oysa bu uzun yolculuk sonuna yaklaşıyordu artık. O akşam Amberin göğüne ulaştık ve sessizlik içinde hayran kaldım. İçinde at sürdüğümüz orman neredeyse Arden Ormanı olabilirdi. Ama geçen seferimizin aksine ne boru sesleri, ne Julian, ne Morgenstern, nede bize musallat olan Fırtına Tazıları vardı. Sadece ağaçlarda kuş cıvıltıları, bir sincabın şikâyeti, bir tilkinin havlaması, bir şelalenin çağıltısı, gölgelik yerdeki çiçeklerin beyazları, mavileri ve pembeleri.

Aksam meltemleri nazik ve serindi; öylesine uykumu getirdi ki bir dönemeci aldığımızda karşımıza dikilen, yol kenarındaki taze mezar sırası karşısında gafil avlandım. Yakınlarda tarumar edilmiş ve çiğnenmiş bir vadicik vardı. Civarda biraz oyalandık ama göze ilk bakışta çarpan haricinde hiçbir şey öğrenemedik.

Daha ilerilerde bu tarz bir yer daha ve yangından kararmış birkaç koru geçtik. O sırada geçtiğimiz yol bir hayli kullanılmıştı ve iki kenardaki çalılar, adeta birçok adam ve hayvanın geçişiyle ezilip kırılmıştı. Havada zaman zaman kül kokusu duyuluyordu ve durduğu yerde artık iyice çürümüş ve kısmen yenilmiş bir et leşinin yanından hızla geçtik.

Amber'in göğü artık yüreklendirmiyordu beni, ama yol, bunun ardından uzunca bir süre temiz kaldı.

Ganelon güneydoğu yönündeki duman izlerine dikkat çektiğinde gündüz akşama kavuşmaktaydı ve orman hatırı sayılır ölçüde incelmişti. O yöne giden ilk yan patikaya saptık, gerçi asıl Avalon'a teğet geçiyordu. Uzaklığı kestirmek güçtü, bununla beraber akşam karanlığı çökmeden oraya varamayacağımızı tahmin edebiliyorduk

"Orduları... hâlâ kamp halinde mi?" diye sordu Ganelon.

"Ya da onları mağlup edenlerinki."

Başıyla evetledi ve kılıcını kınında gevşetti.

Alaca karanlık vaktine doğru, akan su sesini kaynağına doğru takip etmek üzere patikadan ayrıldım. Dağlardan gelen hâlâ onların serinliğinden bir parça taşıyan küçük, berrak bir çaydı. Orada yıkandım, yeni sakalımı düzelttim ve seyahat tozunu elbiselerimden silktim. Yolculuğumuz bu ayağının sonuna yaklaşırken, dileğim toplayabildiğim tüm azametle varmaktı. Bunu takdir eden Ganelon bile yüzüne su serpti burnunu gürültüyle sümkürdü.

Nehrin kıyısında durmuş yıkanmış gözlerimi göğe doğru kırpıştırıyordum ki ayın netleşip keskinleştiğini, kenarlarındaki bulanıklığın kaybolduğunu gördüm. Bu ilk kez oluyordu.

Nefesimi tuttum ve dikkatle bakmaya devam ettim. Sonra erken beliren yıldızlar için gökyüzünü taradım, bulutların, ırak dağların, en uzak ağaçların hatlarını takip ettim. Aya tekrar baktım ve hâlâ net ve sabitti. Görüşüm bir kez daha normale dönmüştü.

Ganelon kahkahamın sesiyle irkildi ve sebebini asla sormadı.

Şarkı söyleme güdümü zapt ederek tekrar ata bindim ve bir kez daha patikayı tuttum. Biz ilerledikçe gölgeler derinleşti ve tepemizdeki dalların arasından, küme küme yıldızlar çıkıverdi.

Gecenin büyük bir parçasını içime çektim, bir an tuttum, sonra salıverdim. Yine kendim olmuştum ve güzeldi bu his.

Ganelon atını yanıma sürüp kısık bir sesle, “Hiç şüphesiz nöbetçiler vardır," dedi.

"Evet," dedim.

"O zaman patikadan ayrılmamız daha iyi olmaz mıydı?"

"Hayır. Suçlu izlenimi uyandırmamayı yeğlerim. Oraya, yanımızda eşlikçilerle gitmemiz umurumda değil. Biz yalnızca iki gezginiz."

"Seyahatimizin sebebini sorabilirler."

"Öyleyse diyardaki kargaşayı haber almış ve iş fırsatı peşinde paralı askerler olalım."

"Evet, öyle de görünüyoruz. Umalım ki farkımıza varacak kadar uzun süre duraklasınlar."

"Eğer bizi o kadar iyi göremiyorlarsa, iyi hedef değiliz, demektir."

Atların patikadaki toynak seslerini dinledim. Yol düz değildi büküldü, kıvrıldı, bir müddet sağa sola gitti, sonra yukarı doğru döndü. Takip ettiği tepeyi tırmandığımızda ağaçlar daha da değişti.

Bir tepenin üzerine ve bir hayli açık bir araziye geldik. İlerlediğimizde, birkaç mili kapsayan ani bir manzaraya kavuşmuştuk. On ya da on beş sarp metrenin ardından yavaşça bir yokuş halinde kıvrılan, neredeyse bir buçuk kilometre ötedeki geniş ovaya doğru inen, sonra seyrek ağaçlıklı, tepelik bir sahaya doğru devam eden beklenmedik bir uçurumda dizginlere asıldık. Ova kamp ateşleriyle beneklenmişti ve orta yerde birkaç çadır vardı. Yakında çok sayıda at otluyordu, ateşlerin arasında ya da çadırların çevresinde gezinen birkaç yüz asker olduğunu tahmin ettim.

Ganelon içini çekti.

"Hiç değilse normal insanlara benziyorlar," dedi.

"Evet."

"...Şayet normal askerlerse, muhtemelen şu anda gözetleniyoruz. Burası, başıboş bırakılmayacak denli iyi bir gözetleme noktası."

"Evet."

Arkamızdan bir gürültü geldi. Tam dönmek üzereyken, yakından gelen bir ses “Kıpırdamayın!" dedi.

Başımı çevirmeyi sürdürdüm ve dört adam gördüm. İkisi üzerimize doğrultulmuş arbaletler taşıyordu ve diğer ikisinin kılıçları ellerindeydi. Aralarından biri, iki adım öne çıktı

"Atlarınızdan inin!" diye emir verdi. “Bu tarafa! Yavaşça!"

"Atlarımızdan indik, ellerimizi kılıçlarımızdan uzak tutarak, onunla yüzleştik.

"Kimsiniz? Nereden geliyorsunuz?" diye sual etti.

"Bizler paralı askeriz," diye karşılık verdim, “Lorraine’den geliyoruz. Burada savaş olduğu haberini aldık ve iş arıyoruz? Hedefimiz aşağıdaki kamptı. Umarım sizindir?"

"...Peki ya hayır der ve o kampa saldıracak bir kuvvetin keşif kolu olduğumuzu söylersem?"

Omuz silktim. “O taktirde, sizin tarafınız bir çift adam kiralamakla ilgilenmez mi?"

Tükürdü. “Koruyucu’nun sizin gibilere ihtiyacı yok," dedi.

Sonra, “Atınızı hangi yönden sürüyorsunuz?" diye sordu.

"Doğudan," dedim.

"Yakın zamanda hiç... güçlüklerle... karşılaştınız mı?"

"Hayır," dedim. “Karşılaşmamız mı gerekiyordu?"

"Söylemesi güç," diye bildirdi. “Silahlarınızı çözüp bırakın. Sizleri aşağıya, kampa göndereceğim. Sizi doğuda görmüş olabileceğiniz her şey... alışılmadık her şey konusunda sorgulamak isteyeceklerdir."

"Alışılmadık hiçbir şey görmedik," dedim.

"Her neyse, bakarsınız sizi doyururlar bile. Hoş, işe alınacağınızı hiç sanmıyorum ya. Savaş için biraz geç kaldınız. Şimdi silahlarınızı teslim edin."

Biz kılıç kemerlerimizi çözerken, ağaçların arasından iki adam daha çağırdı. Onları bizi yayan olarak aşağı götürmeleri için tembihledi. Adamlar silahlarımızı aldılar ve gitmek üzere arkamızı dönerken, sorgucumuz seslendi, “Bekleyin!"

Ona doğru döndüm.

"Sen adın nedir?" diye sordu bana.

"Corey," dedim.

"Kıpırdama."

Yaklaştı, burnumun dibine girdi. Beni aşağı yukarı on saniye süzdü.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Yanıt vermektense belindeki bir keseyi karıştırdı. Bir avuç madeni para çıkardı ve onları gözüne yaklaştırdı.

"Kahretsin! Çok karanlık," dedi “ve ateş yakamayız,"

"Ne için?" dedim.

"Ah, çok önemli değil," dedi bana. “Ama gözüm seni bir yerlerden ısırdı ve nereden olduğunu düşünmeye çabalıyorum. Bazı eski madeni paralarımıza basılmış olan suratı andırıyorsun. Birkaçı hâlâ tedavülde. Öyle değil mi?" diye sordu okçuların en yakında olanına.

Adam arbaletini indirip yaklaştı. Birkaç adımlık mesafeden gözünü kısıp baktı bana.

"Evet," dedi sonra, “benziyor."

"Kimdi o... şu aklınıza gelen?"

"Eski adamlardan biri. Ben doğmadan önce. Hatırlamıyorum."

"Ben de. Şey..." Omuz silkti. “Önemi yok. Devam et, Corey. Soruları dürüstçe yanıtlarsan zarar görmeyeceksin."

Döndüm ve onu orada, mehtabın altında arkamdan bakar ve kafasını kaşırken bıraktım.

Bize eşlik eden adamlar konuşmayı seven cinsten değillerdi. Bu da iyiydi ya.

Tepeden aşağı iniş boyunca oğlanın hikâyesini ve tarif ettiği mücadelenin sonucunu düşündüm, çünkü arzu ettiğim dünyanın fiziksel benzerini elde etmeyi başarmıştım geçerli duruma göre hareket etmek zorundaydık.

Kampta, insanların ve hayvanların, odun dumanının, pişen etin, derinin ve yağın hoş kokusu vardı ve insanların sohbet ettiği, silahlarını bileylediği, araç gereç tamir ettiği, yemek yediği, kumar oynadığı, uyuduğu ve merkezdeki yıpranmış üçlüsüne doğru eşlikçilerimizle ilerlediğimiz sırada bizi izlediği ateş ışığında tüm bu kokular birbirlerine karışmıştı. Biz ilerledikçe etrafımıza bir sessizlik çemberi yayıldı.

En büyük ikinci çadırın önünde durduk ve nöbetçilerinden biri civarda volta atan bir adamla konuştu. Adam başını birkaç kez iki yana salladı ve en büyük çadırı işaret etti. Konuşma birkaç dakika sürdü, sonra nöbetçimiz

geri döndü ve solumuzda bekleyen diğeriyle konuştu. Nihayet adamımız başıyla onayladı ve diğeri en yakın kamp ateşinin başından birini çağırırken, bana yaklaştı.

"Bütün subaylar Koruyucu'nun çadırında toplantıdalar," dedi. Atlarınızın ayaklarını bağlayıp çayıra salacağız. Eşyalarınızı çözün ve burada bırakın. Yüzbaşıyı görmek için beklemeniz gerekecek."

Başımla onayladım ve eşyalarımızı çözüp atları tımar etmeye koyulduk. Yıldız'ın boynunu sıvazladım, ufak tefek bir topalın onu ve Ganelon'un bineği olan Ateşejderi'ni diğer atlara doğru götürüşünü izledim. Eşyalarımızın üzerine oturup bekledik. Nöbetçilerden biri bize sıcak çay getirdi ve bir pipo dolusu tütünümü kabul etti. Sonra biraz arkamızdaki bir noktaya çekildiler.

Büyük tenteyi izleyip çayımı yudumladım, Amber'i ve nice zamandır mesken tuttuğum gölge Dünya'da, Brüksel'de, Rue de Char et Pain'deki küçük bir gece kulübünü düşündüm. Amber'in kuyumcu cilasını buradan elde eder etmez, Silah tüccarlarıyla pazarlığa tutuşmak üzere Brüksel yollarına düşecektim. Siparişim komplike ve pahalı olacaktı, bunun farkındaydım, çünkü bazı cephane üreticilerinin özel bir ikmal hattı kurmaya ikna edilmeleri gerekecekti. O Dünya'da askeri geçmişim sağ olsun, Interarmco haricinde başka tüccarlar da tanıyordum ve silahlanmamızın sadece birkaç ay alacağını hesaplamıştım. Detayları düşünmeye başladım, zaman hızla ve hoş geçti.

Belki bir buçuk saat sonra geniş çadırda gölgeler kımıldandı Birkaç dakika sonra giriş kanadı kenara savruldu ve insanlar kendi aralarında konuşarak, geriye bakışlar atarak, yavaşça belirmeye başladılar. Son ikisi, eşikte oyalanıp, hâlâ içeride kalan birisiyle konuşuyordu. Geri kalanı diğer çadırlara dağılmıştı.

Girişteki iki kişi, yüzleri hâlâ içeriye dönük olduğu halde yavaşça dışarı çıktılar. Seslerini işitebiliyor, ama ne dediklerini çıkartamıyordum. Onlar dışarıya ilerledikçe konuşmakta oldukları kişi de hareket etti ve onu bir anlığına görebildim. Işık arkasından vuruyordu ve iki subay görüşümü büyük oranda engelliyordu, ama adamın zayıf olduğunu gördüm ve de çok uzun boylu.

Nöbetçilerimiz hâlâ kımıldamamışlardı, bu, iki subaydan birinin, daha önce bahsi geçen yüzbaşı olduğunu belli ediyordu. Bakmaya ve onların daha uzağa hareket etmesini ve üstlerini daha iyi görebilmemi sağlamalarını arzulamaya devam ettim.

Bir süre sonra yaptılar bunu ve bir an sonra, adam dışarıya bir adım attı.

İlk başta bunun sadece bir ışık gölge oyunu olup olmadığından emin değildim... Ama hayır! Adam tekrar kıpırdayınca bir an için onu olanca netliğiyle görebildim. Sağ kolunun hemen altındaki bir noktadan itibaren eksikti, öyle sargılanmıştı ki, kaybın oldukça yeni olduğunu tahmin ettim.

Sonra, koca sol eli aşağıya doğru bir süpürme hareketi yaptı ve gövdesinden epey uzakta asılı kaldı. Kolunun güdüğü de aynı anda seğirdi, onunla birlikte, zihnimin gerilerinde başka bir şey daha. Saçı uzun, düz ve kahverengiydi ve çenesinin çıkıklığını görmüştüm...

O sırada dışarı adımını attı ve bir esinti, giydiği pelerini yakalayıp sağına savurdu. Gömleğinin sarı, pantolonunun ise kahverengi olduğunu görebildim. Pelerinin kendisi alev gibi bir turuncuydu ve sol elinin doğaüstü çabuklukta bir hareketiyle, onu ucundan yakalayıp, kolunun güdüğünü gizlemek üzere geri çekti.

Hemen ayağa fırladım ve başı ansızın benim tarafıma döndü.

Bakışlarımız karşılaştı ve birkaç kalp atımı süresince ikimiz de kıpırdamadık.

İki subay dönüp bakakaldılar, sonra adam onları bir kenara itip uzun adımlarla bana doğru geldi. Ganelon’un da homurdanıp hızla ayağa kalktığını işittim. Nöbetçilerimiz de hazırlıksız yakalanmışlardı.

Birkaç adım önümde durdu ve ela gözlerini üzerimde gezdirdi. Gülümsediği nadirdi, ama bu sefer belli belirsiz tebessüm etmeyi başarabildi.

"Benimle gelin," deyip çadırına döndü.

Eşyalarımızı olduğu yerde bırakıp onu izledik.

İki subayı tek bir bakışla dışarı çıkarttıktan sonra çadırın kenarında durup girmemizi işaret etti. İçeri geldi ve çadırın kapısının düşmesine izin verdi. Gözlerim onun döşeğini, masasını, oturma sıralarını, silahlarını, bir sefer de

kaydetti. Masanın üzerinde kitapların, haritaların, bir şişenin ve birkaç bardağın yanı sıra, bir de yağ lambası vardı.

Yatağın üzerinde bir lamba daha titreşiyordu.

Elimi sıktı ve tekrar gülümsedi.

"Corwin," dedi “ve hâlâ hayatta."

"Benedict," dedim, ben de gülümseyerek “ve hâlâ soluk alıp veriyor. Çok uzun bir zaman geçti."

"Gerçekten de öyle. Dostun kim?"

"Adı Ganelon’dur.

"Ganelon," dedi onu başıyla selamlayıp, elini sıkmayı teklif etmeden.

Sonra masaya yürüdü ve üç kadeh şarap doldurdu. Birini bana, diğerini Ganelon’a verdi, üçüncüyü de kendisi kaldırdı.

"Sağlığına, kardeşim," dedi,

"Seninkine."

İçtik.

Sonra, “Oturun," dedi kendisi masaya otururken en yakındaki sırayı işaret edip, ardından ekledi “ve Avalon’a hoş geldiniz."

"Teşekkürler... Koruyucu."

Yüzü buruştu.

"Hak edilmemiş bir unvan değildir bu," dedi düz bir sesle, yüzümü incelemeye devam ederken. “Merak ediyorum, şehrin önceki koruyucuları da aynı şeyi söyleyebilir mi?"

"Aslında burası değildi," dedi “ve sanırım söyleyebilirdi,"

Omuz silkti.

"Elbette," dedi. “Buna bir son verelim artık! Nerelerdeydin? Neler yapıyordun? Niye buraya geldin? Bana kendinden bahset. Çok zaman oldu."

Başımla onayladım. Şanssızlıktı, ama gerek aile adabı, gerekse güç dengesi kendi sorularımı sormadan evvel onunkileri yanıtlamamı gerektiriyordu. Ağabeyimdi o ve bilmeden de olsa onun nüfuz alanına, davetsizce girmiştim. Ona bu nezaketi de çok görmüyordum doğrusu.

Akrabalarım arasında saygı duyduğum, hatta sevdiğim birkaç kişiden biriydi. Sadece ona soru sormak için sabırsızlanıyordum. Onun da dediği gibi, çok zaman geçmişti.

Ona ne kadarını söylemeliydim şu anda? Hangi tarafa sempati duyuyor olabileceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Yanlış şeylerden söz ederek, onun Amber'den kendi kendini sürgün etmesinin sebeplerini keşfetmek istemiyordum. Gayet tarafsız bir şeyle başlamalı ve devam ettikçe onu dinlemeliydim.

"Bir başlangıç olmalı," dedi o vakit. "Ne yüz takındığın umurumda değil."

"Birçok başlangıç var," dedim. "Zor... Sanırım en geriye gidip, oradan başlamalıyım."

Bir yudum daha aldım şaraptan.

"Evet," deyip, verdim kararımı. "En basiti bu görünüyor... Gerçi olup bitenin çoğunu nispeten kısa zaman önce hatırlayabildim.

"Ghenesh'li Aysüvarileri'nin bozguna uğratılmasından ve senin ayrılışından birkaç yıl sonra, Eric'le aramda büyük bir münakaşa yaşandı," diye başladım. "Evet, tahta kimin geçeceğine dair bir tartışmaydı. Babam yine tahttan çekilme söylentileri yayıyor ve halefinin adını vermeyi reddediyordu. Doğal olarak, kimin daha meşru doğumlu olduğuna dair eski tartışmalar yine alevlendi. Elbette sen ve Eric benim ağabeylerimsiniz, ama Eric ve benim annem olan Faiella, babamın Clymnea'nın ölümünden sonraki karısı olmasına rağmen, onlar…"

"Yeter!" diye bağırdı Benedict ve yumruğunu öyle sert vurdu ki, masa çatlayıverdi.

Lamba titreşip dans etti ama küçük bir mucize eseri, devrilmedi. Çadırın giriş kapısı anında aralandı, tasalanmış bir nöbetçi içeri baktı. Benedict ona kısa bir bakış fırlattı ve adam geri çekildi.

"Kişisel gayrimeşruluk davalarımıza karışmak arzusunda değilim." dedi Benedict yumuşak bir sesle. "Bu müstehcen uğraş, başından itibaren kendimi refahtan mahrum etmemin sebeplerinden biriydi. Öyküne, lütfen dipnotlara başvurmaksızın devam et."

"Şey... Evet," dedim, hafifçe öksürerek. “Dediğim gibi, aramızda bu konu üzerine epey ateşli tartışmalar yaşandı. Derken, bir akşam, sözlerin ötesine geçti. Kavga ettik."

"Düello mu?"

"O kadar resmi bir şey değil. Birbirimizi katletmek için eş zamanlı varılmış bir karar desek, daha yerinde olur. Şöyle ya da böyle, uzunca bir süre dövüştük ve sonunda Eric üstünlük sağladı, beni ezmeyi sürdürdü. Hikâyemin sonunu baştan anlatmak pahasına da olsa, tüm bunları beş yıl kadar önce anımsamış olduğumu eklemeliyim."

Benedict başıyla onayladı, sanki anlamışçasına.

"Bilincimi kaybettikten hemen sonra olanlara ilişkin, yalnızca varsayımlarda bulunabilirim," diye sürdürdüm sözümü.

"Ama Eric, kendine hâkim oldu ve beni öldürmekten vazgeçti. Uyandığımda bir gölge Dünya’da, adına Londra denen bir yerdeydim. Veba salgındı o zamanlar ve ben de hastalığa yakalanmıştım. Londra öncesine ait hiçbir hatıram olmadan iyileştim. O gölge dünyada asırlar boyu yaşadım, kimliğime dair bir şeyler aradım. Dört bir yanını gezdim, çoğunlukla bir ordunun üyesi olarak. Üniversitelerinde okudum, en bilge adamlarının bazılarıyla söyleştim, meşhur doktorlarına danıştım. Ama geçmişimin anahtarını hiçbir yerde bulamıyordum. Diğer insanlar gibi olmadığım ortadaydı ve bu gerçeği gizlemek için nice cefa çektim. Öfkeliydim, çünkü en çok istediğim şeyler... Kendi kimliğim, anılarım haricinde her şeyi elde edebiliyordum.

"Yıllar akıp gitti, ama bu özlem ve öfke dinmek bilmedi, ilk hatıralarımın geri dönüşüne sebep veren değişiklikleri başlatan, kafatasımın çatladığı bir kaza oldu. Bu, yaklaşık beş sene önceydi ve ironik olan, kazadan Eric’in sorumlu olduğunu düşünmek için güçlü gerekçelerim bulunması. Flora, hiç şüphesiz başından beri bana göz kulak olmak üzere o gölge Dünya’da ikamet ediyordu.

"Varsayımlara dönecek olursak, ölümümü arzulayan, ama izlerin ona ulaşmamasını isteyen Eric kendisini son anda dizginlemiş olmalı. Böylece beni Gölge’nin içinden ani ve neredeyse kesin ölümün olduğu bir yere taşıdı... Şüphesiz geri dönüp tartıştığımızı ve bir öfkeyle çekip gittiğimi,

tekrar uzaklaşmakla ilgili bir şeyler mırıldandığımı söylemek üzere. O gün Arden Ormanı’nda avlanıyorduk... Sadece ikimiz, beraberce."

"Böyle şartlar altında," diye sözümü kesti Benedict, “sizin gibi iki hasmın beraberce ava çıkmasını garip buluyorum."

Bir yudum şarap alıp, gülümsedim.

"Belki de söylediğimden daha planlı bir şeydi," dedim.

"Belki ikimiz de birlikte baş başa avlanma fırsatını memnuniyetle karşıladık."

"Anlıyorum," dedi. “Öyleyse durumunuzun tersine dönmesi olasıydı?"

"Şey,” dedim, “söylemesi güç. O kadar ileri gideceğime inanmıyorum. Elbette şu an için konuşuyorum. Biliyorsun, insanlar değişir. O zamanlar... Evet, ben de aynı şeyi yapmış olabilirdim ona. Kesin konuşamıyorum, ama mümkündür."

Tekrar başıyla onayladı ve çabucak neşeye dönüşen, anlık bir öfke hissettim.

"Çok şükür, kendi dürtülerimi hiçbir şey için haklı çıkarmak niyetinde değilim," diye devam ettim. “Tahminlere dönecek olursak, Eric’in ondan sonra beni gözaltında tuttuğuna inanıyorum, hiç şüphesiz ilk başta sağ kalışımdan dolayı hüsrana uğramış, ama zararsızlığımdan hoşnut olmuştu. Bu yüzden, beni gözetlemesi için Flora’yı ayarladı ve dünya uzunca bir süre huzur içinde döndü. Sonra, muhtemelen babam tahttan çekildi ve tahta kimin geçeceği sorusu daha yanıtlanmadan kayboldu..."

"Hiç de öyle olmadı!" dedi Benedict. “Tahttan çekilme gerçekleşmedi. Yalnızca kayboluverdi. Bir sabah odasında değildi, o kadar. Yatağında yatılmamıştı bile. Mesaj yoktu. Bir önceki akşam odasına girdiği görülmüştü ama ayrılışına kimse şahit olmamıştı. Bu bile uzunca bir süre garip bulunmadı. İlk başta, onun bir kez daha Gölge’de dolaştığı sanıldı, belki de yeni bir gelin bulmak maksadıyla. Birilerinin kötü bir oyundan şüphelenmesi ya da bunu, alışılmadık bir tahttan çekilme usulü olarak yorumlamasından önce epey vakit geçti."

"Bundan haberdar değildim," dedim. “Bilgi kaynakların olayların kalbine benimkinden daha yakınmış anlaşılan."

Sadece başıyla evetleyerek, Amber’deki temasları hakkında huzur kaçıran spekülasyonlara boğulmamı sağladı. Çünkü tüm bildiğim, onun bu günlerde Eric yanlısı olabileceğiydi.

"En son ne zaman bizzat oradaydın?" diye sormaya cüret ettim.

"Yirmi yılı biraz geçiyor," dedi, “ama bağlantıyı kesmiyorum."

Bana söylemeye tenezzül edecek hiç kimseyle değil! Söylerken bunu biliyor olmalıydı, yani, benden sakınıyor mu yoksa beni bir tehdit olarak mı görüyordu? Kafamda bin bir tilki birbirini kovalıyordu. Elbette bir deste Majör Koz Kartı'na sahipti. Kâğıtları kafamda karıştırdım ve deli gibi onları düşündüm. Random, Benedict’in bulunduğu yeri bilmediğini açıkça söylemişti. Brand, uzun zamandır kayıptı. Onun hâlâ hayatta nahoş bir yerde ve Amber’deki olaylara dair haber veremeyecek konumda olduğunun işaretleri elime geçmişti. Temas kurduğu kişi Flora olamazdı, çünkü yakın zamana kadar o da Gölge’de, resmen değilse bile fiilen sürgündeydi. Llewella Rebma’daydı. Deirdre de oradaydı ve son gördüğümde Amber’de gözden düşmüştü. Ya Fiona? Julian onun “güneylerde bir yerlerde" olduğunu söylemişti. Kesin yerini bilemiyordu.

Geriye kim kalmıştı?

Görebildiğim kadarıyla, Eric’in ta kendisi, Julian, Gerard ya da Caine. Eric’i geç. Babamın sözde tahttan çekilişinin detaylarını, olayların Benedict’in anladığı şekliyle anlaşılmasına izin verecek şekilde duyulmasına göz yummazdı. Julian, Eric’i destekliyordu ama kendisinin de en üst seviyeden kişisel hırsları yok değildi. Eğer kendisine faydası dokunacaksa, o da bilgi iletebilirdi. Caine için de aynısı geçerliydi. Öte yandan, Gerard, bana her zaman Amber’in refahıyla, tahtta kimin oturduğu sorusundan daha çok ilgilenirmiş gibi gelmişti. Gerçi Eric’e çok düşkün değildi ve bir zamanlar beni ya da Bleys’i ona tercih etmeye meyilliydi. Onun, Benedict’in olaylardan haberdar olmasını, ülke için bir sigorta poliçesi olarak göreceğine inanıyorum. Evet, bu üçünden biri olduğu neredeyse kesindi. Julian benden nefret ederdi, Caine beni ne özellikle sever, ne de sevmezdi ve Gerard ile çocukluğuma kadar giden ortak, aralarımız vardı. Kim olduğunu hemen bulmam gerekliydi şu anki amaçlarımdan bihaber olduğu için, doğaldır Benedict bir şey söylemeye hazır değildi. Amberle irtibat, Benedict’inin arzusuna ve diğer uçtaki kişiye

bağlı olarak, beni yaramak ya da bana hemen yardım sağlamak için kullanılabilirdi o yüzden onun için hem kılıç, hem de kalkandı ve silahlarını göstermede bu kadar aceleci davranması karşısında biraz incinmiştim. Anormal derecede ihtiyatlı davranışına, yakın zamanda yaralanışının neden olduğunu düşünmeyi seçtim, çünkü onun için asla ıstırap kaynağı olmadığımı kesinlikle biliyordum. Yine de bu, benim de anormal derecede ihtiyat hissetmeme sebep oldu ki, ağabeyini uzun yıllardan beri ilk kez gören birisi için bunu bilmek, hazindi.

"İlginç," dedim kadehimdeki şarabı döndürerek. “Öyleyse bunların ışığında görünen o ki, herkes vaktinden önce hareket etmiş olabilirdi."

"Herkes değil," dedi.

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Özür dilerim," dedim.

Başıyla kısaca onayladı.

"Lütfen öyküne devam et."

"Pekâlâ, varsayımlar zincirini sürdürecek olursak." dedim, "Eric tahtın yeterince uzun süredir boş kaldığına ve harekete geçme vaktinin geldiğine karar verdi, aynı zamanda hafıza kaybımın yeterli olmadığını ve tahttaki hak iddiamdan büsbütün vazgeçtiğimi garantilemenin daha iyi olacağını da düşünmüş olmalı. Bunun üzerine bana o gölge Dünya’da bir kaza hazırladı, ölümcül olabilecek ama öyle olmayan bir kaza"

"Bunu nereden biliyorsun? Ne kadarı tahmin?"

"Daha sonra sorguladığımda, Flora işte kendisinin parmağı bulunduğu da dahil bu kadarını itiraf etti."

"Çok ilginç. Devam et."

"Başıma aldığım darbe, daha önce Sigmund Freud’un bile benim için elde edemediği şeyi sağladı," dedim. “Gitgide güçlenen küçük hatıralar... Özellikle de Flora’yla karşılaşıp hafızamı tetikleyen her cinsten şeye maruz kaldıktan sonra. Onu hafızamın tamamen geri döndüğüne ikna etmeyi başardım, bu yüzden kişiler ve her şey hakkında açık konuştu. Sonra Random çıkıverdi ortaya, bir şeyden kaçıyordu..."

"Kaçıyor muydu? Neden?"

"Gölge’den gelen tuhaf yaratıklardan. Sebebini asla bilemedim."

"İlginç," dedi ve ona katılmak zorundaydım. Hücremdeyken sık sık düşünmüş, Random’un neden daha en başta sahnenin solundan, peşinde yaratıklarla girdiğini merak etmiştim.

Karşılaştığımız andan ayrılana değin, hep bir cins tehlikenin içinde olmuştuk; ben kendi sorunlarımla meşguldüm ve o da beklenmedik ortaya çıkışıyla ilgili hiçbir şey söylemeye gönüllü olmamıştı. Tabii ki onun ilk geldiği anda da aklımdan geçmişti bu, ama hakkında bilgi sahibi olmam gereken bir şey olup olmadığım bilememiş, öylece bırakmıştım. Daha sonra hücremdeyken ve şimdi, burada, olaylar su yüzüne çıkmışlardı, ilginç mi? Gerçekten de. Aynı zamanda, rahatsız edici.

"Random’u durumum konusunda kandırmayı başardım, diye devam ettim. “Benim aradığım tek şey hafızam iken, o, tahtı aradığıma inandı. Amber’e dönüşüme yardım etmeyi kabullendi ve beni geri getirmeyi başardı. Şey, neredeyse," diye düzelttim “Rebma’da bulduk kendimizi. O zamana kadar Random’a gerçek durumumu anlatmıştım ve hafızamı tamamen kazanmam için Desen’i tekrar yürümemi önermişti. Fırsat oradaydı ben de değerlendirdim. Etkili oldu ve Desen’in gücünü, kendimi Amber’e nakletmek için kullandım."

Tebessüm etti.

"Tam o noktada, Random çok üzülmüş olmalı," dedi.

“Eh, zevkinden şakıdığını söyleyemem," dedim. “Moire’nin hükmünü kabul etti, onun seçtiği bir kadınla... Vialle isimli kör bir kızla evlenip, orada en az bir sene kalacaktı. Deirdre de oradaydı. Ona Amber’den firarı sırasında yolda rastladık ve Rebma’ya üçümüz birlikte girdik. O da orada kaldı."

Şarabımı bitirdim ve Benedict başıyla şişeyi işaret etti. Gerçi o da neredeyse boştu, bu yüzden, sandığından yeni bir şişe alıp kadehlerimizi doldurdum. Koca bir yudum aldım. Öncekinden daha iyi bir şaraptı. Onun özel kavından olmalıydı.

"Sarayda," diye devam ettim, “kütüphaneye ulaştım ve bir deste Tarot kartı aldım. Oraya gitmeyi göze alışımın asıl sebebi buydu. Çok bir şey yapamadan Eric beni şaşırttı ve orada, kütüphanede dövüştük. Onu yaralamayı başardım ve takviye kuvvetler gelip de kaçmaya mecbur

bırakmasaydı, inanıyorum ki işini bitirebilirdim. Sonra Bleys’le bağlantı kurdum, Gölge’de beni yanına aldı. Geri kalanını kendi kaynaklarından duymuş olabilirsin. Bleys ve benim nasıl birleşip Amber’e saldırdığımızı ve kaybettiğimizi... Bleys, Kolvir’in cephesinden aşağı düştü. Ona Tarot kartlarımı fırlattım ve yakaladı. Cesedinin asla bulunamadığını öğrendim. Ama aşağısı uzun bir yoldu... Gerçi o sıralar denizin gelgitle kabarmış olduğunu sanıyorum. O gün ölüp ölmediğini bilmiyorum."

"Ben de," dedi Benedict.

"Böylece esir edildim ve Eric taç giydi. Taç giyme törenin de yardımcı olmaya ikna edildim, şahsi itirazıma karşın. Kendimi, o piç geri alıp kendi kafasına geçirmeden önce şeceresine bakarak konuşuyorum taçlandırmayı başardım. Sonra gözlerimi kör ettirdi ve beni zindana attı."

Öne eğilip, yüzümü inceledi.

"Evet," dedi, “duymuştum bunu. Nasıl yapıldı?"

"Sıcak demirlerle," dedim elimde olmaksızın irkilerek gözlerimi avuçlama güdüsünü bastırarak. “Bu çetin sınavın yarısında bayılmışım."

"Göz kürelerine gerçekten değdi mi?"

"Evet," dedim. “Sanırım."

"Peki, yenilenme ne kadar sürdü?"

"Bir kez daha görebilmem için dört yıla yakın zaman geçti," dedim “ve görüşüm yeni yeni normale dönüyor. Demek ki... toplam beş yıl, diyebilirim."

Ardına yaslandı, içini çekti ve belli belirsiz gülümsedi.

"İyi," dedi. “Bana küçük bir ümit verdin. Diğerleri de vücut uzuvlarını kaybettiler ve yenilenmeye uğradılar elbette, ama ben hiç önemli bir şey kaybetmemiştim... şimdiye değin."

"Ah, evet," dedim. “Çok etkileyici bir liste. Yıllardır gözden geçirip durdum. Çoğunu unuttum galiba, ama başlıcalarını sayarsak, parmak uçları, ayak parmakları, kulak memeleri. Kolun için umut var, diyebilirim. Doğaldır ki uzunca bir süre için değil.

"İki elini de aynı maharetle kullanabiliyor olman güzel bir şey," diye de ekledim.

Gülümsemesi gitti, geldi ve bir yudum aldı şarabından. Hayır, başına gelenleri bana anlatmaya daha hazır değildi.

Kendi şarabımdan bir yudum daha içtim. Ona, Dworkin’in izlenmiş as gibi bir şey olduğunu söylemek istemiyordum. Adamın tüm gücünü hiçbirimiz anlamamıştık ve aklını kaçırdığı aşikârdı. Ama kullanılabilirdi. Babamın bile bir süre sonra ondan korkmaya başladığı ortadaydı ve onu kilitletmişti. Hücremdeyken ne söylemişti bana? Bütün Amber’i yok etmenin bir yolunu keşfettiğini açıkladıktan sonra babam onu oraya kapattırmıştı. Eğer bunlar bir delinin saçmalıkları değil de, onun orada bulunuşunun gerçek sebebi idiyse, babam, aynı koşullar altında benim olacağımdan çok daha cömert davranmış demekti. Adam, sağ bırakılmayacak denli tehlikeliydi. Öte yandan, onu iyileştirip bu durumdan kurtarmaya çalışmıştı babam. Dworkin doktorlardan, korkutup kaçırdığı ya da güçlerini onlara karşı kullandıklarında yok ettiği adamlardan söz etmişti. Ona ait hatıralarımın çoğunda bilge, nazik yaşlı bir adamdı, Babama ve ailenin geri kalanına yürekten bağlıydı. Eğer biraz umut varsa, böyle birini gönül rahatlığıyla öldürmek zor olacaktı. Firar etmenin mümkün olmadığı söylenen bir yere hapsedilmişti. Yine de bir gün, canı sıkılınca, basitçe yürüyüp gitmişti. Amber’de, Gölge’nin yokluğunda, hiç kimse Gölge’de yürüyemez, bu yüzden Koz Kartları’nın altında yatan prensibe bağlı, anlamadığım bir şey yapmış ve odasını terk etmişti. Geri dönmeden önce, onu benim hücreme de benzer bir çıkış sağlaması için ikna etmeyi başarmıştım, bu çıkış beni bir nebze kendimi toparladığım, sonra da beni Lorraine’e götüren yolculuğa çıktığım Cabra deniz fenerine götürmüştü. Dworkin’in hâlâ keşfedilmemiş olması kuvvetle muhtemeldi. Anladığım kadarıyla, ailemiz daima özel güçlere sahipti, ama onları çözümleyip, işlevlerini Desen ve Tarot kartları aracılığıyla biçimselleştiren oydu. Bunu nice sefer tartışmaya çalışmıştı, ama konu çoğumuza korkunç derecede soyut ve can sıkıcı gelmişti. Bizimki çok pragmatik bir aile kahretsin! Konuya ilgi duyuyormuş gözüken tek kişi Brand’di. Bir de Fiona. Az kalsın unutuyordum. Fiona da bazen dinlerdi. Babam. Babam hiç sözünü etmediği birçok şey bilirdi Bize ayıracak vakti asla yoktu ve etrafında bizim bilmediğim birçok şey vardı. Ama hangi prensipler söz konusuysa, onları muhtemelen Dworkin kadar iyi bilirdi. Temel farklılık, uygulamadaydı. Dworkin bir sanatçıydı. Babamın gerçekte ne olduğunu bilmiyorum. Asla

yakınlık göstermezdi ama zalim bir baba değildi. Ne zaman dikkatini çeksek bize hediyeler verme ve eğlendirme konusunda oldukça cömert davranırdı. Ama yetiştirilmemizi sarayın diğer üyelerine bırakmıştı. Bize, tutkunun ara sıra ortaya çıkan kaçınılmaz sonuçları gözüyle bakıp hoşgörü beslediğini hissediyorum. Aslında ailenin çok daha büyük olmaması beni epey şaşırtıyor. On üçümüz artı şimdi ölü olduklarını bildiğim iki erkek ve bir kız kardeşle birlikte, on beş asırlık yakın bir ailesel üretimi temsil ediyor. Bu kadar şehvet düşkünü bir hükümdar için muazzam bir skor sayılmaz, ama hiçbirimiz de fazlasıyla verimli çıkmadık zaten. Kendimizi koruyabilir ve Gölge'de yürüyebilir hale geldiğimiz anda babam bizi mutlu olup yerleşeceğimiz mekânlar bulmaya teşvik ederdi. Artık var olmayan Avalon'la aramdaki bağ da buydu işte.

Bildiğim kadarıyla, Babamın kökeni sadece kendisinin bildiği bir şeydi. Hafızası Oberon'un hayatta olmadığı döneme kadar uzanan biriyle karşılaşmamıştım şimdiye kadar. Tuhaf mı? Birisinin, önünde merakını giderecek asırlar varken babasının nereden geldiğini bilmemesi? Evet. Ama o, ketum, güçlü ve kurnazdı... Bir dereceye kadar hepimizin sahip olduğu niteliklerdi bunlar. Bizim iyi konumda ve hoşnut olmamızı istediğini hissediyorum... ama asla kendi saltanatına bir tehdit teşkil edecek kadar değil. Sanırım içinde huzursuz bir parça, kendi ve geçip gitmiş zamanlara ilişkin çok fazla şey öğreneceğimiz ile ilgili haksız çıkarılamayacak bir ihtiyat hissi mevcuttu. Kendisinin Amber'de hüküm sürmediği bir zamanı gerçekten hayal etmiş olduğuna hiç inanmıyorum. Ara sıra şaka yollu ya da serzeniş dolu, tahttan çekilmekten dem vururdu. Ama her zaman için bunun, doğuracağı tepkileri görmek maksadıyla yapılan, hesaplanmış bir şey olduğunu hissetmişimdir. Ölümünün yaratacağı durumun farkına varmış, ama bunun gerçekleşeceğine asla inanmamış olmalıydı. Aslında onun vazife ve sorumluluklarını, gizli taahhütlerini hiçbirimiz bilmiyorduk. İtirafı ne kadar tatsız da bulsam, hiçbirimizin tahta gerçekten oturmaya uygun olmadığını hissediyordum.

Bu yetersizlikten ötürü babamı suçlamak isterdim ama ne yazık ki, kendimi bu konuda mahcup hissetmeyecek kadar uzun süre tanımıştım Freud'u. Hem artık hak iddialarımızın geçerliliğini düşünmeye başlıyordum. Eğer tahttan çekilme gerçekleşmediyse ve o gerçekten hayattaysa, bizlerden birinin umabileceği en iyi şey, naiplik koltuğunda

oturmaktı. Onun dönüşünü ve işin aksini öğrenmeyi iple çekmezdim... Hele tahtta oturuyorsam. Gerçeği kabullenelim, ondan korkuyordum ve bu boş yere değildi. Yalnızca bir aptal, anlamadığı, hakiki bir kudretten korkmaz. Ama unvanı ister kral olsun, isterse naip, benim hakkım Eric'inkinden fazlaydı ve onu almaya hâlâ kararlıydım. Eğer babamın karanlık geçmişinden gelen, gerçekten anlayamadığımız bir güç onu elde etmeme hizmet edecekse ve Dworkin böyle bir gücün temsilcisi ise, o zaman benim çıkarıma kullanılıncaya değin gizli kalmalıydı.

Temsilcisi olduğu güç, Amber'in kendisini yok edip böylece gölge dünyaları paramparça etme, bildiğim anlamıyla tüm mevcudiyete bir son verme gücü olsa bile mi diye sordum, kendi kendime.

Bilhassa bunun üzerine yanıtladım kendimi. Böyle bir güç başka kime emanet edilebilirdi ki? Bizimkisi, gerçekten de çok pragmatik bir ailedir.

Biraz daha şarap, sonra pipomu çıkarttım, temizledim yeniden doldurdum.

"Özetle, bugüne kadarki hikâyem böyle işte," dedim kemdi eserimi süzüp, kalkıp lambadan ateş alırken. “Görüşüm düzeldikten sonra kaçmayı başardım, Amber'den uzaklaştım Ganelon'la karşılaştığım Lorraine adlı bir ülkede bir süre oyalandım, sonra buraya geldim."

"Neden?"

Yerime geri döndüm ve tekrar baktım ona.

"Çünkü bir zamanlar bildiğim Avalon'a yakın," dedim.

Ganelon'la eskiye dayalı tanışıklığımdan kasıtlı olarak söz etmemiştim ve onun bundan bir ipucu yakalayacağını ummuştum. Bu gölge bizim Avalon'umuza yakındı, dolayısıyla Ganelon topografiyi ve âdetlerinin çoğunu bilmeliydi. Değeri her ne idiyse, bu bilgiyi Benedict'ten gizlemek akıllıca gözükmüştü.

Yapacağını umduğum gibi göz ardı etti, kazılacak daha ilginç şeylerin yanına, olduğu yere gömdü.

"Ya firarın?" diye sordu. “Bunu nasıl başardın?"

"Yardım aldım elbette," diye kabullendim, “hücreden çıkarken. Bir kez çıktıktan sonra... Evet, Eric'in hâlâ farkında olmadığı birkaç geçit var."

"Anlıyorum," dedi başıyla onaylayarak... Doğaldır ki işbirlikçilerimin adlarından bahsetmemi umuyordu ama sormayacak kadar akıllıydı.

Pipomu üfledim ve gülümseyerek arkama yaslandım.

“İnsanların dostları olması güzel," dedi, sanki aklımdan geçiveren dile getirilmemiş bir düşünceyle uyuşuyor gibi.

“Sanırım hepimizin Amber’de birkaç dostu vardır."

“Öyle düşünmeyi isterim," dedi. Sonra, “Kısmen oyulmuş kapını kilitli bıraktığını, döşeğini tutuşturduğunu ve duvarına resimler çizdiğini biliyorum," diye ekledi.

"Evet," dedim. “Uzun süreli hapis insanın aklına bir şeyler oluyor. Benimkine yaptı en azından. Mantıktan yoksun olduğumu bildiğim uzun dönemler oldu."

"Yaşadığın deneyime gıpta etmiyorum, kardeşim," dedi.

"Hem de hiç. Şimdiki planların nedir?"

"Hâlâ belirsizler."

"Burada kalmayı isteyecek misin?"

"Bilmiyorum," dedim. “Burada vaziyet nedir?"

"Her şey benden sorulur," dedi... Böbürlenme değil, sadece gerçeği dile getirdi. “Ülkedeki tek büyük tehdit unsurunu ortadan kaldırmaya muvaffak olduğuma inanıyorum. Eğer haklıysam, gayet dingin bir dönem yakında demektir. Bedeli yüksekti" Kolundan arta kalana baktı. " ama buna değmiş olacak... Çok geçmeden, her şey normale döndüğünde görüleceği gibi."

Sonra bize, temelde gencin tarif etmiş olduğuyla aynı durumu anlatmaya koyuldu, savaşı nasıl kazandıklarıyla devam etti. Cehennem bakirelerinin lideri öldürülmüş, atlıları korkup kaçmışlardı. Bunun üzerine çoğu öldürülmüş, mağaralar bir kez daha mühürlenmişti. Keşif birlikleri yörede sağ kalanları ararken, Benedict savaş meydanında temizlik amacıyla küçük bir kuvvet bırakmaya karar vermişti.

Kendisiyle, düşmanların lideri Lintra arasındaki buluşmadan hiç söz etmedi.

"Liderlerini kim öldürdü?" diye sordum ona.

"Ben başardım," dedi güdük koluyla ani bir hareket yaparak, “gerçi ilk darbeyi vurmak için gereğinden fazla bekledi."

Bakışlarımı kaçırdım, Ganelon da öyle yaptı. Tekrar baktığımda yüzü normale dönmüş, kolunu indirmişti.

"Seni aradık. Bunu biliyor muydun, Corwin?" diye sordu.

"Brand seni birçok gölgede aradı, Gerard da. Eric’in o gün senin kayboluşunla ilgili söylediklerini doğru tahmin ettin. Gerçi onun sözünden ötesini araştırmak istedik. Koz Kartını sürekli denedik, ama yanıt yoktu. Şu beyin hasarı, iletişimi engellemiş olabilir. Bu ilginç. Koz Kartı’na yanıt vermeyişin bizi senin öldüğüne inanmaya şevketti. Sonra Julian, Caine ve Random da katıldılar araştırmaya."

"Hepsi mi? Gerçekten mi? Hayretler içinde kaldım."

Güldü.

"Ya," dedim o anda ve ben de güldüm.

Onların ava bu noktada katılmış olması, ilgilendikleri şeyin benim sağlığım değil, Eric’i yerinden etmek ya da ona şantaj yapmak amacıyla kardeş katline dair deliller bulma ihtimali olduğunu gösteriyordu.

"Avalon civarında aradım seni," diye sürdürdü konuşmasını, “bu yeri buldum ve buraya vuruldum. O günlerde acınacak haldeydi ve nesiller boyu, eski görkemine kavuşturmak için çalıştım. Bunu senin hatıran için başlattıysam da, bu ülke ve halkına karşı bir düşkünlük hasıl oldu. Beni koruyucuları olarak gördüler, ben de gereğini yaptım."

Hem canım sıkılmıştı, hem de duygulanmıştım. Her şey korkunç hale getirdiğimi ve düzene sokmak için burada oyalandığını mı söylemeye çalışıyordu... Küçük kardeşimin pisliğini bir kez temizlemek gibi? Yoksa benim bu yeri, ya da çok benzer bir yeri sevdiğimi anlayıp, benim de isteyeceğim gibi işleri yoluna koymak için mi uğraşmıştı? Belki de gereğinden fazla hassasiyet gösteriyordum.

"Aranmış olduğumu bilmek güzel," dedim, senin bu toprakların savunucusu olduğunu bilmek ise çok güzel. Bu yeri görmek isterim, çünkü bana, bildiğim Avalon’u anımsatıyor. Buradaki ziyaretime itirazın var mı?"

"Tek yapmak istediğin bu mu? Ziyaret mi?"

"Aklımdaki tek şey buydu."

"Öyleyse şunu bil ki, bir zamanlar burada hüküm sürmüş olan gölgen hakkında iyi şeyler hatırlanmaz. Bu mekânda çocuklara Corwin adı konulmaz, benim de burada, Corwin adında bir kardeşim yok."

"Anlıyorum," dedim. “Adım Corey. Eski dostlar olabilir miyiz?"

Başıyla evetledi.

"Burası, eski dostlarımın ziyaretine daima açıktır," dedi.

Gülümsedim ve onayladım.

Bu gölgenin gölgesine yönelik planlarım olabileceği fikrini aklından geçirmesine alınmıştım: Ben -bir an için de olsa- Amber’in tacının soğuk ateşini alnımda hissetmiş olan ben.

Eğer işin temelinde, akınlardaki rolümü bilseydi tutumu ne olurdu, merak ediyorum. Bu açıdan bakarsak, sanırım kolunun kaybından da ben sorumluydum. Buna karşın işi bir adım daha ileri götürüp Eric’i sorumlu tutmayı yeğliyordum. Hem beni lanetlemeye sevk eden de onun hareketiydi.

Yine de Benedict’in asla öğrenmemesini umuyordum.

Onun Eric’e göre nerede durduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Onu mu destekleyecekti, benden yana mı koyacaktı ağırlığını, yoksa hamlemi yaptığımda yoldan kaçılmakla mı yetinecekti? Aksi gibi, onun da benim hırslarımın sönmediğini, ya da hâlâ için için yanmakta olduğunu merak mı ettiğinden emindim... ve eğer ikincisi doğruysa, planlarım hırslarımı neyle körüklediğini. Öyleyse...

Konuyu kim açacaktı?

Pipomdan birkaç güzel fırt çektim, şarabımı bitirdim, biraz daha koydum, yine tüttürdüm. Kampın, rüzgârın, midemin sesini dinledim...

Benedict bir yudum aldı şarabından.

Sonra, “Uzun vadeli planların nelerdir?" diye sordu bana neredeyse tesadüfi bir şekilde.

Ona daha karar vermediğimi, özgür, canlı ve görüyor olmaktan dolayı mutlu olduğumu söyleyebilirdim... Ona bunun bana kafi geldiğini, şu an için özel bir planım bulunmadığını söyleyebilirdim...

...O da daha ağzımı açmadan, palavra sıktığımı anlardı.

Çünkü yutmayacak kadar iyi tanıyordu beni.

O yüzden, “Planlarımın ne olduğunu biliyorsun," dedim.

"Eğer desteğimi isteseydin," dedi, “vermezdim. Amber bir başka güç çekişmesi olmadan da yeterince kötü halde."

"Eric gaspçının teki."

"Ona sadece naip gözüyle bakmayı tercih ediyorum. Şu vakitte içimizden kim tahtta hak iddia ederse gasp suçu işlemiş olur."

"Öyleyse babamın hâlâ sağ olduğuna inanıyorsun?"

"Evet. Hayatta ve kötü durumda. Temas kurmak için birkaç girişimde bulundu."

Yüzümün bir şeyleri ele vermemesini sağlamakta başarılı oldum. Demek ki bir tek ben değildim. Bu noktada deneyimimi açığa dökmek ikiyüzlülük, fırsatçılık, ya da düpedüz yalan olacaktı... Çünkü beş yıl önceki belli belirsiz temasımızda tahtı ele geçirmem için icazet vermişti. Tabii o zaman naiplikten bahsediyor da olabilirdi...

"Eric tahtı elde ettiğinde desteklemedin," dedim. "Şimdi o, tahtta oturduğuna göre, onu devirmek için bir girişimde bulunulsa, Eric’i destekler miydin?"

"Söylediğim gibi," dedi bana. “Ona naip gözü ile bakıyorum. Bunu onayladığımı söyleyemem ama Amber’de daha fazla kavga istemiyorum."

"Öyleyse onu destekleyeceksin?"

"Bu konuda söyleyeceğim her şeyi söyledim. Avalon’umu ziyaretinde özgürsün, ama burayı Amber’in istilasına sahne arkası olarak kullanma. Bu, aklında olabilecek bazı konuları açıklığa kavuşturdu mu?"

"Kavuşturdu," dedim.

"Durum buysa, hâlâ burayı ziyaret etmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedim. “Amber’de kavgadan kaçınma arzun, iki yönlü mü?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, eğer Amber’e kendi rızam olmadan götürülürsem, bir önceki durumumun tekrarlanmasını engellemek için elimden geldiğince büyük bir kargaşa çıkartacağım."

Yüzündeki hatlar silindi ve gözlerini ağır ağır yere indirdi.

"Sana ihanet edeceğimi ima etmek istememiştim. Benim duygularım yok mu sanıyorsun, Corwin? Seni tekrar tutsak edilmiş, kör... ya da daha kötü halde görmek istemiyorum. Burası ziyaretine her zaman açıktır ve korkularını da hırslarınla birlikte, sınırı geçmeden bırakabilirsin."

"Öyleyse hâlâ istiyorum ziyareti," dedim. “Ordum yok, buraya ordu toplamaya da gelmedim."

"Öyleyse kapımız sana açık."

"Sağ ol, Benedict. Seni burada bulmayı beklemediysem de bulduğuma memnun oldum."

Hafifçe kızardı ve başıyla onayladı.

"Bu, beni de mutlu ediyor," dedi. “Kaçışından beri aramızdan ilk gördüğün kişi ben miyim?"

Başımla doğruladım.

"Evet ve herkesin ne yaptığını merak ediyorum. Önemli haber var mı?"

"Yeni ölüm yok," dedi.

İkimiz de güldük ve aile dedikodusunu kendi çabamla keşfetmem gerekeceğini anladım. Denediğime değmişti ama.

"Bir süre daha savaş meydanında kalmayı tasarlıyorum," dedi “ve devriyelerim bir tek yağmacı bile kalmadığından emin oluncaya dek dolaşmaya devam edecekler. Çekilmemiz bir haftayı bulabilir."

"Ya? Demek topyekûn bir zafer değildi?"

"Öyle olduğuna inanıyorum, ama asla gereksiz risklere girmem. Emin olmak için biraz daha vakit geçirmeye değer."

"İhtiyatlıca," dedim başımla ona katılarak.

"Burada, kampta kalmak için kuvvetli bir arzu duymuyorsan, kasabaya doğru gidip olayların merkezine yaklaşman için hiçbir sebep göremiyorum. Avalon civarında birkaç evim ve aklımda kullanmanız için, hoş bulduğum küçük bir malikane var. Kasabadan çok uzak değildir."

"Görmek için can atıyorum."

"Yarın sabah sana bir harita ve kâhyama iletmen için mektup vereceğim."

"Sağ ol, Benedict."

"Burada işim biter bitmez orada size katılacağım," dedi, “aynı zamanda oradan her gün geçen ulaklarım olacak. Onlar vasıtasıyla seninle temasta kalacağım."

"Çok iyi."

"Öyleyse kendinize rahat bir yer bulun," dedi. “Kahvaltı çağrısını kaçırmayacağından eminim."

"Nadiren kaçırırım," dedim. “Eşyalarımızı bıraktığımız yerde uyumamızın sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok," dedi ve şarabı bitirdik.

Çadırından ayrılırken kapının kanadım açtığımda yüksek yerinden yakaladım ve kapatmadan önce birkaç santimetre yana sıkıştırmayı başardım. Benedict bize iyi geceler diledi ve bir kenarında meydana getirmiş olduğu birkaç santimetrelik açıklığı fark etmeden çadırın kapısını kapatıp arkasını döndü.

Yatağımı eşyalarımızın epey sağına. Benedict’in çadırına bakacak şekilde koydum ve karıştırırken eşyalarımızı da taşıdım.

Ganelon bana şaşkın bir bakış fırlattı. Ben sadece gözlerimle çadırı işaret ettim. O yöne baktı başını sallayarak karşılık verdi ve kendi battaniyesini daha da sağa sermeye girişti.

Battaniyeyi gözlerimle ölçtüm, yanına yürüyüp “Biliyor musun, ben burada uyumayı tercih ederim. Benimle yer değiştirir miydin?" dedim. Vurgulamak için de gözümü kırptım.

"Benim için fark etmez," dedi omuz sikerek.

Kamp ateşleri ya sönmüş ya da sönüyordu ve askerlerin çoğu yatmıştı. Nöbetçi bize ancak bir iki kez baktı. Kamp çok sessizdi ve yıldızların parlaklığını örtecek hiç bulut yoktu. Yorgundum, duman ve nemli toprak kokusu hoşça burnuma geldi, buna benzer zaman ve yerleri, günün bitimindeki dinlenmeyi hatırlatıyordu.

Mamafih, gözlerimi kapamaktansa çantamı alıp sırtımı ona yasladım, pipomu tekrar doldurup yaktım...

Benedict çadırın içinde dolaşırken iki kez konumumu değiştirdim. Bir seferinde görüş alanımdan çıktı ve birkaç dakika görünmeden kaldı. Ama o sırada uzaktaki ışık hareket etti onun sandığı açtığını anladım. Sonra bir kez daha göründü masayı temizledi, bir anlığına geriye gitti, döndü ve kendisini önceki pozisyonuna getirdi. Sol kolunu görebileceğim şekilde hareket ettim.

Bir kitabın sayfalarını çeviriyordu, ya da aynı boyutta bir şeyi diziyordu.

Belki de kartlar?

Doğal olarak.

En sonunda önüne koyacağı Koz Kartı’nı görmek için çok şey verirdim. Çadıra, gözetlediğim girişin haricinde bir yolla bir başkasının girmesi ihtimaline karşı Grayswandir’in elimin altında olması için çok şey verirdim. Avuçlarım ve ayak tabanlarım kaşınıyordu, kaçışın ya da savaşın beklentisiyle.

Ama Benedict yalnız kalmaya devam etti.

Orada belki on beş dakika kıpırdamadan oturdu ve nihayet hareket ettiğinde, bu, sadece kartları sandığın bir yerine kaldırmak ve lambayı söndürmek içindi.

Nöbetçi tekdüze turlarına devam etti ve Ganelon horlamaya başladı.

Pipomu boşaltıp yan döndüm.

Yarın, dedim kendi kendime. Eğer yarın burada uyanırsam, her şey yolunda olacak...

Bölüm 5

Bir çimen yaprağını emip, su değirmeninin dönen çarkını seyrettim. Başımı ellerimin arasına almış, nehrin karşı kıyısında yüz üstü uzanmıştım. Köpüklerin üzerindeki sisten şelalenin ayağında suyun kaynaştığı yere doğru küçük bir gök kuşağı vardı ve damlacıklar ara sıra bana kadar ulaşıyordu. Suyun muntazam sıçrayışı ve çarkın dönüşü ormandaki diğer tüm sesleri bastırıyordu. Değirmende kimsecikler yoktu bugün ve benzerini çağlardır görmediğim için bakıyordum ona. Çarkı izlemek, suyun sesini dinlemek, rahatlatıcı olmanın ötesindeydi.

Hayli büyüleyiciydi.

Benedict'in ülkesinde üçüncü günümüzdü ve Ganelon eğlence aramaya kasabaya inmişti. Bir önceki gün ona eşlik etmiş, bilmek istediğimi öğrenmiştim. Artık turistik gezilere ayıracak vaktim yoktu. Çabuk düşünmeli ve hareket etmeliydim.

Kampta hiç güçlük çıkmamıştı. Benedict bizi doyurmuş, söz verdiği haritayı ve mektubu teslim etmişti. Gün doğumunda ayrılmış, öğlen vakti malikâneye varmıştık. Hoşça karşılanmış, bize gösterilen odalara yerleştikten sonra günden geriye kalanı harcamak üzere kasabaya yollanmıştık.

Benedict savaş meydanında birkaç gün daha kalmayı tasarlıyordu. Kafama koyduğum işi o dönmeden evvel bitirmeye mecburdum. Bu yüzden, sırada bekleyen bir cehennem iş vardı. Acelesizce seyahat edecek vaktim yoktu. Doğru gölgeleri anımsamak, çok geçmeden de yola düşmeliydim

Benim Avalon'uma böylesine benzeyen bu yerde olmak hoş olabilirdi, şayet engellenmiş amaçlarım saplantı noktasına yaklaşıyor olmasaydı. Gerçi farkına varmakla, kontrol etmek aynı şey değildi. Aşina sesler ve görüntüler beni yalnız kısa bir süre için oyalamıştı, ardından bir kez daha planları dönmüştüm.

Beklediğim kadarıyla her şey yolunda gitmeliydi. Bu yolculuk, eğer şüphe uyandırmadan gerçekleştirebilirsem, sorunlarımdan ikisini çözecekti. Gece boyunca kesinlikle burada olmayacağım anlamına geliyordu ama

bunu önceden tahmin etmiş, Ganelon’u beni idare etmesi için tembihlemiştim bile.

Başını çarkın her gıcırdayışıyla önüme düşmekteydi, zihnimden diğer her şeyi kovmuş ve kendimi anımsamaya vermiştim, kumun gereken kıvamını, rengini, ısısını, rüzgârları, havadaki hafif tuzu, bulutları...

Böylece uyudum ve rüya gördüm, ama rüyamda aradığım yeri görmedim.

Dev bir rulet çarkına bakıyordum ve hepimiz üzerindeydik , erkek kardeşlerim, kız kardeşlerim, ben ve tanıdığım, tanımadığım başkaları kendimize ayrılmış kısımlarda yükselip alçalıyorduk. Hepimiz çarkın kendimiz için durmasını isteyip bağırıyor, en üst noktayı geçip bir kez daha aşağının yolunu tutunca dövünüyorduk. Çark yavaşlamaya başlamıştı ve ben yükselişteydim. Önümde baş aşağı asılı duran sarışın bir genç, seslerin kakofonisinde boğulan ricalar ve ikazlarla sesleniyordu. Yüzü karardı, kırıştı, bakışları korkunç bir şeye dönüştü; ayak bileğine bağlı ipi kestim, düşüp gözden yitti. Ben en tepeye yaklaştıkça çark daha da yavaşladı ve o anda Lorraine’i gördüm. Deli gibi elini kolunu sallıyor, beni kendine çağırıyor ismimi sesleniyordu. Onu tüm netliğiyle gördüm, onu arzuladım, ona yardım etmeyi istedim ve ona uzandım. Ama dönmeye devam ettikçe görüş alanımdan çıkıp gitti.

"Corwin!"

Onun bağırışını duymazlıktan gelmeye çabaladım, zirveye ulaşmama ramak kalmıştı çünkü. Ses tekrar geldi, ama kendimi sıkıp, yukarı sıçramaya hazırlandım. Eğer çark benim için durmazsa kahrolasıca şeyde hile yapacaktım, düşmek toptan mahvoluş anlamına gelse de. Sıçramaya hazırlandım. Bir tık daha...

"Corwin!"

Ses çekildi, döndü, soldu ve tekrar su değirmeninin çarkına bakıyordum, kendi adım kulaklarımda yankılanıp nehrin sesiyle karışıyor, birleşiyor, soluyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp elimle saçlarımı düzelttim. Bunu yaparken birkaç karahindiba düştü omuzlarımdan ve arkamdan kıkır kıkır bir gülüş geldi.

Hızla dönüp baktım.

Benden on adım kadar uzaktaydı, koyu renk gözleri, kısacık kesilmiş kumral saçları olan uzun boylu, ince yapılı bir genç kızdı. Eskrim ceketi giymişti, sağ elinde bir meç, sol elindeyse bir mask vardı. Bana bakıp gülüyordu. Dişleri beyaz, düzgün, birazcık da uzundu; küçük burnunu ve iyice bronzlaşmış yanaklarım çillerden bir şerit kat ediyordu. Onda, sırf güzellikten farklı şekilde çekici olan bir canlılık vardı. Belki de, özellikle benim nice yılın tecrübesiyle baktığım noktadan.

Kılıcıyla selam verdi.

"*En garde*, Corwin!" dedi.

"Sen de kimin nesisin?" diye sordum, tam o sırada çimlerin üzerinde yanı başımda duran ceket, mask ve meçi fark ettim.

"Soru yok, yanıt yok," dedi. “Eskrim yapmadan olmaz?

Maskını yüzüne oturttu ve bekledi.

Doğruldum, ceketi aldım. Onunla kılıç yarıştırmanın tanışmaktan daha kolay olacağını görüyordum. Adımı biliyor olduğu gerçeği beni rahatsız etmişti ve bunun üzerinde ne kadar düşünürsem, kız o kadar daha tanıdık geliyordu. Onun gönlünü yapmanın en iyisi olduğuna karar verdim, ceketi giyip kopçaladım.

Kılıcı yerden aldım, maskı taktım.

"Tamam," dedim, kısaca bir selam çizip ilerleyerek.

“Tamam."

Bunun üzerine ileri çıktı ve karşılaştık. Saldırıyı onun başlatmasına izin verdim.

Bir vuruş... aldatmaca... aldatmaca... hamle serisiyle çok hızlı geldi. Yanıtım iki misli hızlıydı ama çelmeyi başarabildi ve aynı hızda karşılık verdi. Ben de yavaşça gerileyip onu çekmeye başladım. Güldü ve üzerime geldi, beni sıkıştırdı. İyiydi ve biliyordu bunu. Caka satmak istiyordu. İki seferinde aynı şekilde neredeyse gardımı aşıyordu -bel altından- ki bundan hiç hoşlanmazdım. Bunun ardından yapabildiğim kadar hızlı bir durdurucu darbeyle ile onu yakaladım. Kabullenirken iyi huylulukla, tatlı tatlı söylendi ve vakit kaybetmeden üzerime hücum etti. Normalde kadınlarla kılıç dövüşüne girmeyi sevmem, ne kadar iyi olurlarsa olsunlar, ama bu sefer zevk aldığımı keşfetmiştim. Saldırıları başlatıp devam ettirdiği sıradaki

zarafeti ve mahareti, izlemeyi de, karşılık vermeyi de bir zevke dönüştürüyordu; kendimi, bu tarzın ardında yatan zihni hatırlamaya çalışırken buldum. İlkin, dövüşü sona erdirip onu yenebilmek için çabucak yormak istemiştim. Şimdiyse karşılaşmayı uzatmayı arzuluyordum.

Çabuk yorulmuyordu. Bu konuda fazla endişelenmeye gerek yoktu. Suyun kıyısında kılıçlarımız kesintisiz şakırtılarla devam ederken, vaktin nasıl geçtiğini unuttum.

Sertçe topuğunu yere vurup son bir selam için kılıcını yukarı kaldırıncaya kadar uzunca bir süre geçmiş olmalıydı. Maskeyi koparırcasına çıkardı yüzünden ve bir kez daha bana tebessüm etti.

"Teşekkürler!" dedi güçlükle soluyarak.

Selamına karşılık verdim ve kuş kafesini yüzümden çektim.

Dönüp ceketin kopçalarıyla uğraşmaya başlamıştım ki, ben daha farkına varamadan yaklaşıp yanağıma bir öpücük konduruverdi. Bunu yapmak için parmaklarının ucunda durması da gerekmemişti. Bir anlığına mahcup olduğumu hissettim ama gülümsedim. Daha ağzımı açamadan koluma girmiş, beni geldiğimiz yöne doğru döndürmüştü.

"Bir piknik sepeti getirdim," dedi.

"Çok güzel. Açım. Merak da ediyorum..."

Neşeyle, “Sana duymak istediğin her şeyi anlatacağım," dedi.

"Adını söylemeye ne dersin?" dedim.

"Dara," diye yanıtladı. “Adım Dara, büyük annemin adıydı bu."

Bunu söylerken bana göz attı, sanki bir tepki bekliyordu.

Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum, ama başımla onayladım ve tekrarladım, sonra, “Bana neden Corwin adıyla hitap ettin?" diye sordum.

"Çünkü adın bu," dedi. “Seni tanıdım."

"Nereden?"

Kolumu bıraktı.

"İşte burada," dedi bir ağacın arkasına uzanıp, ağaçların arasından yüzeye çıkmış kök yumruları üzerinde duran bir sepeti alırken.

Irmağın yanı başında gölgelik bir yere yürüyüp örtüyü yere sererken, “Umarım içine karıncalar girmemiştir," dedi.

Eskrim takımlarını yakındaki bir çalıya astım.

"Görünüşe göre yanında pek az eşya taşıyorsun," diye fikrimi belirttim.

"Atım ta arkada," dedi başıyla nehrin aşağısını işaret ederek.

Dikkatini örtünün üstüne ağırlık koymaya ve sepettekileri boşaltmaya verdi.

"Neden o kadar uzakta?" diye sordum.

"Tabii ki sana sezdirmeden yaklaşabilmek için. Eğer yakınında bir atın gezindiğini duysaydın ayağa fırlamış olurdun."

"Belki de haklısın," dedim.

Sanki derin derin düşünüyormuş gibi durakladı, sonra bir kıkırdamayla bozdu bunu.

"Ama ilkinde fark etmedin. Yine de..."

"İlkinde mi?" dedim, sormamı istediğini görünce.

"Evet, az önce neredeyse seni ezecektim," dedi. “Çok derin uyuyordun. Kim olduğunu görünce piknik sepetini ve eskrim takımlarını getirmeye gittim."

"Ya. Anlıyorum."

"Gel de otur," dedi. “Şu şişeyi de açar mısın?"

Yanıma bir şişe bıraktı ve ihtimamla iki kristal kadeh çıkardı, örtünün orta yerine koydu.

Yerime geçip oturdum.

"Bunlar Benedict’in en iyi kristalleri," diye yorumda bulundu şişeyi açarken.

“Evet.” dedi. “Şarabı koyarken dökmemeye bak... ve onları tokuşturmamalıyız sanırım."

"Sanırım öyle," dedim ve şarap doldurdum.

Kadehini kaldırdı.

"Birleşmeye," dedi.

"Ne birleşmesi?"

“Bizim birleşmemiz."

"Seninle daha önce hiç karşılaşmadım."

"Bu kadar sıkıcı olma," dedi ve bir yudum aldı.

Omuz silktim.

"Birleşmeye."

Sonra yemeye başladı, ben de öyle yaptım. Yarattığı gizemli havadan öylesine zevk alıyordu ki, sırf onu mutlu etmek uğruna katkıda bulunmak istiyordum.

"Peki, seninle nerede tanışmış olabilirim?" diye şansımı denedim. “Büyük bir saray mıydı? Belki de bir harem...?"

"Belki de Amber’deydi," dedi. “Oradaydın..."

"Amber mi?" dedim, Benedict’in kristal kadehini tuttuğumu hatırlayıp, duygularımı sesime hapsederek. “Sen de kimin nesi oluyorsun?"

"Oradaydın... yakışıklı, kibirli, tüm leydilerin beğeniyle izlediği," diye devam etti, “ve ben de oradaydım... sana uzaktan hayran hayran bakan, fare gibi küçük bir şey. Gri ya da pastel renkli -canlı değil- yeni yetmenin tekiydim, hemen eklemeliyim ki, kalbi senin için yanıp tutuşan..."

Hafif bir küfür salladım ve tekrar güldü.

"Böyle değil miydi?" diye sordu.

"Hayır," dedim, etten ve ekmekten birer lokma daha alarak. “Sırtımı sakatladığım o genelevde olması daha muhtemeldi. O gece sarhoştum..."

"Hatırlıyorsun!" diye bağırdı. “Yarı zamanlı bir işti. Gündüzleri de at eğitiyordum."

"Pes ediyorum," dedim ve biraz daha şarap koydum

Gerçekten sinir bozucu olan, kızda gerçekten de tanıdık gelen bir şeyler olduğuydu. Ama görünüşü ve davranışlarına yaşını on yedi olarak tahmin etmiştim. Bu, yollarımızın kesişmiş olmasını neredeyse tümüyle ihtimal dışı bırakıyordu.

"Sana kılıç kullanmayı Benedict mi öğretti?" diye sordum

"Evet."

"O senin neyin oluyor?"

"Sevgilim, elbette," diye yanıtladı. “Beni kürklere, mücevherlere boğar... ve benimle kılıç kılıca dövüşür."

Tekrar güldü.

Yüzünü tetkik etmeyi sürdürdüm.

Evet, bu mümkündü...

"Kırıldım," dedim nihayet.

"Neden?" diye sordu.

"Benedict bana puro vermedi."

"Puro mu?"

"Sen onun kızısın, değil mi?"

Yüzü kızardı, ama başını iki yana salladı.

"Hayır," dedi. “Ama yaklaşıyorsun."

"Torunu mu?" dedim.

"Şey... onun gibi bir şey."

"Korkarım anlamıyorum."

"Ona büyük baba dememden hoşlanır. Bununla birlikte, büyük annemin babasıydı."

"Anlıyorum. Evde senin gibi başkaları da var mı?"

"Hayır, tekim ben."

“Peki ya annen ve büyük annen?"

“Öldü. Her ikisi de."

“Nasıl öldüler?"

"Vahşice, iki seferinde de Benedict Amber’deydi. Oraya bir süredir geri dönmemesinin sebebinin bu olduğuna inanırım. Beni korumasız bırakmaktan hoşlanmıyor... Başımın çaresine bakabileceğimi bildiği halde. Bunu yapabileceğimi sen de biliyorsun, değil mi?"

Başımla evetledim. Bu, birkaç şeyi açıklığa kavuşturuyordu Benedict’in neden burada Koruyucu olduğu, bunlardan ilkiydi. Kızı bir yerlerde tutmak zorundaydı ve onu Amber’e götürmeyi kesinlikle istemezdi. Onun

varlığının aramızda bilinmesini bile istemezdi. Kız, onun elini kolunu bağlamak için kullanılabilirdi kolaylıkla. Ayrıca ondan bu kadar erken haberdar olmamı istemeyeceği kesindi.

Bu yüzden," Sanırım burada bulunmaman gerekiyor," dedim “ve eğer burada olduğunu öğrenirse Benedict’in çok kızacağını hissediyorum."

"Sen de aynı onun gibisin! Kahretsin, yetişkinim ben!"

"İtiraz ettiğimi duydun mu? Ama başka bir yerde bulunman gerekiyordu, öyle değil mi?"

Yanıt vermektense ağzını doldurdu. Ben de öyle yaptım.

Huzursuzca çiğnemekle geçen birkaç dakikanın ardından, yeni bir konu açmaya karar verdim.

"Beni nereden tanıdın?" diye sordum.

Yutkundu, şarabını yudumladı, sırıttı.

"Resminden elbette," dedi.

"Ne resmi?"

"Kartın üstündeki," dedi. “Ben çok küçükken onlarla oynardık. Tüm akrabalarımı böyle öğrendim. İyi kılıç kullananlar sen ve Eric, bunu biliyorum. Bu yüzden..."

"Sende bir Koz Kartı destesi mi var?"

"Hayır," dedi yüzünü asıp. “Bana vermedi... ama onda kaç tane olduğunu biliyorum."

"Gerçekten mi? Nerede saklıyor?"

Gözlerini kıstı, benim gözlerimde odakladı. Kahretsin! O kadar hevesli görünmeyi istememiştim. Ama “Çoğu zaman yanında bir tane taşır," dedi, “diğerlerini nerede bulundurduğuna dair en ufak fikrim yok. Neden onlara bakmana izin vermiyor mu?"

"Ona sormadım," dedim. “Onların önemini anlıyor musun?"

"Kartların yakınındayken yapmama izin verilmeyen kesin şeyler vardı. Onların özel bir kullanımları olduğu kanaatine varıyorum, ama bana bunun ne olduğunu asla söylemedi. Çok önemliler, değil mi?"

"Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onlara gözü gibi bakıyor. Senin bir desten var mı?"

"Evet, ama şu anda birine ödünç verilmiş durumdalar."

"Anlıyorum. Ve onları alengirli ve fesat bir iş için kullanmak istiyorsun."

Omuz silktim.

"Onları kullanmak istiyorum, ama çok sıradan, basit amaçlar için."

"Mesela?" Başımı iki yana salladım.

"Eğer Benedict onların işlevini henüz bilmeni istemiyorsa, sana söyleyecek değilim."

Dişlerini gösterdi.

“Ondan korkuyorsun," dedi.

“Benedict’e karşı hatırı sayılır miktarda saygı beslerim, biraz sevgiyi de unutmamalı."

Güldü.

"Senden daha iyi bir savaşçı mı? Daha mı iyi kılıç kullanır?"

Bakışlarımı kaçırdım. Olaylardan gayet uzak bir yerden, izlemiş olmalıydı. Tanıştığım tüm kasabalılar Benedict’in kolundan haberdarlardı. Yavaş yayılan cinsten haberlerden değildi bu. Kıza ilk söyleyen de kesinlikle ben olmayacaktım.

"Nasıl istersen öyle düşün," dedim. “Neredeydin?"

"Köyde," dedi, “dağlarda. Büyük babam beni oraya, Tecy’ler denilen arkadaşlarının yanında kalmam için götürdü. Tecy’leri biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Daha önce de burada bulundum," dedi. “Ne zaman burada sorun gibi bir şeyler olsa, beni Tecy’lerle kalmaya, köye götürür. Oranın ismi yok. Ben, sadece köy deyip geçiyorum. Halkı çok tuhaf, köy de öyle. Bize sanki tapıyor gibiler. Bana kutsal bir şeymişim gibi davranıyorlar ve bilmek istediğim hiçbir şeyi söylemiyorlar. Atla çok uzak mesafede değil, ama dağlar farklı, gök farklı, her şey farklı ve bir kez oraya gittikten sonra, sanki hiç yol yokmuş gibi. Buraya kendi başıma gelmeyi daha önce de denedim. Ama sadece kaybolduğumla kaldım. Her seferinde büyük babamın gelmesi

gerekiyordu ve yol o zaman kolaydı. Tecy’ler onun benimle ilgili tüm buyruklarını dinliyorlar. Ona sanki bir tür tanrıymış gibi davranıyorlar."

"Öyle," dedim, “onların gözünde."

"Onları tanımadığını söylemiştin."

"Tanımam gerekmiyor. Benedict’i tanıyorum."

"Bunu nasıl yapıyor? Söyle bana."

Başımı iki yana salladım.

Şarabını bitirdi, kadehini uzattı. Doldurup başımı kaldırdığımda başı sağ omzuna doğru eğilmiş, kaşları çatılmış uzaklarda bir şeye odaklanmıştı gözleri.

"Tam olarak bilmiyorum," dedi kadehini kaldırıp, farkında olmadan yudumlayarak. “Nasıl başladığımdan emin değilim."

Sol eliyle, bıçağıyla oynamaya başladı, sonunda bıçağı eline aldı.

"Yine sepetlendiğim için küplere binmiştim," dedi. “Ona burada kalıp dövüşmek istediğimi söyledim ama beni atına bindirdi ve bir süre sonra köye vardık. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Yolculuk uzun değildi ve bir anda oradaydık. Bu yöreyi bilirim. Burada doğup büyüdüm. Her yöne doğru yüzlerce fersah at binmişimdir. Aradığım mekânı asla bulamadım.

Ama o, kısacık bir süre için atla yol almıştı ve göz açıp kapayana değin tekrar Tecy’lerin yanındaydık. Ne var ki, birkaç yıl geçmişti ve artık büyüdüğüme göre daha metanetli olabilirim.

Kendi başıma dönmeyi aklıma koydum."

Bıçakla yanı başındaki toprağı kazıyıp oymaya başladı, ne yaptığının farkında değilmiş gibiydi.

"Akşam karanlığı çökene kadar bekledim," diye sürdürdü lafını “ve yönümü bulmak için yıldızları inceledim. Gerçek ötesi bir duyguydu. Tüm yıldızlar farklıydı. Takımyıldızların bir tekini bile tanımıyordum. İçeriye girip düşündüm. Biraz korkmuştum, bilemiyordum ne yapacağımı. Ertesi günü Tecy’lerin ve köydeki diğer insanların ağzından laf almaya çabalayarak geçirdim. Ama kötü bir rüya gibiydi. Ya aptaldılar, ya da kasten kafamı karıştırmaya çalışıyorlardı. Buradan oraya gidecek bir yol olmamasını bir kenara bırak, 'burası’nın neresi olduğuna ilişkin hiçbir

fikirleri yoktu ve 'oradan' da hiç emin değildiler. O gece gördüklerimden emin olmak için tekrar gözden geçirdim yıldızları ve neredeyse inanmaya başlayacaktım onlara."

Simdi, bıçağını bileylermişcesine ileri geri hareket ettiriyor, toprağı yumuşatıp düzleştiriyordu. Sonra şekiller çizmeye başladı.

"Akabinde birkaç gün dönüş yolunu bulmaya uğraştım," diye devam etti. “Gelirken bıraktığımız izleri bulup, onları takip edebileceğimi zannetmiştim, ama adeta kaybolmuştu izler. Sonra aklıma bunun haricinde gelen tek şeyi denedim. Her sabah bir başka yönü tuttum, öğlene kadar at sürdüm, sonra geri döndüm. Tanıdık hiçbir şeye rastlamadım. Büsbütün afallatıcıydı. Her gece yatağıma yatarken olayların gidişatına daha da sinirleniyor, içerliyordum ve Avalon’a giden yolu kendi başıma bulmak için kararlılığım artıyordu. Büyük babama beni artık bir çocuk gibi bir kenara atıp orada beklememi umamayacağını ispatlayacaktım.

"Derken, bir hafta kadar sonra, rüyalar görmeye başladım. Hiç koştuğunu, sürekli koştuğunu ama hiçbir yere gidemediğini düşledin mi? Onun gibi bir şeydi... Fazladan yanan bir örümcek ağı vardı. Yalnızca aslında bir örümcek ağı değildi bu, örümcek yoktu ve yanmıyordu da. Ama bu şeye yakalanmıştım, içinde, etrafında hareket ediyordum. Ama aslında gidemiyordum. Anlattığım tam olarak doğru değil, ama başka türlü nasıl kelimelere dökebileceğimi bilmiyorum. Denemek zorundaydım... Aslında onun etrafından dolaşmak istiyordum. Uyandığımda sanki bütün gece kendimi zorlamış gibi yorgun oluyordum. Bu, geceler boyu sürdü ve her gece daha da uzuyor, gerçeğe daha da yakınlaşıyor gibiydi.

"Sonra bir sabah uyandım, rüya hâlâ zihnimde dans ederken eve dönebileceğimi biliyordum. Öyle görünüyor ki, yarı uykuda yarı uyanık yola çıkmışım. Tüm yolu bir kez bile durmaksızın aldım ve bu sefer çevreme dikkat etmedim, bunun yerine Avalon’u düşündüm ve ben sürdükçe, her şey gitgide daha tanıdık bir hal almaya başladı, sonunda ben buraya gelinceye kadar. Ancak o zaman tümüyle uyanır gibi oldum. Şimdi köy ve Tecy’ler, o gökyüzü, yıldızlar, ağaçlar, dahil hepsi bir rüya gibi geliyor bana. Oraya giden yolu bulabileceğimden hiçbir surette emin değilim. Tuhaf değil mi? Bana neler olduğunu söyleyebilir misin?"

Kalktım ve öğle yemeğimizden arta kalanların etrafından dolandım. Onun yanına oturdum.

"Aslında bir örümcek ağı olmayan ve yanmayan o ağın nasıl göründüğünü hatırlıyor musun?" diye sordum ona.

"Evet... biraz," dedi.

"Ver şu bıçağı bana," dedim.

Uzattı.

Bıçağın ucuyla, onun çamura çizdiği taslağa ekler yapmaya, çizgileri uzatmaya, bir kısmını silip, yenilerini eklemeye koyuldum. Tüm bu süre boyunca tek kelime etmedi ve yaptığım her hareketi izledi. İşim bittiğinde bıçağı bir kenara koyup uzun, sessiz bir süre boyunca bekledim.

Sonra, sonunda yavaşça konuştu.

"Evet, bu o," dedi gözlerini bana dikmek üzere şekilden kaçırarak. “Nereden bildin? Ne düşlediğimi nasıl bildin?"

"Çünkü" dedim ona, “bizzat genlerine işlenmiş bir şeyi düşledin. Nedenini, nasılını bilmiyorum. Bununla beraber, senin gerçekten Amber’in bir kızı olduğunu gösteriyor. Yaptığın şey, Gölge’de yürümekti. Düşlediğin şey, Amber’in Büyük Deseni’ydi. Kraliyet kanından olanlar, onun kudretiyle gölgelere hükmederler. Neden bahsettiğimi anlıyor musun?"

"Emin değilim.' dedi. “Sanmıyorum. Büyük babamın gölgeye lanet okuduğunu duymuştum, ama ne kastettiğini hiç anlayamadım."

"Öyleyse Amber’in nerede olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır. Hep kaçamak yanıtlar verirdi. Bana Amber’den ve aileden söz etti. Ama Amber’in hangi yönde olduğundan bile habersizim. Sadece uzakta olduğunu biliyorum."

"Amber her yöndedir," dedim, “ya da seçtiğin herhangi bir yönde. Tek gereken..."

"Evet!" diye sözümü kesti. “Unutmuştum, belki de onun sadece gizemli davrandığını veya beni alaya aldığını sanmıştım, ama uzunca bir süre önce Brand de harfiyen aynısını söylemişti. Peki, bunun anlamı nedir?"

"Brand mi! Brand ne zaman buradaydı?"

"Yıllar önce," dedi, “ben küçücük bir kızken. Sık sık uğrardı buraya. Ona deliler gibi âşıktım ve hiç rahat yüzü göstermezdim. Bana hikâyeler anlatır, oyunlar öğretirdi..."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Şey, sekiz ya da dokuz sene oldu sanırım."

"Diğerlerinden biriyle karşılaştığın oldu mu?"

"Evet," dedi. “Julian ve Gerard buradaydılar, çok değil, birkaç ay önce."

Ansızın çok güvensiz hissettim kendimi. Benedict birçok konuda kesinlikle ağzını sıkı tutmuştu. İlişkiler konusunda kara cahil olmaktansa, yanlış bilgilendirilmiş olmayı yeğlerdim, işin aslını öğrendiğinizde kızması daha kolaydır. Gerçi Benedict söz konusuysa, güçlük, onun gereğinden fazla dürüst olmasıydı. Bana yalan söylemektense, hiçbir şey söylememeyi seçerdi. Bununla birlikte, nahoş bir şeyin bana doğru yaklaştığını hissettim ve artık sallanmayı bir kenara bırakıp olduğunca çabuk harekete geçmem gerektiğini anladım. Evet, taşlar uğruna zahmetli bir cehennem sürüşü gerekliydi. Yine de o işe kalkışmadan önce, burada öğrenilecek başka şeyler vardı. Zaman... Kahretsin!

"Onlarla ilk karşılaşman mıydı?" diye sordum.

"Evet," dedi “ve duygularım çok incinmişti." Duraksadı içini çekti. “Büyük babam kan bağımızdan söz etmeme izin vermiyordu. Beni, vesayeti altındaki bir çocuk olarak tanıttı ve sebebini söylemeyi reddetti. Kahretsin!"

"Çok iyi gerekçeleri olduğundan eminim"

"Ya, ben de eminim. Ama akrabalarınla tanışmak üzere hayatın boyunca beklemişsen, hiç de iyi gelmiyor. Bana neden öyle davrandığını sen biliyor musun?"

"Amber için kötü bir zaman," dedim “ve işler düzelmeden önce, daha da sarpa saracak. Senin mevcudiyetinden ne kadar az kişi haberdar olursa, karışman ve zarar görmen olasılığı da o kadar azalır. Sadece seni korumak için yapmış."

Tükürürmüş gibi bir ses çıkarttı.

"Korunmaya ihtiyacım yok," dedi. “Kendi başımın çaresine bakabilirim."
?

"İyi kılıç kullanıyorsun," dedim. “Maalesef hayat adil bir düellodan daha karmaşıktır."

"Bunu biliyorum. Çocuk değilim. Ama..."

"Aması filan yok! Eğer benim olsaydın, benim yapacağım şeyi yapmış. Seni olduğu kadar, kendini de koruyor. Benim öğrendiğimi keşfederse deliye dönecek."

Kızın başı aniden kalktı ve fal taşı gibi büyümüş gözlerini dikti bana.

“Sen bize zarar verecek bir şey yapmazsın," dedi. "Biz… biz akrabayız..."

"Ne halt etmek için burada olduğumu, ya da ne düşündüğümü ne bileceksin?" dedim. “Az önce ikinizin de boynunu ilmiğe uzatmış olabilirsin!"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi sol elini yavaşça ikimizin arasına uzatarak.

"Bilmiyorum," dedim. “Yapıyor olmam gerekmez... Hem kafamda rezilce şeyler olsa bile sana söylemem, değil mi?"

"Hayır... sanırım söylemezsin," dedi.

"Sana şimdi, Benedict’in çok uzun zaman önce söylemiş olması gereken bir şey söyleyeceğim," dedim. “Bir akrabana asla güvenme. Yabancılara güvenmekten çok daha kötüdür.

Bir yabancıyla beraberken, hiç değilse güvende olma olasılığı vardır."

"Söylediklerin gerçek, değil mi?"

"Evet."

"Sen de dahil misin buna?"

Gülümsedim.

"Elbette benim için geçerli değil. Ben, onurun, nezaketin, şefkatin ve iyiliğin ruhuyum. Bana her konuda güvenebilirsin."

"Öyle yapacağım," dedi ve kahkahayı bastım.

"Öyle yapacağım," diye ısrar etti. “Bize zarar vermezsin. Bunu biliyordum."

"Bana Gerard ve Julian'dan bahset," dedim, her zamanki gibi, kendimi gereksiz güvenin varlığında rahatsız hissederek.

"Sebebi ziyaretleri neydi?"

Bir an sessiz kaldı, beni incelemekle meşguldü hâlâ, sonra, "Sana epey az şey anlatıyorum, değil mi?" dedi. "Haklısın. İhtiyatın fazlasından zarar gelmez. Sanırım konuşma sırası yine sende."

"Güzel. Bizimle nasıl başa çıkacağını öğreniyorsun. Bilmek istediğin nedir?"

"Köyün asıl yeri neresi? Bir de Amber'in. Bir şekilde benziyorlar, değil mi? Amber her yöndedir, ya da bir yönde, diyerek neyi kastediyordun? Nedir gölgeler?"

Ayağa kalktım, başımı eğip ona baktım. Elimi uzattım o anda çok genç ve epey korkmuş gözüktü gözüme, ama tuttu elimi.

"Nereye...?" diye sordu doğrulurken.

"Bu taraftan," dedim ve onu uyumuş olduğum, çağlayanları ve su değirmenini izlediğim yere götürdüm.

Bir şey söyleyecek oldu, susturdum.

"Bak. Sadece bak," dedim.

Böylece ben zihnimdekileri bir sıraya sokarken orada öylece durup akışı, sıçrayışı, dönüşü seyrettik. Ardından, "Gel," dedim ona, dirseğinden tutup çevirdim ve ağaçlara doğru yürüttüm.

Biz ağaçların arasında ilerlerken bir bulut örttü güneşi ve gölgeler koyuldu. Kuşların şakıması tizleşti ve topraktan nem yükseldi. Her bir ağacın yanından geçişimizde yaprakları daha uzun ve geniş bir hal aldı. Güneş tekrar göründüğünde ışığı daha sarıydı ve bir dönemecin ötesinde sarmaşıklarla karşılaştık. Kuşların cıvıltısı kısıldı, çeşitlendi. Patika yukarıya döndü ve Dara'yı bir çakmaktaşı kayasının yanından geçirip yükseğe çıkardım. Arkamızdan, uzak ve güçlükle duyulabilir bir gümbürtü geliyordu sanki. Bir açıklıktan geçtiğimizde gök farklı bir maviydi ve bir taşın üzerinde güneşlenen kocaman, kahverengi bir kertenkeleyi ürküttük. Bir diğer kayalığın etrafına döndüğümüzde "Bunun burada olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç bu yoldan gelmedim," dedi. Ama onu yanıtlamadım çünkü Gölge'nin özünü kaydırmakla meşguldüm.

Sonra bir kez daha ormana denk geldik, ama yol artık yokuş yukarıydı. Ağaçlar artık yer yer eğrelti otlarıyla karışmış devlerdi ve yeni sesler -havlamalar, tıslamalar, vızıltılar- duyuluyordu. Biz bu yolda ilerledikçe gümbürtü etrafımızda daha da güçlendi ve yer bile titremeye başladı. Dara koluma yapışmıştı, artık hiçbir şey söylemiyor, ancak gözleriyle her şeyi araştırıyordu. Soluk renkli, koskoca, düz çiçekler ve gölcükler vardı. Isı bir hayli artmıştı ve ter içinde kalmıştık. Gümbürtü şimdi muazzam bir kükremeye dönüşmüştü ve ağaçların arasından nihayet çıktığımızda, çevremize düzenli olarak düşen yıldırımların sesi gibiydi. Kızı uçurumun kenarına götürdüm, aşağıyı ve öteleri işaret ettim.

Üç yüz metreden daha yüksekti; gri nehri bir örs gibi döven muazzam bir katarakt. Akıntı, hızlı ve güçlüydü, köpükleri ve baloncukları, nihayet kaybolmadan önce, bir hayli uzağa taşıyordu. Karşımızda, hemen hemen yedi yüz metre ötede, sisin ve gök kuşağının kısmen gizlediği devasa bir çark, bir Titan'ın tokatladığı bir ada gibi, can sıkıntısıyla ve ışıl ışıl, yavaşça dönüyordu. Yükseklerde devasa kuşlar, sürüklenen haçlar gibi, hava akıntılarına binmişlerdi.

Orada bir hayli bekledik. Konuşmak mümkün değildi, bu da iyiydi hani. Birazdan, kız kısılmış gözlerle, soru dolu bakışlarla bana döndüğünde, başımla onayladım ve gözlerimle koruyu işaret ettim. Sonra dönüp geldiğimiz yönde geri gittik.

Dönüşümüz, aynı sürecin tersine çevrilmişiydi ve bunu da rahat başardım. Bir kez daha konuşmak mümkün olduğunda Dara sessizliğini korudu, etrafımızda süregelen değişikliklerin bir parçası olduğumu hiç şüphesiz o ana kadar anlamıştı.

Bir kez daha çayın yanında oturup, değirmenin küçük milini dönüşünü izlemeden önce de konuşmadı.

"Köy gibi miydi orası da?"

"Evet. Bir gölge."

"Amber de mi öyle?"

"Hayır. Gölge'yi Amber yaratır. Eğer nasıl yapacağını biliyorsan onu kesip biçerek, istediğin şekle sokabilirsin. O mekân bir gölgeydi, senin köyün de gölgeydi... ve burası da bir gölge. Düşleyebildiğin her yer, Gölge'de bir yerlerde mevcuttur."

"...Ve sen, büyük babam ve diğerleri bu gölgelerden yola çıkıp arzu ettiğinizi seçip alıyor musunuz?"

"Evet."

"O zaman köyden geri dönerken benim yaptığım da buydu."

"Evet."

Yüzü kavrayış dolu bir incelemeye dönüştü. Neredeyse siyah olan kaşları bir santim alçaldı ve hızlı bir solumayla burun delikleri kabardı.

"Ben de yapabiliyorum..." dedi. “İstediğim her yere gidebilir, istediğim her şeyi yapabilirim!"

"Bu beceri, içinde yatıyor," dedim.

Bunun üzerine beni öptü, aniden, düşüncesizce yapılmış bir şeydi. Sonra döndü, her şeye bir anda bakmaya çalışırken saçları incecik boynunun üzerinde sallanıyordu.

"Öyleyse her şeyi yapabilirim," dedi nihayet durarak.

"Sınırlar var, tehlikeler..."

"Hayat böyledir," dedi. “Kontrol etmesini nasıl öğreneceğim?"

“Anahtar Amber’in Büyük Deseni’dir. Yeteneği kazanabilmek için Desen’i yürümelisin. Amber’deki sarayın altında bir zeminine işlenmiştir. Epey büyüktür. Dışından başlayarak merkezine kadar hiç durmadan yürümelisin. Hatırı sayılır direniş vardır ve zor bir sınavdır. Eğer durursan, eğer tamamlamadan önce terk etmeye yeltenirsen, Desen seni yok eder. Gerçi bir kez tamamlarsan Gölge üzerindeki hâkimiyetin bilinçli denetimin altına girecektir."

Piknik yaptığımız yere koşturdu ve yere çizdiğimiz deseni tetkik etti.

Daha yavaşça, peşinden geldim. Yaklaştığımda, “Amber’e gidip Desen’i yürümeliyim!" dedi.

"Eminim ki, Benedict de önünde sonunda senin böyle yapmanı planlıyordur," dedim.

"Önünde sonunda mı?" dedi. “Şimdi! Desen’i şimdi yürümeliyim! Neden bana bunları hiç anlatmadı ki?"

"Çünkü daha yapamıyorsun. Amber’deki durum öyle hassas ki varlığının orada bilinmesine izin vermen ikiniz için de tehlikeli olacaktır. Amber sana

yasak, geçici olarak."

"Bu haksızlık!" dedi, dönüp bana ters ters bakarak.

"Elbette haksızlık," dedim. “Ama işler şimdilik böyle. Beni suçlama."

Kelimeler boğazımda düğümleniyordu sanki. Suçun bir kısmı, tabii ki benimdi.

"Eğer bunlara hiç sahip olamayacaksam," dedi, “hiç anlatmamış olman daha iyiydi,"

"O kadar da kötü değil," dedim. “Amber’deki durum tekrar düzelecek... çok geçmeden."

"Bunu nasıl öğreneceğim."

"Benedict bilecektir. O zaman sana söyleyecek."

"Beni hiçbir şey bilmeye layık görmedi!"

"Neden peki? Sırf kendini kötü hissedesin diye mi? Sana iyi davrandığını, seni önemsediğini biliyorsun. Vakit geldiğinde senin lehine harekete geçecektir."

"Ya geçmezse? O zaman bana yardım edecek misin?"

"Elimden geleni yapacağım."

"Seni nasıl bulabilirim? Haber vermek için?"

Gülümsedim. Hiç ter dökmeden gelmiştim bu noktaya kadar. Ona gerçekten önemli olan kısmını söylemeye gerek yoktu. Sadece daha sonra işime yaramasını sağlayacak, kadarını.

"Kartlar," dedim, “ailenin Koz Kartları. Onlar duygusal bağlılıktan fazlasını ifade ederler. Onlar iletişim araçlarıdır. Benim kartımı eline al, ona dikkatlice bak, konsantre ol, diğer tüm düşünceleri zihninden at, onu ben farz et ve benimle konuşmaya başla. Gerçekten ben olduğumu ve seni yanıtladığımı fark edeceksin."

"Bunların hepsi de büyük babamın kartları elime aldığımda yapmamamı tembihlediği şeyler!"

"Elbette."

"Nasıl işliyor?"

"Başka bir zaman," dedim. “Her şey karşılıklı. Unuttun mu?

Sana şimdi Amber ve Gölge’yi anlattım. Bana Gerard ile Julian’ın ziyaretinden bahset."

"Evet," dedi. “Gerçi söyleyecek pek bir şey yok. Beş ya da altı ay önce bir sabah, büyük babam olduğu yerde kalakaldı. Meyve bahçesinde ağaç buduyordu -bunu kendi yapmaktan hoşlanır- ben de ona yardım ediyordum. Merdivenin tepesinde, makasla kesiyordu ki, ansızın durup kaldı, makası alçaktı ve birkaç dakika boyunca kıpırdamadı. Sadece dinlendiğini sandım, tırnakla yaprakları toplamaya devam ettim. Sonra konuştuğunu duydum - sadece mırıldanmak değil- fakat birisiyle söyleşiyormuş gibiydi. İlk başta bana bir şey söylüyor zannettim ve ne dediğini sordum. Ancak beni görmezlik geldin. Şimdi Koz Kartları’nı öğrendiğime göre, anlıyorum onlardan biriyle konuşuyordu o sırada. Muhtemelen Julian. Her neyse, sonra hızla merdivenden indi, bir iki günlüğüne gideceğini söyledi ve evin yolunu tuttu. Ama çok uzaklaşmadan geri döndü ve Julian ile Gerard buraya gelirse onun laveti altındaki biri, sadık bir hizmetkârın yetim kızı olarak tanıştırılacaktım. Çok geçmeden beraberinde iki yedek atla, uzaklaştı. Kılıcını kuşanmıştı.

"Gece yarısı onlarla birlikte döndü. Gerard neredeyse bilinçsizdi. Sol bacağı kırılmıştı ve gövdesinin sol yanı baştan aşağı çürüklerle doluydu. Julian da kötü hırpalanmıştı ama kırığı yoktu. Bizimle aşağı yukarı bir ay geçirdiler ve çabucak iyileştiler. Sonra iki at ödünç alıp ayrıldılar. O günden beri görmedim onları."

"Nasıl yaralandıklarına ne açıklama getirdiler?"

"Sadece kaza geçirdiklerini söylediler. Benimle konuşmadılar."

"Nerede? Nerede olmuş bu?"

"Kara yolda. Birkaç kez kulak misafiri oldum onlara."

"Bu kara yol nerededir?"

"Bilmiyorum."

"Kara yol hakkında ne söylediler?"

"Ona bir sürü lanet okudular. Hepsi buydu."

Başımı öne eğdiğimde şişenin dibinde biraz şarap kalmış olduğunu gördüm. Eğilip kadehleri son kez doldurdum, birini kıza uzattım.

"Birleşmemize," dedim ve gülümsedim.

"...Birleşmemize," diye onayladı ve içtik.

"Sana ulaşmaya çalışmadan önce ne kadar beklemeliyim?" diye sordu

"Üç ay. Bana üç ay ver."

"Üç ay sonra nerede olacaksın?"

"Umarım Amber’de."

"Burada ne kadar kalacaksın?"

"Çok değil. Aslını istersen, hemen şimdi küçük bir yolcuğa çıkmak zorundayım. Ama yarın döneceğim. Ondan son da sadece birkaç gün geçireceğim burada."

"Keşke daha uzun kalsaydın."

"Keşke yapabilseydim. Artık seni tanıdığıma göre, bunu isterdim."

Kıpkırmızı kesildi ve görünürde dikkatinin tümünü sepeti toplamaya verdi. Ben de eskrim takımlarını topladım.

"Malikâneye geri mi dönüyorsun şimdi?" dedi.

"Ahıra. Hemen yola çıkacağım."

Sepeti aldı.

"Öyleyse beraber gidelim. Atım şu yanda."

Başımla onayladım ve sağımızdaki patikaya doğru takip ettim onu.

"Sanırım," dedi, “benim için en iyisi bundan hiç kimseye bahsetmemek olacak, özellikle de büyük babama, değil mi?"

"İhtiyatlıca olurdu."

Denize giden nehre boşalan çayın şırıltısı ve çağıldaması soldu, soldu ve kayboldu, sadece akışı sırasında onu yaran, yere sabitlenmiş değirmenin gıcırtısı uzunca bir süre havada asılı kaldı.

Bölüm 6

Muntazam hareket çoğu zaman hızdan daha önemlidir. Zihinsel kancalarını saplayabileceğin uyarıcıların düzenli ilerleyişi olduğu sürece, daha sonra hareket etmek üzere yer vardır.

Bu bir kez başladı mı, hızı bir sağduyu sorunudur.

Bu yüzden sağduyumu kullanarak yavaşça, ama muntazam şekilde hareket ettim. Yıldız'ı boş yere yormanın anlamı yoktu. Hızlı kaymalar insanlar için yeterince zorludur. Kendi kendilerine yalan söylemekte onlar kadar iyi olmayan hayvanlar, daha da müşkül durumda kalır, bazen akıllarını büsbütün kaçırırlar.

Çayı, küçük bir tahta köprünün üzerinden geçtim ve bir süre ona paralel gittim. Niyetim kasabanın etrafını dolanmaktı, ama sırf deniz kıyısına varıncaya dek suyun aktığı genel yolu izlemek için. İkindi vaktiydi. Yolum gölgelik ve serindi. Grayswandir belimden sarkıyordu.

Batıya gittim, nihayet orada yükselen tepelere geldim. Benim Avalon'uma benzeyen bu diyarın en kalabalık şehrini yukarıdan gören bir noktaya ulaşmadan önce kayma yapmaktan sakındım. Şehir aynı ismi taşıyordu, içinde birkaç bin kişi hayat sürüyor ve çalışıyordu. Gümüş kulelerin birkaçı eksikti, akarsu da şehri daha güneyden, biraz farklı bir açıyla kesiyor, o noktaya gelinceye kadar genişliği sekiz katına çıkıyordu. Demircilerin ve genelevlerin bazılarından, güney meltemlerinin belli belirsiz kıpırdattığı dumanlar yükseliyor; insanlar, at sırtında, yayan, at ve yük arabalarıyla, dar sokaklarda hareket ediyor, dükkânlara, hanlara, evlere otellere girip çıkıyorlardı; kuş sürüleri, atların bağlı olduğu yerlerin etrafında dönüp alçalıyordu; canlı renklerde bir avuç sancak ve bayrak mecalsizce dalgalanmaktaydı; sular pırıl pırıldı, havada bir asılıydı. Genel bir uğultu haricinde konuşan insanları, şıkırtıları, çekiç ve testere seslerini, tıkırtıları ve gıcırtıları ayırt edemeyecek kadar uzaktaydım. Kokuları tek tek seçemiyordum ama hâlâ kör olsaydım bile, sırf havayı koklayarak yakınlarda bir şehir bulunduğunu anlayabilirdim.

Şehri oradan görünce bir nostalji duygusu sardı beni, bu mekânın adaşı olan, uzun zaman önce, kaybolmuş bir gölgede yer alan, hayatın buradaki

kadar yalın, benimse şu ankinden daha mutlu olduğum mekâna duyulan hafif bir özlemin eşlik ettiği bir rüya parçacığı.

Ama benim kadar uzun yaşamış birisi, naif duyguları daha belirdikleri anda parçalayan ve duygusallığın yaratımında rol oynamayı tiksintiyle reddeden o bilinç niteliğine erişmeden edemez.

O günler geride kalmıştı, o iş bitmişti ve beni şu anda tamamıyla ele geçiren şey Amber'di. Döndüm ve güneye doğru yola devam ettim, başarma arzum pekişmişti. Amber, unutmuyorum...

Güneş, başımın üzerinde göz alan parlak bir kabarcığa dönüştü ve dört bir yanımda rüzgârlar haykırmaya başladı. Ben ilerledikçe, güneş gitgide daha sarı ve daha göz kamaştırıcı bir hal aldı, ta ki tepemde, ufkun bir ucundan diğerine uzanan bir çöl gibi olana kadar. Ovalara indikçe tepeler kayalıklar rüzgârın yonttuğu grotesk şekiller ve kasvetli renkler haline gelmişti. Dağın yamacındaki tepelerden çıktığım sırada bir kum fırtınasına yakalandım ve bu yüzden yüzümü pelerinimle kapatıp gözlerimi kısmaya mecbur oldum. Yıldız kişnedi, burnundan arka arkaya soludu, güçlükle yürümeyi sürdürdü. Kum taş, rüzgâr ve daha turuncu bir gök, güneşin yol aldığı tarafa ilerleyen arduaza benzer bir bulut kümesi.

Sonra uzun gölgeler, rüzgârın dinişi, durgunluk...

Yalnızca kayanın üstündeki toynak tıkırtısı ve soluk sesi... Hep birden sökün ettiklerinde ve güneş bulutlarla örtüldüğünde, loşluk... Gündüzün, gök gürültüsüyle sarsılmış duvarları... Uzaktaki nesnelerin doğaüstü netliği...

Havada serin, mavi ve elektrikli bir his... Tekrar gök gürültüsü...

Şimdi, yağmur ilerledikçe, sağımda dalgalanan, camsı bir perde... Bulutlarda mavi bölünme çizgileri... Isı ansızın düşüyor, hızımız muntazam, dünya, tek renkli bir fon artık...

Çınlayan gök gürültüsü, çakan beyazlık, perde titreşerek bize doğru geliyor şimdi... İki yüz metre... yüz elli... yeter!

En alt kenarı yeri kazıyor, oyuyor, köpükleniyor... Toprağın nemli kokusu... Yıldız'ın kişneyişi... Bir hız patlaması...

Su, derecikler halinde dışarı sızıyor, emiliyor, toprağı lekeliyor... Bir çamurlu halde köpürüyor, bir damla damla süzülüyor... Şimdi muntazam bir

akış... Dereler her yanımızda, şırıldıyorlar...

Önümüzdeki topraklar yüksekte ve çaylardan, denize akan akarsulardan aştıkça Yıldız'ın adaleleri altımda kasılıyor, gevşiyor, kasılıyor, gevşiyor ve yokuşa atıldığında, biz tırmandıkça taşa vuran toynaklar kıvılcım saçıyor, altımızda çağıldayıp girdaplanan akıntının sesi derinleşerek, muntazam bir kükreyişe dönüşüyor...

Derken, daha yüksek ve daha kuru bir yerde pelerinimin uçlarını sıkıp suyunu süzmek için duraklıyoruz... Arkamızda ve sağımıza doğru fırtınanın karıştırdığı boz bir deniz üzerinde durduğumuz uçurumun eteklerine vuruyor

Şimdi dalganın gümbürtüsü arkamda, yonca çayırlar akşamlara doğru iç kesimlere...

Kararan doğuya doğru kayan yıldızları takip ve nihayet sessizlik ve gece...

Göğü temizle ve yıldızları parlaklaştır, ama birkaç tutam da bulut...

Yolumuzun üstünde kıvrılan, uluyan bir grup kırmızı gözlü yaratık... Gölge... Yeşil gözlü... Gölge... Sarı... Gölge... Gitti

Ama etekleri karlı kara doruklar birbirlerini itip kakıyorlar etrafımda... Toz kadar kuru, donmuş kar, yükseklerin buz gibi rüzgârıyla dalgalar halinde havalanmış... İpince kar, un gibi... Burada bir anı, İtalyan Alpleri, kayak yapmak... Kar dalgaları taştan suratlardan aşağı sürükleniyor... Gece göğünde beyaz bir ateş... Islak çizmelerimin içinde, ayaklarım hızla hissizleşiyor... Yıldız şaşkına dönmüş ve burnundan soluyor, her bir adımını sınayıp, sanki inanmazmışçasına iki yana sallıyor başını...

Böylece bir kayanın ardında gölgeler, daha ılımlı bir yokuş, dinen bir rüzgâr, daha az kar...

Dönen bir patika, helezoni bir patika, sıcaklığa giden bir maden galerisi... Gecenin içinden aşağı, aşağı, aşağı, değişen yıldızların altında...

Bir saat öncesinin karından uzakta, şimdi bodur bitkiler ve düz bir ova... Daha da uzaklarda gece kuşları sendeleyerek havalanıyor, biz geçtikçe kulak tırmalayan protesto notalarıyla leş ziyafetinin üzerinde daireler çiziyorlar... yavaşça, daha az soğuk bir meltemin titrettiği, dalgalanan çimenlerin olduğu yere... Avcı bir kedinin öksürüğü… geyiğe andıran bir

hayvanın gölgeli kaçışı... Yıldızları sayıp oturuyor ve tekrar hissetmeye başlıyor ayaklarım...

Yıldız geriliyor, kişniyor, görünmeyen bir şeyden kaçıyor...

Teskin etmek için uzun, titremesi durana dek daha da uzun bir zaman…

Simdi uzaktaki ağaçların tepesine düşen kısmi bir ayın buz saçakları... Parlak bir sis soluyan nemli toprak... Gece ışığında raks eden pervaneler...

Yer bir anlığına kabarıp sallanıyor, sanki dağlar, ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine veriyorlar... Her yıldızın bir de çifti var... Halter biçimli ayın etrafında bir hale... Ova, üzerindeki gök, kaçan şekillerle dolu...

Toprak, kurmalı bir saat; tik tak ediyor ve hâlâ büyüyor...

Durağanlık... Atalet... Yıldızlar ve ay, ruhları tekrar birleşmiş...

Ağaçların yayılan kenarının etrafından, batıya... Uyuyan bir cangıl izlenimleri: muşambanın altında yılanların çılgınlığı.

Batı, batı... Bir yerlerde denize ulaşmamı kolaylaştıracak geniş, düzgün kıyıları olan bir akarsu...

Toynakların vuruşu, gölgelerin mekik dokuyuşu... Yüzümde gece havası... Koyu renkli yüksek duvarların, ışıl ışıl kulelerin üzerindeki parlak varlıkların bir anlık görüntüsü... Hava yumuşadı... Görüntü yüzüyor... Gölgeler...

Bir santor gibi birleşmişiz, ben ve Yıldız, terden tek bir tenin altında... Havayı ortak bir çabayla içimize alıyor ve veriyoruz... Gök gürültüsüne bürünmüş boyun, burun deliklerinin zaferi korkunç... Toprağı yutuyor...

Kahkaha, suyun kokusu üzerimizde, ağaçlar çok yakın, hemen solumuzda...

Sonra, aralarındayız... Düz ağaç kabuğu, sarkanlar, geniş yapraklar, rutubet damlacıkları... Mehtapta sarılmış örümcek ağı, içinde çırpman şekiller... Süngerimsi bitki örtüsü... Yıkılmış ağaçların üzerinde fosforlu mantar...

Bir açıklık... Hışırdayan uzun çimenler...

Daha fazla ağaç...

Tekrar, nehir kokusu...

Daha sonra, sesler... Sesler... Suyun camsı kıkırdaması.

Daha yakın, daha yüksek, nihayet yanı başında... Gökler eğriliyor ve göbeğinden bükülüyor ve ağaçlar... Temiz, soğuk ve nemli bir kokuya sahip... Solda, yanında gidiyor şimdi... Rahat ve akıcı, izliyoruz.

İçmek için... Sığlıklarında suları sıçratıyoruz, sonra keyifsiz olan Yıldız, diz boyu suyun içinde, bir pompa gibi içiyor, burun deliklerinden püskürtüyor... Nehirden yukarı, su çizmelerime vuruyor... Saçlarımdan süzülüp, kollarımdan aşağı iniyor... Kahkaha karşısında, Yıldız’ın başı çevriliyor...

Bir kez daha nehir aşağı, temiz, yavaş, dolambaçlı... Sonra düz, genişliyor, yavaşlıyor...

Ağaçlar önce yoğunlaşıp sonra seyreliyor...

Uzun, muntazam, yavaş...

Doğuda belli belirsiz bir ışık...

Şimdi yokuş aşağı ve ağaçlar daha az... Kayalık ve karanlık bir kez daha tek parça...

Denizin ilk, belirsiz işareti, sonradan kaybolan bir koku...

Tıkırtı, gece gelen ayazda... Tekrar, bir anlık tuz...

Taş ve ağaçların yokluğu... Sert, sarp, kasvetli, aşağı… Gitgide artan sarplık...

Taş duvarların arasında çakıyor... Yerinden oynayan çakıl taşları çağlayan akıntıda gözden yitiyor, sesleri kükreyenin yankıları arasında boğuluyor... Dar geçidin daha da derinleri, genişliyor...

Aşağı, aşağı… Daha da uzaklara...

Simdi doğu bir kez daha soluk, yokuş daha rahat... Yine tuz hissi, daha güçlü...

Dizginlere asıl.

Altımda uzanıyor sahil, kıvrılan kum tepelerinin, lodos rüzgârlarıyla hırpalanıp, kasvetli sabah denizinin ırak hatlarını kısmen görünmez hale getiren kum huzmeleri fırlattığı.

Pembe tabakanın su boyunca, doğudan yayılışını seyrettim.

Kayan kumlar, sağda solda koyu renkli çakılları ortaya serdiler. Çetin kaya kütleleri yükseldiler denizin dalgalarının üzerine. Muazzam yüzlerce metrelik kum tepeleriyle aramda, o kötücül sahilden yüksekte, keskin açılı kayalardan ve çakıldan oluşmuş, parçalanmış ve çopurlanmış bir ova uzanır, şu anda geceden ya da cehennemden, şafağın ilk aydınlığına çıkan ve gölgelerle can bulan.

Evet, bu doğruydu.

Attan indim ve güneşin manzarayı kasvetli ve göz alan bir gündüze zorlamasını izledim. Aradığım sert, beyaz ışıktı bu. Burası, tıpkı sürgün edildiğim gölge Dünya'da on yıllar önce gördüğüm haliyle, gereken mekândı... insanlar hariç. Ne buldozerler, ne süzgeçler, ne eli tırmıklı siyahlar; ne de maksimum güvenlikteki Oranjemund şehri. Ne x ışını cihazları, ne dikenli teller, ne silahlı muhafızlar. Bir teki bile yoktu burada.

Çünkü bu gölge asla bir Sör Ernest Oppenheimer tanımamıştı ve burada ne bir Güneybatı Afrika Konsolide Elmas Madenleri şirketi, ne de onların sahildeki madencilik çıkarlarını gasp etmesine göz yumacak bir hükümet var olmuştu. Şu anda gölgesinde durduğum Richtersveld Dağları'nın batıya bakan yamacına kadar, neredeyse beş yüz kilometre uzunluğunda onlarca kilometre genişliğinde, kum tepeleri ve kayalardan şerit halinde uzanıyordu o gözden çıkarılmış sahiller, Town'ın altı yüz kilometre kuzeybatısındaki Namib çölü uzanıyordu. Burada, sıradan bir madenin aksine, elmaslar kuş pislikleri gibi saçılmışlardı kuma. Ben elbette yanıma bir süzgeç ve bir tırmık almıştım.

Erzakımı çıkartıp kahvaltı hazırladım. Uzun ve tozlu bir gün olacaktı.

Kum tepelerinde çalışırken Doyle'u, Avalon'daki tuğla kırmızısı tenli, yanaklarında yağ kistleri olan tel tel saçlı ufak tefek mücevherciyi düşündüm. Kuyumcu cilası mı? Neden bütün bu kuyumcu cilasını istiyordum ki... Bir ordu mücevherciye bir düzine ömür boyu yetecek kadarını? Omuz silkmiştim. Karşılığını verebildiğim sürece ne istediğinden ona neydi? Pekâlâ, eğer bu maddenin yeni bir kullanımı varsa ve iyi para kazanılabiliyorsa aptal rolü oynayabilirdi... Bir başka deyişle, bu miktarı bana bir haftada sağlayamayacak mıydı? Tebessümündeki boşluklardan küçük, dörtgen kıkırdamalar kaçmıştı. Bir hafta mı? Yo, hayır! Elbette olmaz! Bu gülünçtü, bahsi bile edilmezdi... Anlamıştım. Öyle olsun, çabuk

bir teşekkür, belki yolun yukarısındaki rakibi malzemeyi üretebilir, birkaç gün içinde elime geçecek olan bir miktar yontulmamış elmasla da ilgilenebilirdi... Dur bir dakika, elmas mı demiştim? O elmaslarla her zaman ilgilenirdi... Evet, ama kuyumcu cilası bakımından, ne hazindir ki, yetersizdi. Havaya kalkan bir el, cila malzemesi üretmekteki becerisini hafife almış, düşünmeden konuşmuştu. Onu rahatsız eden şey, miktardı. Ama malzemeler boldu, formül de epeyce basitti. Evet, bir şey bulunmaması için gerçek bir sebep yoktu. Bir hafta yani. Şimdi, elmaslara gelecek olursak...

Onun dükkânını terk etmeden önce bir çözüm bulunmuştu.

Barutun patlayıcı olduğunu düşünen çok insan tanıdım ki, elbette yanlıştır bu. Barut hızlı yanar, ateşleme pimi içine girdiğinde asıl patlamayı gerçekleştiren primer tarafından tutuşturulduktan sonra, bir mermiyi kovanın ağzından çıkartıp silahın namlusundan dışarı süren gaz basıncını meydana getirir. Tipik aile sağgörüsüyle, yıllar boyu çeşitli patlayıcılarla deney yapmıştım. Barutun Amber’de tutuşmadığını, denediğim tüm diğer primerlerin de orada aynı derecede etkisiz olduğunu keşfettiğimde duyduğum hüsranı, ancak akrabalarımdan başka kimsenin de Amber’e ateşli silahlar getiremeyeceği bilgisi hafifletmişti. Çok daha sonraları, Amber’i bir ziyaretimde, Deirdre’ye getirdiğim bileziği parlattıktan sonra, bezi şömineye fırlattığım vakit keşfetmiştim Avalon’un kuyumcu cilasının bu harika niteliğini. Şansım vardı ki söz konusu miktar azdı ve o anda tek başımaydım.

Kutusundan çıktığı haliyle hiçbir değişikliğe gerek kalmadan, mükemmel bir primerdi. Yeter miktarda katkı maddesiyle karıştırıldığında düzgün yanması sağlanabilirdi.

Bir gün Amber’de temel meselelerin hallinde kullanılabileceğini hissederek, bu küçük bilgiyi kendime saklamıştım. Ne yazık ki o gün gelmeden önce Eric’le birbirimize girmiştik ve bu da diğer tüm anılarımla birlikte depoya gitmişti. Nihayet olaylar benim için netleştiğinde, benim kaderim de Amber’e saldırı hazırlığı yapan Bleys’inkilerle beraber çabucak yazılmıştı. Aslında Bleys bana ihtiyaç duymuyordu, ancak gözünü üstümden ayırmamak için açıkgözlülük etmiş beni de yanına almıştı. Eğer onu ateşli silahlarla donatacak olsaydım yenilmez olabilirdi, ben de gereksiz. Daha önemlisi planları doğrultusunda Amber’i ele geçirmeye

muvaffak olsaydık işgal güçlerinin büyüklüğü, subayların sadakati, onun sadakati derken işler gerginleşecekti. O zaman güç dengesini daha eşit hale getirebilmek için birkaç şeye ihtiyacım olacaktı.

Mesela, birkaç bomba ve otomatik silaha.

Bir ay önce bile aklım başımda olsaydı, her şey tümüyle farklı olabilirdi. Önümde bir diğer cehennem sürüşü ve ardından çözülmeyi bekleyen bir sorunlar silsilesiyle kavrulacağıma, kuruyacağıma, yıpranacağıma, Amber'de oturuyor olabilirdim.

Güldüğüm zaman boğulmamak için ağzımdaki kumu tükürdüm. Kahretsin, kendi değerlerimizi kendimiz yaparız. Nelerin olmuş olabileceğinden daha iyi şeyler vardı düşünebileceğim. Söz gelimi, Eric.

O günü anımsıyorum, Eric. Ben zincirlere vurulmuş ve tahtın önünde diz çökmeye mecbur edilmiştim. Seninle alay etmek için kendimi taçlandırmış, dayak yemiştim bu yüzden.

Taç ikinci kez ellerime geçtiğinde onu sana fırlattım. Ama yakaladın, sonra gülümsedim Sana zarar vermeyi başaramadığında, tacın zarar görmeyişine sevinmiştim. Öyle güzel bir şeydi ki... Yedi sivri ucuyla, baştan başa gümüşten yapılmış ve tüm elmasları gölgede bırakacak zümrütler kakılmış. Her bir şakağında iki koca yakut... O gün taçlandırdın kendini, aceleye getirilmiş şatafatlı bir törenle, kibir içinde. Daha “Kralımız çok yaşa!" yankıları salonda sönmeden önce ağzından çıkan ilk sözler, bana fısıldanmıştı. Her birini hatırlıyorum. “Gözlerin, görebilecekleri en güzel manzaraya şahit oldu," dedin.

"Nöbetçiler!" diye buyurdun. “Corwin'i demirciye götürün. Gözleri yakılıp oyulsun! Hatırlayacağı son manzaralar bunlar olsun! Sonra onu Amber'in altındaki en derin zindanını karanlığına atın ve adı unutulsun!

"Simdi Amber'de sen hüküm sürüyorsun," dedim yüksek sesle “Ancak gözlerim var... ve ne unuttum, ne de unutuldum"

Hayır, diye düşündüm. Kendini krallığınla sarmala, Eric. Amber'in duvarları kalın ve yüksektir. Onların ardında kal. Kendini, kılıçların yararsız çeliğiyle kuşat. Bir karınca gibi, evini tozla güçlendiriyorsun. Artık ben hayatta oldukça güvende olamayacağını biliyorsun ve sana geri döneceğimi söyledim. Geliyorum, Eric. Kendime Avalon'dan ateşli silahlar toplayacağım ve kapılarını kırıp, savunucularını dümdüz edeceğim. Gerisi,

adamlarının gelip seni kurtardığı zamanki gibi, kısa sürecek. O gün yalnızca birkaç damla kanını dökmüştüm. Bu sefer, hepsini alacağım.

Ham bir elmas daha çıkardım, on altıncı ya da on yedinciyi, bir fiskeyle belimdeki keseye atıverdim.

Batan güneşe bakarken, Benedict, Julian ve Gerard'ı düşündüm. Aralarındaki bağlantı neydi? Her ne olursa olsun, İçine Julian'ın dahil olduğu çıkarların hiçbir kombinasyonundan hoşnut değildim. Gerard'da sorun yoktu. Kamptayken, ancak Benedict'in temas kurduğu kişinin o olduğunu düşündükten sonra uyuyabilmiştim. Ne var ki, şu an Julian'la işbirliği içindeyse huzursuzluğumun artması için bir gerekçeydi bu. Bana Eric'den daha fazla nefret duyan birisi varsa şayet, o da Julian'dı. Nerede olduğumu biliyorsa büyük tehlike içindeydim.

Yüzleşmeye henüz hazır değildim.

Sanırım, bu noktada Benedict beni satmakla kendini ahlaki yönden haklı çıkarabilirdi. Her şeye karşın, her ne yapıyorduysam -ki bir şeyler yapmak üzere olduğumun farkındaydı- sonucunun Amber'de bir kavga olacağını biliyordu. Onu anlayabiliyor, hatta duygularını paylaşıyordum. O, kendini diyarın korunmasına adamıştı. Julian'ın aksine, prensiplerine bağlı bir adamdı ve onunla farklı taraflarda olmaktan pişmanlık duyuyordum. Umudum, yapacağım darbenin narkoz altında diş çektirmek kadar hızlı ve acısız olması, hemen ardından da aynı tarafta yer almamızdı. Artık Dara'yı tanıdığıma göre, onun için de böyle olmasını istiyordum.

İçimi rahat ettirmeyecek kadar az şey söylemişti Benedict.

Gerçekten tüm haftayı savaş meydanında mı geçirecekti, yoksa şimdi bile Amber güçleriyle işbirliği mi yapmıştı? Bana tuzak mı kuruyordu, hapishanemin duvarlarını mı örüyor, yoksa mezarımı mı kazıyordu, bilmem mümkün değildi. Gönlüm Avalon'da kalmaktan yana da olsa, elimi çabuk tutmalıydım.

Hangi taverna ya da genelevde kafayı çekiyor, orospu peşinde koşuyor ya da kavga ediyorsa, hangi tepede avlanıyorsa, Ganelon'a imreniyordum. O, yuvasına dönmüştü. Amber'e kadar eşlik etme teklifine rağmen, onu sefa sürmeye mi bırakmalıydım? Ama hayır, benim ayrılışımdan sonra sorgulanacak -eğer Julian'ın bu işte parmağı varsa, kötü muamele görecek sonra ona kendi memleketi gibi görünen bu yerde toplumdan dışlanacaktı, o

da gitmesine izin verirlerse elbet. Sonra hiç şüphesiz bir kanun kaçağı olup çıkacaktı yine ve bu üçüncü sefer, onun sonu olacaktı. Hayır, sözümü tutacaktım. Arzusu hâlâ buysa, benimle gelecekti. Fikrini değiştirdiyse, evet, onun Avalon'da kanun kaçağı olması fikrini bile kıskanıyordum. Burada daha çok kalmayı, Dara'yla tepelerde, kırlarda at sürmeyi, nehirlerde yelken açmayı isterdim.

Onun mevcudiyetinden haberdar olmak bazı şeyleri bir derece değiştirmişti. Bu değişimin ne yönde olduğundan emin değildim. Büyük kinimize ve önemsiz düşmanlıklara karşın, biz Amberliler, aile bağları çok güçlü bir grubuz, daima içimizden bir diğeri hakkındaki haberleri dört gözle bekler, sürekli değişen resimde herkesin konumunu bilmek isteriz. Bir dedikodu molası, aramızda nice ölümcül darbenin inişini engellemiştir. Bazen, kendimizi, engelli pist ile huzurevi karışımı bir yerde, ihtiyar ve huysuz hanımefendilerden oluşan bir çete gibi düşünürüm.

Dara'yı henüz hiçbir yere sığdıramıyordum, çünkü kendisini nereye sığdıracağını bilemiyordu. Ah, sırası geldiğinde öğrenecekti. Mevcudiyeti bir kez duyulsun, mükemmel bir koruma altına girecekti. Artık onu benzersiz olduğundan haberdar ettiğime göre, bunun gerçekleşmesi ve onun da oyuna katılması bir zaman meselesiydi. Korudaki sohbetimiz sırasında zaman zaman kendimi yılan gibi hissetmiştim, ama kahretsin, bilmek onun da hakkıydı. Er ya da geç öğrenecekti ve ne kadar erken öğrenirse, savunmasını güçlendirmeye o kadar erken başlardı. Kendi iyiliği içindi.

Elbette, annesinin ve büyük annesinin yaşamlarını miraslarından habersiz geçirmiş olmaları mümkün, hatta kuvvetle muhtemeldi...

Peki mirasları onları nasıl bulmuştu? Vahşice öldüler, demişti kız.

Amber'in uzun kolunun Gölge'den onlara kadar uzanmış olması mümkün mü, diye düşündüm. Peki ya tekrar vurması? İstediği zaman Benedict de herhangi birimiz kadar rezil ve adi olabilirdi. Daha bile güçlüydü. Kendinin olanı savunmak için savaşır, lüzum görürse aramızdan birini gözünü kırpmadan öldürürdü de. Kızı cahil tutmanın ve varlığını sır olarak saklamanın onu koruyacağını düşünmüş olmalıydı. Ne olduğunu öğrendiğinde bana kızacaktı, arkama bile bakmadan kaçmak için bir diğer gerekçeydi bu. Ama kıza, sırf adiliğimden söylememiştim bunları. Onun hayatta kalmasını istiyor, Benedict işi layığıyla yapamadığını görüyordum.

Döndüğümde, kız bazı şeyleri tekrar düşünmeye vakit bulmuş olacaktı. Birçok sorusu olacaktı ve onu uzun uzadıya ikaz etmek, ayrıntı vermek fırsatını kaçırmayacaktım.

Dişlerimi gıcırdattım.

Bunların hiçbiri gerekli değildi. Amber'de hüküm sürdüğümde her şey farklı olacaktı. Öyle olmak zorundaydı...

Neden hiç kimse insanın esas doğasını değiştirmenin yolunu bulamamış ki? Tüm hafızamın silinmesi ve yeni bir dünyada yeni bir yaşam bile, yine aynı, eski Corwin'i ortaya çıkartmıştı.

Nehrin durgun yakasında yıkanıp tozdan terden kurtuldum ve bir yandan erkek kardeşlerimi bu şekilde yaralayan kara yolu düşündüm. Bilmem gereken çok şey vardı.

Yıkanırken Grayswandir'i yanımdan eksik etmedim. İzler hâlâ tazeyse, her birimiz Gölge'nin içinden bir diğerini takip edebilme yeteneğine sahiptir. Bununla birlikte yıkanırken rahatsız edilmedim ve geri dönüş yolculuğunda Grayswandir'i üç kez kullandım, erkek kardeşlerimden daha az sıkıcı şeyler için.

Ama bu hesaba alınması gereken bir şeydi, çünkü hızı hatırı sayılır ölçüde arttırmıştım...

Ağabeyimin malikânesinin ahırına girdiğimde şafağın sökmesine çok kalmamış da olsa, hava hâlâ karanlıktı. Biraz huysuzlaşmış olan Yıldız'la ilgilendim, onu okşayıp bir yandan da konuştum ve sakinleştirdim, sonra önüne yiyecek içecek şeyler doldurdum. Ganelon'un Ateşejderi karşı bölmeden selamladı beni. Ahırın arkasındaki tulumbanın başında temizlendim, nerede azıcık kestirebileceğime karar vermeye çalıştım.

Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Birkaç saatlik bir uyku beni epeyce bir süre idare ederdi, ama Benedict'in çatısı altında uyumayı reddediyordum. Bu kadar kolay oyuna gelmeyecektim ve sık sık yatakta ölmeyi dilediğimi söylediysem de bundan kastettiğim, ihtiyarladığımda, sevişirken üzerime bir filin basmasıdır.

Ama onun içkisinden içmeye itirazım yoktu ve canım sert bir şeyler çekiyordu. Malikâne karanlıktı; sessizce girdim içeri, büfeyi buldum.

Sert bir içki doldurdum, yuvarladım, bir kadeh daha doldurup pencere kenarına götürdüm. Geniş bir sahayı görebiliyordum. Malikâne bir tepenin yamacına inşa edilmişti ve Benedict bahçeyi iyi düzenlemişti.

"'Bembeyaz uzanır yol ayın altında,'" diye ezberden okudum kendi sesime şaşırarak. “Ay, bomboş durur yukarıda...'"

"Öyledir, öyledir Corwin, evladım," dediğini işittim Ganelon’un.

"Orada oturduğunu görmedim," dedim sessizce, başımı pencereden çevirmeden.

"Kılımı bile kıpırdatmadan oturduğum içindir," dedi.

"Ya," dedim. “Ne kadar sarhoşsun?"

"Hemen hemen hiç," dedi, “şimdilik. Ama iyi bir adam olur da bana bir içki verirsen..."

Döndüm.

"Neden kendi içkini kendin almıyorsun?"

"Kıpırdayınca canım yanıyor."

"Pekâlâ."

Gidip ona bir kadeh içki doldurdum, yanına götürdüm kadehi yavaşça kaldırdı, başıyla teşekkürlerini sundu, bir yudum aldı.

"Ah, bu güzelmiş!" diye çekti içini. “Umarım acımı biraz hafifletir."

"Bir kavgaya karıştın," diye bildirdim fikrimi.

"Evet," dedi, “birkaç tanesine."

"O zaman iyi bir asker gibi taşı yaralarını, hiç duygu sömürüsü yapma."

"Ama ben kazandım!"

"Tanrım! Cesetleri nereye bıraktın?"

"Yok canım, o kadar kötü değildi. Bunu bana bir kız yaptı."

"Öyleyse ücretinin karşılığını vermiş, derim."

"Hiç de o tarz bir şey değildi. Sanırım ikimizi de küçük düşürdüm."

"Bizi mi? Nasıl?"

"Onun evin hanımı olduğundan habersizdim. Çakırkeyif vaziyette döndüm ve onu hizmetçi kaltağın teki sandım..."

"Dara mı?" dedim gerginleşerek.

"Ya, ta kendisi. Kıçına bir şaplak vurdum, bir iki de öpücük alayım dedim." İnledi. “Ardından beni kaldırdı. Ayaklarımı yerden kesti ve başının üzerinde havalandırdı. Sonra, kendisinin evin hanımı olduğunu söyledi. Ardından beni bıraktı. On sekiz taş ağırlığındayım be adam, çakıl değilim ki... hem aşağı iniş uzundu."

Bir yudum daha aldı, kıkır kıkır güldüm.

"O da güldü," dedi esefle. “Sonra kalkmama yardım etti ve kibar davrandı. Hemen özür diledim tabii... şu ağabeyin, sıkı adam olmalı. Hiç o kadar güçlü bir kız görmedim. Onun bir erkeğe yapabilecekleri..." Sesinde huşu vardı. Başını ağır ağır salladı iki yana ve içkinin geri kalanını bir dikişte bitirdi.

“Çok korkunçtu, küçük düşürücü olduğunu söylememe hiç gerek yok," diye bitirdi sözünü.

"Özrünü kabul etti mi?"

"Ah, evet. Çok hoşgörülü davrandı bu konuda. Bana hepsini unutmamı, kendisinin de unutacağını söyledi."

"Öyleyse neden yatıp dinlenmiyorsun?"

"Gecenin köründe gelirsin diye bekledim. Seni hemen yakalamak istedim."

"Yakaladın işte."

"Dışarı çıkalım," dedi.

"İyi fikir."

Kapıya giderken brendi sürahisini de aldı ki bunun iyi bir fikir olduğunda ben de hemfikirdim ve evin arkasındaki bahçeden geçen bir yolu izledik. Nihayet koskoca bir meşe ağacının altında taştan bir sıraya çöktü, kadehlerimizi doldurdu ve kendininkini yudumladı.

"Ahh! Ağabeyin içkide de ağzının tadını biliyor," dedi.

Yanına oturup pipomu doldurdum.

"Ona üzgün olduğumu söyleyip, kendimi tanıttıktan sonra bir süre söyleştik," dedi. “Seninle birlikte olduğumu öğrenince beni Amber, gölgeler, sen ve ailenin geri kalanı hakkında soru yağmuruna tuttu."

"Ona bir şey söyledin mi?" diye sordum, ateş yakarken. "İstesem de söyleyemezdim ki," dedi. “Yanıtlarına sahip değilim."

"İyi."

"Gerçi beni düşündürdü. Benedict’in ona pek bir şey anlattığını sanmıyorum ve sebebini anlayabiliyorum. Yerinde olsam o etraftayken ağzımdan çıkana dikkat ederdim, Corwin, meraklı görünüyor."

Duman üfleyerek, başımla onayladım.

"Bir sebebi var bunun," dedim. “Çok iyi bir sebep. Gerçi içkiliyken bile aklının başında olduğunu öğrendiğime sevindim. Söylediğin için teşekkürler."

Omuz silkti ve yudumladı içkisini.

"Temiz dayak insanın aklını başına getirir. Hem, senin iyiliğin benim iyiliğimdir."

"Doğru. Avalon’un bu versiyonu onayından geçti mi?"

"Versiyon mu? Burası benim Avalon’um," dedi. “Şehirde yeni bir nesil var, ama yer aynı. Bugün, senin hizmetindeyken Jack Hailey’in çetesinin hakkından geldiğim yeri, Diken Tarlası’nı ziyaret ettim. Aynıydı."

"Diken Tarlası..." dedim anımsayarak.

"Evet, burası benim Avalon’um," diye devam etti “ve Amber’den sağ çıkarsak yaşlılığımda buraya geleceğim."

"Hâlâ gelmek istiyor musun?"

"Hayatım boyunca Amber’i görmek istedim... Şey, ilk duyduğumdan beri. Senden işitmiştim, daha mutlu zamanlarda."

"Ne dediğimi hatırlamıyorum. Güzel anlatmış olmalıyım."

"O gece ikimiz de kafayı müthiş bulmuştuk ve ufak tefek şeyler anlatmıştın sanırım, ulu Kolvir dağını, şehrin yeşil ve altın kulelerini, meydanlarını, güverteleri, terasları, çiçekleri, fıskiyeleri biraz da ağlayarak anlatmıştın... Az konuşmuş gibiydin ama aslında gecenin çoğu geçmişti ve sendeleyerek yatakların yolunu tutmadan evvel şafak sökmüştü. Tanrım! Neredeyse Amber’in haritasını çizebilirim sana! Ölmeden önce orayı görmeliyim."

"O geceyi anımsamıyorum," dedim yavaşça. “Çok, ama çok sarhoş olmalıymışım." Güldü.

"Eskiden burada güzel günlerimiz geçmişti," dedi. “Bizi burada anımsıyorlar. Ama çok önceleri yaşamış insanlar olarak... hem hikâyelerinin çoğu da yanlış. Ama kahretsin! Zaten kaç kişi hikâyeleri bir günden diğerine doğru aktarır ki?"

Hiçbir şey demedim, pipomu tüttürüp düşündüm.

"Bunların tümü, aklıma bir iki soru getiriyor," dedi.

"Sor."

"Amber’e saldırman ağabeyin Benedict’le aranı bozacak mı?”

"Bunun yanıtını bilebilmeyi gerçekten isterdim," dedim. "Sanırım ilk başlarda bozacaktır. Ama gelen bir yardım çağrısına yanıt veremeden, buradan Amber’e gidemeden önce darbem tamamlanmış olmalı. Yani, o Amber’e takviye kuvvetlerle varamadan. Eğer karşı tarafta yardım eden birisi varsa oraya anında bizzat gidebilir. Ama bu pek işe yaramaz. Hayır. Amber’i parçalamaktansa, bir arada tutabilecek birisini destekleyecektir, bundan adım gibi eminim. Eric’i bir kez tahttan alaşağı ettim mi, mücadelenin orada kalmasını isteyecek ve sırf bir son vermek uğruna tahtı elimde tutmama ses çıkarmayacaktır. Elbette ele geçirmemi ilk başta tasvip etmeyecek."

"Ben de oraya geliyordum. Bunun sonucunda aranızda husumet doğacak mı?"

"Zannetmiyorum. Bu sadece politik bir mesele, hem o ve ben, hayatlarımızın büyük kısmında birbirimizi tanıdık aramız her zaman Eric’le olduğundan daha iyiydi."

"Anlıyorum. Bu işte birlikte olduğumuza ve Avalon'da Benedict’e ait göründüğüne göre, bir gün buraya geri dönmeme nasıl bakacağını merak ediyorum. Sana yardım ettiği için benden nefret edecek midir?"

"Bundan şüphe ederim. Hiçbir zaman öyle bir insan olmamıştır."

"Öyleyse işleri bir adım daha ileri götüreyim. Tanrı biliyor ya, deneyimli bir askerim ve eğer Amber’i almayı başarırsak Benedict de bu gerçeğin yalın kanıtını görecek. Sağ kolu bu şekilde yaralı olduğuna göre, sence beni ordusuna saha komutanı olarak almayı düşünür mü dersin? Bu araziyi

avucumun içi gibi biliyorum. Onu Diken Tarlası'na götürüp savaşı tarif edebilirim. Kahretsin! Ona iyi hizmet edebilirim... sana ettiğim kadar."

Ardından güldü.

"Bağışla beni. Sana hizmet ettiğimden daha iyi."

Gülümsedim, içkimi yudumladım.

"Bu biraz güç olacaktır," dedim. "Elbette fikirden hoşlandım. Ama onun güvenine mazhar olacağından hiç emin değilim. Bariz şekilde benim başımın altından çıkmış bir plan gibi gözükecektir."

"Kahrolasıca politika! Demek istediğim bu değildi! Bildiğim tek şey askerlik, Avalon'u da seviyorum!"

"Sana inanıyorum. Peki, o inanır mı?"

"Sadece tek kolu varken, yanında güçlü bir adama ihtiyacı olacak. Güvenebileceği..."

Kahkahalarla gülmeye başladım ve hemen kendime hâkim oldum, çünkü kahkahanın sesi uzak mesafelere taşınır. Hem, Ganelon'un duyguları da işin içindeydi.

"Üzgünüm," dedim. "Mazur gör, lütfen. Bilmiyorsun. O gece çadırda konuştuğumuzun kim olduğunu aslında anlamıyorsun. Sana sıradan bir adam gibi gözükmüş olabilir... sakat bir adam üstelik de. Ama işin aslı öyle değil. Benedict'ten korkarım. Gölge'de ya da gerçeklikteki hiçbir yaratığa benzemez. Amber'in Silah Ustası'dır o. Bir binyılı hayal edebiliyor musun? Bin adet yılı? Onlardan birkaçı mı? Böyle bir ömür boyunca neredeyse her günün bir kısmını silahlarla, taktiklerle, stratejilerle geçiren birini anlayabilir misin? Onu küçük bir krallıkta, küçük bir orduyla ve evinin arkasında güzelce budanmış bir meyve bahçesiyle görüp de, aldanmayasın sakın. Askerlik ilmine dair ne varsa kafasında devinir durur. Sık sık gölgeden gölgeye yol almış, harp kuramlarını sınamak üzere aynı savaşın hafifçe değiştirilmiş koşullar altındaki çeşitlemelerine üst üste tanıklık etmiştir. Öyle büyük ordulara komuta etmiştir ki, yürüyüşlerini günler boyu seyreder, yine de sıraların sonunu göremezdin. Kolunun kaybıyla keyfi kaçmış da olsa, onunla, ne silahla ne de çıplak elle, dövüşmek istemem. Taht üzerinde planları olmaması bir şans, yoksa şu anda o mevkii işgal

ediyor olurdu. Eğer tahttaki o olsaydı, inanıyorum ki şu an pes eder ve ona bağlılığımı bildirirdim. Benedict’ten korkarım."

Ganelon uzunca bir süre sesini çıkartmadı, ben de içkimi yudumladım, çünkü boğazım kurumuştu.

"Bunun farkına varamamıştım, elbette," dedi sonra. “Sırf Avalon’a dönmeme izin verirse bile mutlu olacağım."

"Bu kadarım yapacaktır. Biliyorum."

"Dara, bugün bana ondan bir mesaj getirdiğini söyledi. Savaş meydanında kalışını erken kesecekmiş. Muhtemelen yarın dönüyormuş."

"Kahretsin!" dedim ayağa kalkıp. “Öyleyse hemen harekete geçmemiz lazım. Umarım Doyle malzemeyi hazır ettir. Sabah ona gidip işleri hızlandırmalıyız. Benedict geri dön den buradan uzaklaşmak istiyorum!"

"Cicileri aldın, öyleyse."

"Evet."

"Görebilir miyim?"

Belimdeki keseyi çözüp ona uzattım. Açtı ve birkaç taş çıkardı, onları sol avcıma koyup parmak uçlarıyla yavaşça döndürdü.

"Pek fazla görünmüyor," dedi, “bu ışıkta görebildiğim kadarıyla. Dur! Bir ışıltı var! Hayır..."

"İşlenmemiş haldeler, tabii ki. Ellerinde bir servet tutuyorsun."

"Büyüleyici," dedi onları tekrar keseye atıp, kesenin ağzını bağlarken. “Senin için çok kolay oldu."

"O kadar kolay değildi."

"Yine de böyle bir serveti bu kadar çabuk toplamak haksızlıkmış gibi geliyor bana."

Keseyi geri verdi.

"Uğraşılarımız sona erdiğinde, senin de bir servetin olmasını sağlayacağım," dedim. "Şayet Benedict sana bir mevki önermezse, bu telafi edici olmalı."

"Artık onun kim olduğunu bildiğime göre, bir gün onunla çalışmak konusunda hiç olmadığım kadar kararlıyım."

"Ne yapabileceğimizi göreceğiz,"

"Evet. Sağ ol, Corwin. Yola ne zaman çıkıyoruz?"

"Gidip biraz dinlenmeni istiyorum, çünkü seni sabah erkenden kaldıracağım. Korkarım Yıldız ve Ateşejderi araba çekmeyi nezaketle karşılamayacaklardır, ama sonra Benedict’in arabalarından birini ödünç alıp kasabanın yolunu tutacağız. Bundan önce, buradan belli etmeksizin çekilişimiz için bir sis perdesi ayarlayacağım. Sonra işini halletmesi için mücevherci Doyle’a gideceğiz, yükümüzü alacağız ve mümkün olduğunca çabuk Gölge’ye gideceğiz. Başlangıçta araya ne kadar mesafe koyarsak, Benedict’in izimizi sürmesi o denli zor uçaktır. Eğer Gölge’ye yarım gün avantajla girersek, bizi takip etmesi pratikte imkânsız."

"Her şeyden önce, neden bizi takip etmeye böyle can atsın ki?"

"Bana günahı kadar güvenmiyor... bunda haklı da. Hamlemi yapmamı bekliyor. Burada ihtiyaç duyduğum bir şey olduğunun farkında, ama onun ne olduğunu bilemiyor. Bilmek istiyor, bu sayede Amber için bir tehdidi daha önleyebilecek. Temelli gittiğimizi kavradığı anda, neyi aldığımızı anlayacak ve bizi aramaya gelecek."

Ganelon esnedi, gerindi, içkisini bitirdi.

"Evet," dedi bunun ardından. “Koşuşturmacaya hazır olmak için en iyisi şimdi dinlenmek. Bana Benedict hakkında daha çok şey anlattığın için, artık sana anlatmak istediğim diğer şey beni eskisi kadar şaşırtmıyor... gerçi daha az akıl karıştırıcı değil"

"Nedir o...?"

Ayağa kalktı, sürahiyi özenle aldı, sonra patikadan aşağısını işaret etti.

"Eğer şu yönde devam edersen," dedi, “bu çardağın bitimini işaretleyen çalı çiti geçip aşağıdaki koruya girersen ve iki yüz adım kadar ilerlersen solda, yoldan neredeyse bir metre kadar alçak kalan, ufak bir fidanlık göreceksin. İçinde, üzerine basılmış ve dallarla, yapraklarla örtülmüş, taze bir mezar var. Sabah erkenden hava almaya çıktığımda, kendimi rahatlatmak için mola verdiğimde keşfettim."

"Mezar olduğunu nereden biliyorsun?"

Kıkırdadı.

"İçinde ceset olan çukurlara genellikle böyle denir. Mezar sığdı, ben de bir çubukla azıcık eşeledim. İçinde dört ceset var: üç adam ve bir kadın."

"Öleli ne kadar olmuş?"

"Çok az. Tahminimce bir iki gün."

"Bulduğun gibi mi bıraktın?"

"Ben aptal değilim, Corwin."

"Üzgünüm. Ama bu beni bir hayli rahatsız ediyor, çünkü hiç anlamıyorum."

"Belli ki Benedict'in canını sıkmışlar, o da iyiliklerini karşılıksız bırakmamış."

"Belki de. Neye benziyorlardı? Nasıl ölmüşler?"

"Özel bir yanları yoktu. Orta yaşlarındaydılar ve gırtlakları kesilmişti... bağırsakları deşilen bir erkek dışında."

"Tuhaf. Evet, hemen gittiğimiz iyi olacak. Yerel sorunlara bulaşmadan da başımızda yeterince fazlası var zaten."

"Kabul. Haydi, yatalım."'

"Sen git. Ben daha hazır değilim."

"Kendi önerine uy ve biraz dinlen," dedi malikâneye doğru dönerken. “Ayakta kalıp kendini üzme."

"Üzmem."

"O zaman, iyi geceler sana,"

"Sabaha görüşürüz."

Onun patikadan dönüşünü izledim. Haklıydı elbette, ama daha bilincimi teslim etmeye hazır değildim. Gözden kaçırdığım bir şey olmasın diye planlarımı tekrar inceledim, içkimi ve kadehi sıranın üstüne koydum. Sonra kalktım ve etrafımdan dumanından saçaklar bırakarak dolandım. Arkamdan ayışığı vuruyordu ve şafağa zannımca hâlâ birkaç saat vardı ve gecenin geri kalanını dışarıda geçirme kararım kesindi kendime sızmak için iyi bir yer bulmayı kafama koydum.

Doğaldır ki sonunda gezinerek patikadan aşağı, fidanlığa indim. Etrafı biraz eşelemek, bana oranın yakın zamanda kazılmış olduğunu gösterdi,

ama hiç ay ışığında mezardan ölü çıkaracak havada değildim ve Ganelon'un orada bulduklarına dair söylediklerini doğru kabul etmeye dünden razıydım. Oraya neden gittiğimden bile emin değilim. Marazi damarım kabarmıştı herhalde. Yine de o civarda uyuma kararımdan caydım.

Bahçenin kuzeybatı köşesine gittim, malikâneden görünmeyen bir yer buldum. Çalılar yüksek, çimenler ise hoş kokulu, uzun ve yumuşaktı. Pelerinimi yaydım, üzerine oturdum, çizmelerimi çekip çıkardım. Ayaklarımı serin çimenlere uzatıp içimi çektim.

Çok az kaldığına hükmettim. Gölgeler elmaslara, elmaslar tüfeklere, tüfekler Amber'e. Yola çıkmıştım. Bir sene önce, bir hücrede çürüyor, önceleri birçok sefer teğet geçmiş olduğum, aklı başındalıkla delilik arasındaki o çizgiyi geçip duruyordum.

Şimdi özgürdüm, güçlüydüm, gözlerim görüyordu ve bir planım vardı. Şimdi bir kez daha gerçekleşme imkânı arayan bir tehdittim, eskisinden de ölümcül. Bu sefer, talihimi başkasının planlarına bağlamayacaktım. Başarımdan ya da başarısızlığımdan ben sorumluydum artık.

Güzel bir histi; çimen kadar, şu anda bünyeme sızan ve beni hoş bir ateşle ısıtan alkol kadar güzeldi. Pipomu temizleyip bir kenara koydum, gerindim, esnedim ve uzanmaya hazırlandım.

Uzakta bir hareket sezdim, kendimi dirseklerimin üzerine kaldırıp tekrar bekledim. Çok beklemem gerekmedi. Bir figür yavaşça ilerliyor, sık sık durup, çıt çıkarmadan hareket ediyordu. Ganelon'la benim oturmuş olduğumuz ağacın altında gözden kayboldu ve uzunca bir süre görünmedi sonra on ya da yirmi adım devam etti ve benim bulunduğum yere uzun uzadıya bakarmış gibi gözüktü. Sonra bana doğru ilerledi.

Bir çalı kümesini geçip gölgelerden çıkarken, mehtap ansızın yüzüne vurdu kızın. Bunun apaçık farkında olarak, bana doğru gülümsedi, yavaşlayarak yaklaştı, önümde durdu.

"Bu davranışınızdan, ikâmetgâhınızı beğenmediğiniz anlamını çıkarıyorum, Lord Corwin," dedi.

"Bilakis," dedim. "Öyle güzel bir gece ki, içimdeki doğa adamını cezbetti."

"Geçen gece de bir şey sizi cezbetmiş olacak," diye konuştu, “yağmura rağmen" ve pelerinimin üstüne, yanıma oturdu.

"İçeride mi uyudun, dışarıda mı?"

"Geceyi dışarıda geçirdim," dedim. “Ama uyumadım. Aslını istersen, seninle son görüşmemizden bu yana hiç uyumadım."

"Neredeydin?"

"Sahilde kum eliyordum."

"Can sıkıcı geliyor kulağa,"

"Öyleydi."

"Gölge’de yürüdüğümüzden beri çok düşündüm,"

"Tahmin etmiştim."

"Benim de gözüme pek uyku girmedi. O yüzden içeri girdiğini, Ganelon’la konuştuğunu duydum ve o, eve tek başına döndüğünde, senin buralarda bir yerlerde olduğunu anladım.”

"Haklısın."

"Amber’e gitmeliyim, biliyorsun. Desen’i yürümeliyim."

"Biliyorum. Bunu yapacaksın."

"Hemen, Corwin! Hemen!"

"Gençsin, Dara. Daha çok vaktin var."

"Kahretsin! Tüm hayatım boyunca bekledim... haberim bile olmadan! Şimdi oraya gitmemin bir yolu yok mu?"

"Hayır."

"Neden olmasın? Gölgelerden küçük bir yolculukla beni Amber’e götürebilir, Desen’i yürümeme izin verebilirsin..."

"Eğer derhal öldürülmezsek, idam edilmeden önce bir süre için bitişik hücrelere ya da işkence masalarına düşecek kadar şanslı olabiliriz."

"Neden? Sen Şehir’in bir Prensisin. Dilediğini yapmaya hakkın var."

Güldüm.

"Ben yasal haklarından mahrum edilmiş biriyim, canım. Eğer Amber’e dönersem idam edileceğim, o da şansım varsa tabii. Eğer yoksa daha da

kötüsü. Ama geçen sefer olanları düşünüyorum da, sanırım beni çabucak öldürürler. Hiç şüphesiz aynı nezaketi eşlikçilerimden de esirgemezler."

"Oberon böyle bir şey yapmayacaktır."

"Yeterince kışkırtılırsa, onun da yapacağına inanıyorum. Ama bu soru asla sorulmayacak. Oberon yok artık ve ağabeyim Eric tahtta oturup kendini hükümdar sayıyor."

"Bu ne zaman oldu?"

"Amber'in zaman ölçüsüyle, birkaç sene önce."

"Seni neden öldürmek istesin ki?"

"Onu öldürmemi engellemek için elbette."

"Bunu yapar mıydın?"

"Evet, yapacağım da. Sanırım yakında."

O zaman yüzünü bana çevirdi.

"Neden?"

"Tahta kendim çıkabilmek için. Gördüğün gibi taht aslında benim. Eric onu gasp etti. Onun ellerinde birkaç yıl hapis ve işkenceden daha yeni kaçtım. Bununla birlikte perişan halimi seyretme lüksü için beni sağ bırakmak hatasın düştü. Serbest kalıp, ona meydan okumak üzere tekrar döneceğimi hiç düşünmemişti. Aslını istersen ben de düşünmemiştim. Ama ikinci bir şans elde edecek kadar şanslı olduğuma göre, onun yaptığı hatayı yapmamaya özen göstereceğim."

"Ama o senin ağabeyin."

"Seni temin ederim ki, onun ve benim kadar bu gerçeğin farkında olan pek az kişi vardır."

"Ne kadar zamanda ulaşmayı düşünüyorsun... hedeflerine?"

"Önceki gün söylediğim gibi, eğer Koz Kartları'na ulaşabilirsen, üç ay sonra benimle bağlantıya geç. Eğer yapamazsan ve her şey planıma göre işlerse, hükümranlığımın daha en başında seninle bağlantı kuracağım. Bir yıl geçmeden Desen'de şansını denemiş olmalısın."

"Ya başaramazsan?"

"O zaman önünde daha uzun bir bekleyiş olacak. Eric kendi hükümdarlığını daimi kılıp, Benedict onu kral ilan edene kadar. Görüyorsun, Benedict bunu istemiyor. Amber'den uzunca bir süre ayrı kaldı ve Eric'in bildiği kadarıyla, o artık hayatta değil. Şimdi ortaya çıkarsa ya Eric'in yanında, ya da karşısında olması gerekecek. Eğer onun tarafında olursa Eric'in hükümdarlığının sürekliliği garanti altına alınacak ve Benedict bundan sorumlu olmak istemiyor. Eğer Eric'e rakip çıkarsa mücadele başlayacaktır ve bundan sorumlu olmayı da istemiyor. Taçta gözü yok. Şu an hüküm süren durgunluğun devasını sadece kendini olayın tümüyle dışında tutarak getirebileceğini gösterip, iki tarafta yer almayı da reddederse, belki bununla kurtulabilir, ancak bu, Eric'in krallığını inkâr etmekle eşanlamlıdır ve yine sorun çıkacaktır. Eğer seninle birlikte görünürse, kendi iradesini teslim etmiş olacaktır, çünkü ona senin aracılığınla baskı yapacaktır."

"Demek ki sen kaybedersen Amber'e asla gidemeyebilirim."

"Sadece gördüğüm şekliyle durumu tarif ediyorum. Hiç şüphesiz haberdar olmadığım birçok etken vardır. Uzun süredir ortalıkta yoktum."

"Kazanmaya mecbursun!" dedi. Sonra, ansızın, "Büyük babam sana destek verir mi?" diye sordu.

"Bundan şüphe ederim. Ama durum tamamen farklı olacaktır. Ben, senin ve onun varlığından haberdarım. Onun desteğini istemeyeceğim. Karşıma çıkmadığı sürece hava hoş. Hızlı, etkili ve başarılı olursam, bana karşı çıkmayacaktır. Seni bilmemden memnun kalmayacak ama senin için tehdit teşkil etmediğimi görünce, bu mesele hallolacak."

"Neden beni kullanmıyorsun? Mantıklı olan bu gibi gözüküyor. "

"Öyle. Ama senden hoşlandığımı fark ettim," dedim, "bu yüzden söz konusu olamaz."

Güldü.

"Seni büyüledim!" dedi.

Gülümsedim.

"Kendi incelikli usulünle, kılıcın ucuyla, evet."

Birden bire ciddileşti.

"Büyük babam yarın dönüyor," dedi. "Arkadaşın Ganelon söyledi mi?"

"Evet."

"Yapmak üzere olduğun şeyi nasıl etkiler bu?"

"O dönmeden önce, tası tarağı toplayıp kaçmayı planlıyorum."

"O ne yapacak?"

"Yapacağı ilk şey burada olduğun için sana çok kızmak olacak. Sonra geri dönmeyi nasıl başardığını ve bana kendinden ne kadar söz ettiğini soracaktır."

"Ona ne demeliyim?"

"Geri dönüşün konusunda doğruyu söyle. Bu, onun aklını meşgul edecektir. Konumuna gelince, kadınsı sezgilerin seni benim güvenilmezliğime karşı ikaz etti ve bana da Julian ve Gerard'a yaptığın gibi yaklaştın. Nerede olduğuma gelince, Ganelon ve ben bir yük arabası ödünç alıp kasabaya gittik geç saate kadar dönmeyeceğimizi söyledik."

"Aslında nereye gidiyor olacaksınız?"

"Kısa süreliğine, kasabaya. Ama geri dönmeyeceğiz. Bir noktaya kadar beni Gölge'de takip edebilir, o yüzden arayı mümkün olduğunca açmak istiyorum."

"Onu sizin için elimden geldiğince geciktireceğim. Gitmeden önce beni görmeyecek miydin?"

"Bu konuşmayı seninle sabah yapacaktım. Sabırsızlığınla erkene aldın."

"Öyleyse sevindim... sabırsız olduğuma. Amber'i nasıl ele geçireceksin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, sevgili Dara. Her entrikacı prensin birkaç küçük sırrı olmalıdır. Bu da benimkilerden biri."

"Amber'de bu kadar fazla güvensizlik ve aldatmaca olması beni şaşırttı."

"Neden? Aynı ihtilaflar farklı şekillerde, her yerde mevcut. Daima her yanındadır, çünkü her mekân şeklini Amberden alır."

"Anlamak güç…"

"Bir gün anlayacaksın. Şimdilik bununla yetin."

"Öyleyse, bana bir şey daha söyle. Desen'i geçmeden bile Gölgeleri bir dereceye kadar kullanabildiğime göre, bana, bunun tam olarak nasıl yapıldığını anlat. Bu konuda daha iyi olmak istiyorum."

"Hayır!" dedim. “Hazır oluncaya değin Gölge’yle oynamana izin vermeyeceğim. Desen’i geçtikten sonra bile tehlikelidir. Geçmeden önce denemekse, aptallık. Şanslıydın, ama bir daha deneme. Hatta sana, bu konuda başka bir şey söylemeyerek yardım edeceğim."

"Öyle olsun!" dedi. “Özür dilerim. Sanırım bekleyebilirim."

"Sanırım bekleyebilirsin. Kızmadın, değil mi?"

"Hayır. Şey..." Gülümsedi. “Kızsam da bir işe yaramazdı herhalde. Neden bahsettiğini biliyor olmalısın. Başıma gelenleri önemsediğine sevindim."

Homurdandım, o da uzanıp yanağıma dokundu. Bunun üzerine başımı tekrar ona çevirdim; yüzü yavaş yavaş benimkine yaklaşıyordu, tebessümü kaybolmuş, dudakları aralanmış, gözleri neredeyse kapanmıştı. Öpüştüğümüz sırada kollarının boynuma ve omzuma dolandığını hissettim ve benim kollarım da benzer bir halde ona sarıldı. Şaşkınlığım bu tatlılığın içinde kayboldu, yerini sıcaklığa ve belli bir coşkuya bıraktı.

Eğer Benedict’in kulağına bir giderse, bana kızmakla kalmayacaktı...

Bölüm 7

Vagon tekdüze bir şekilde gıcırdıyordu ve güneş batıda iyice ilerlemiş de olsa, sıcak ışık huzmelerini hâlâ üzerimize dökmekteydi. Ganelon arkada, kasaların arasında horluyordu ve ben onun gürültülü meşgalesini kıskanıyordum. Birkaç saattir uyuyordu, benimse uykusuz geçen üçüncü günümdü.

Şehrin hemen hemen yirmi kilometre dışındaydık ve kuzeydoğuya yönelmiştik. Doyle siparişimi tümüyle bitirememişti ama Ganelon ve ben onu dükkânını kapatıp üretimi hızlandırmaya ikna etmiştik. Bu, küfrü hak eden birkaç saatlik gecikme daha demekti. O sırada uyuyamayacak kadar gerilmiştim, şimdi istesem de uyuyamıyordum ve bu yüzden ağır ağır gölgelerin arasına sokulmakla meşguldüm.

Yorgunluğumu ve akşamı zapt edip, gölge oluşturması için birkaç bulut buldum. Derin tekerlek izleriyle yarılmış kupkuru bir toprak yolda gidiyorduk. Sarının çirkin bir tonundaydı ve biz ilerledikçe çatırdayıp ufalanıyordu. Yolun iki yanında kahverengi çimenler gevşekçe sallanıyordu; ağaçlar ise kalın ve kaba kabuklu, kısa, eğri büğrü şeylerdi. Bir sürü şist kayasının yanından geçtik.

Doyle’a hazırladığı kimyasal bileşim için iyi para ödemiş, ertesi gün Dara’ya ulaştırılmak üzere bir de güzel bilezik satın almıştım.

Mücevherlerim belimde, Grayswandir elimin altında Yıldız ve Ateşejderi güçlü ve muntazam adımlarla yürüme başladım. Başarma yolundaydım.

Benedict’in dönüp dönmediğini merak ettim. Acaba bulunduğum yerle ilgili aldatmacalara ne kadar süreyle kanacaktı? Onun teşkil edeceği tehlikeden hiçbir şekilde uzak değildim, Gölge’nin içinde izimizi uzun bir mesafeden takip edebilirdi, ben de arkamda ona iyi bir iz bırakıyordum. Gerçi pek seçme şansım yoktu. Yük arabasına ihtiyacım vardı, şu anki hızımızı değiştiremezdik ve bir diğer cehennem sürüşünü daha kaldıracak halim yoktu. Geçişleri yavaş yavaş ve özenle, körelmiş duyularımın ve gitgide artan yorgunluğumun bilinciyle yapıyor, küçük değişimlerin birikiminin ve uzaklığın, benimle Benedict arasına yakında aşılamaz hale gelecek bir engel koyacağını umuyordum.

Önümüzdeki üç kilometre boyunca öğleüstünden ikindiye kadar ilerledim, ama havayı bulutlu bir akşam halinde tuttum; çünkü bana sıcaklığı değil yalnızca aydınlığı gerekiyordu.

Sonra küçük bir meltem yakalamayı başardım. Yağmur olasılığını arttırıyordu, ama buna değerdi. Her şeye birden sahip olunmaz ya.

Bu vaktin sonunda uykuyla mücadele eder hale düşmüştüm ve içimden şeytana uyup Ganelon'u kaldırmak, ben uyurken onun sürmesine izin vererek yalnızca aradaki mesafeyi açmak geliyordu. Ama yolculuğun daha bu kadar başında bunu denemekten korkuyordum. Yapacak daha çok şey vardı.

Daha fazla günışığı istiyordum, daha iyi de bir yol; bu kahrolasıca sarı kilden gına gelmişti ve şu bulutlarla ilgilenmeli, nereye gittiğimizi de aklımdan çıkarmamalıydım...

Gözlerimi ovuşturup derin birkaç nefes aldım. Kafamda her şey allak bullak olmaya başlıyordu ve atların nal sesleri ile arabanın gıcırtısı uyutucu bir etki gösterdi. Sarsılmalara ve sıçramalara karşı şimdiden hissizleşmiştim.

Dizginler ellerimde gevşemişti ve başını öne düştüğü kez elimden kaçırmıştım bile. Neyse ki atlar kendilerinden beklendiğini iyi biliyor gibiydiler.

Çok geçmeden, sabah ortasına açılan uzun ve rahat bir yokuşu tırmandık. O sırada hava iyiden iyiye kararmıştı ve bitki örtüsünü dağıtmak için birkaç kilometre ve yolda yarım düzine dönemeç gerekti. Bir fırtına yolumuzu anında, çamur deryasına döndürebilirdi. Bu düşünce karşısında yüzümü ekşittim, göğü kendi işine bırakıp bir kez daha yola konsantre oldum.

Kum bir nehir yatağının üzerinden aşan kırık dökük bir köprüye geldik. Köprünün diğer ucunda yol daha düzgün, daha az sarıydı. Biz ilerledikçe düzleşti, sertleşti, rengi daha da koyulaştı ve iki yanındaki çimenler yeşerdi.

Ama bu sırada yağmur da başlamıştı.

Çimenlerimden ve koyu renkli, rahat yolumdan vazgeçmemek için bir süre bununla mücadele ettim. Başım ağrıyordu gerçi, ama sağanak yarım kilometre içinde dindi ve güneş bir kez daha yüzünü gösterdi.

Güneş... evet, güneş.

Ağır aksak ilerledik, nihayet yolun parlak ağaçlar arasında döne döne alçaldığı bir yokuşa geldik. Serin bir vadiye indik, bu sefer altındaki yataktan daracık sarı bir suyun aktığı küçük bir köprüden geçtik. Başım ikide bir önüme düştüğü için artık dizginleri bileklerime dolamıştım. Dikkatimi, çok uzaktaymışçasına topladım, düzelttim, sıraladım...

Sağımdaki ağaçlardan ürkekçe günü sorguladı kuşlar, çiğ damlaları yapraklara ve çimenlere yapışmıştı. Ayaz çıktı ve sabah güneşinin ışınları ağaçların arasından geçerken kırılıyordu.

Ama bedenim bu gölgenin uyanışına kanmamıştı ve Ganelon nihayet kımıldanıp küfrettiğini duyunca sevindim. Eğer hemen kalkmasaydı onu uyandırmam gerekecekti.

Gayet güzel. Dizginleri hafifçe çektim, atlar meseleyi kavrayıp, durdular. Hâlâ meyilli bir yerde olduğumuzdan freni çektim ve bir su şişesi aldım.

"Dur!" dedi Ganelon ben içerken. “Bir damla da bana bırak!"

Şişeyi ona uzattım.

Yarım dakika boyunca hiç durmadan içti, sonra patlarcasına soludu.

"Sen devralıyorsun şimdi," dedim ona. “Biraz uyumam lazım."

"Tamam," dedi arabadan aşağı sarkıp inerek. “Ama bir dakika bekle. Çiçekleri sulayayım."

Yoldan çıktı, ben de sürünerek arabanın arkasındaki yatağa ulaştım ve Ganelon’un yatmış olduğu yere uzandım. Pelerinimi katlayıp yastık yaptım.

Birazdan onun sürücü koltuğuna tırmanıp oturduğunu duydum ve freni gevşettiği sırada araba sarsıldı. Ganelon dilini ve dizginleri hafifçe şaklattı.

"Sabah mı oldu?" diye seslendi bana.

"Evet."

"Tanrım! Bütün gün uyumuşum!"

Güldüm.

"Hayır. Biraz gölge kaydırmaca yaptım," dedim. “Hepi topu altı yedi saat uyumuşsundur."

"Anlamıyorum. Ama boş ver, sana inanıyorum Şimdi neredeyiz?

"Hâlâ kuzeydoğuya gidiyoruz," dedim, “şehirden otuz Benedict’in evinden yirmi kilometre kadar uzaktayız. Gölge’de yol aldık."

"Şimdi ne yapmam lâzım?"

"Yolu izlemen kâfi. Arayı açmalıyız."

"Benedict bize hâlâ ulaşabilir mi?"

"Sanırım. O yüzden atları henüz dinlendiremeyiz."

"Pekâlâ. Özellikle tetikte olmam gereken bir şey var mı?"

"Yok."

"Seni ne zaman uyandırayım?"

"Asla."

Sonra sustu ve bilincimin tüketilmesini bekledim, elbette Dara’yı düşündüm. Tüm gün boyunca aralıklarla onu düşünmüştüm.

Olaylar benim tarafımda önceden tasarlanmaksızın gelişmişti. Ona kadın gözüyle bile bakmamıştım, ta ki kollarıma gelip de bu konudaki fikirlerimi tekrar gözden geçirmemi sağlayana kadar. Birazdan omurgamdaki sinirler işi ele alıp, beyin faaliyetlerimin çoğunu basite indirgedi, bir zamanlar Freud’un bana söylemiş olduğu gibi. Suçu alkole yıkamazdım, çünkü o kadar çok içmemiş ve fazla etkilenmemiştim. Suçu neden bir şeylerin üstüne atmak istiyordum? Çünkü kendimi bir şekilde suçlu hissediyordum, buydu sebep. Kız, akraba olarak düşünemeyeceğim kadar uzaktı. Bundan ötürü değildi

Ondan faydalandığımı düşünmüyordum, çünkü beni bulmaya geldiğinde ne yaptığının farkındaydı. Olayların ortasındayken bile kendi güdülerimi sorgulamama yol açan şey, şartlardı.

Onunla ilk kez konuşup, Gölge’de yürüyüşe çıkarttığımda, güvenini ve dostluğunu kazanmaktan fazlasını istemiştim. Benedict’e duyduğu bağlılık, güven ve sevgiyi soğutup, bir kısmını kendime çekmek istemiştim. Onu, belki de bir düşman kampından gelebilecek bir yerde, kendi tarafımda istemiştim. İşler sarpa sardığında lüzum olursa onu kullanabilmeyi istemiştim. Enikonu doğruydu bunlar. Ama kıza, sırf bunu daha da ileri götürmek için sahip olduğumu düşünmek istemiyordum.

Bunda gerçek payı da yok değildi doğrusu ve beni alçaklık etmiş olmaktan daha fazla rahatsız ediyordu. Neden? Zamanında birçoklarının bundan çok daha kötü sayacağı bir sürü şey yapmış, hiçbirinden de rahatsızlık duymamıştım. Bununla cebelleştim, yanıtı bilsem bile kabullenmek hoşuma gitmiyordu.

Kız benim için önemliydi. Bu kadar basitti işte. Lorraine'le aramdaki gibi görüp geçirmiş iki deneyimli insanın dostluğundan, ya da Desen'i ikinci yürüyüşümden önce Moire ile aramda bir anlığına yaşanan gelişigüzel tensellik havasından başkaydı. Hem de bambaşka. Kızı o kadar kısa bir süre için tanımıştım ki, tümüyle mantıksızdı. Ardında yüzyıllar bırakmış bir adamdım. Yine de... Yüzyıllardır böyle hissetmemiştim kendimi. Bu duyguyu unutmuştum şimdiye kadar. Ona âşık olmak istemiyordum. Şimdi değil. Belki daha sonra. En iyisi, hiç olmamaktı. Benim için tümüyle yanlıştı. O bir çocuktu. Yapmak isteyeceği, yeni ve büyüleyici bulacağı her şeyi ben zaten yapmıştım. Hayır, baştan aşağı yanlıştı. Ona âşık olmak işime gelmezdi. Kendimi kaptırmamalıydım...

Ganelon açık saçık bir şarkıyı berbat bir şekilde mırıldanıyordu. Araba sallanıp gıcırdadı ve yokuş yukarı bir dönemeci aldı. Yüzüme güneş vurunca kolumla gözlerimi örttüm. Oralarda bir yerlerde unutkanlık beni iyice kavradı ve sıktı.

Uyandığımda vakit öğleni geçmişti ve kendimi kirli hissediyordum. Su içtim, avcuma biraz döküp gözlerimi ovdum. Parmaklarımla saçlarımı düzelttim. Bulunduğunu bir göz attım.

Etrafımızda yeşil yapraklar, küçük ağaç kümeleri ve ve upuzun çimenlerin bittiği açıklık alanlar vardı. Hâlâ sert ve pürüzsüz toprak bir yolda gidiyorduk. Gök birkaç küçük bulut haricinde berraktı ve günışığı muntazaman yerini gölgeye bırakıyordu. Hafif bir meltem esiyordu.

Ön bölmeyi tırmanıp yanma oturduğumda "Canlıların arasına dönmüşsün. Ne güzel!" dedi Ganelon.

"Atlar yoruluyor, Corwin, ben de ayaklarımı şöyle bir güzel uzatmak istiyorum," dedi. "Hem karnım da zil çalıyor Acıkmadın mı sen?"

"Acıktım. Şu soldaki gölgelik yere çek de, duralım biraz."

"Oradan daha ileri gitmek isterim."

"Özel bir sebebi var mı?"

"Evet. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam o zaman."

Belki bir yedi yüz elli metre daha gittik, sonra yolun bizi daha kuzeye götüren bir kıvrımına geldik. Az sonra bir tepeye rastladık ve tırmandığımızda, karşımızda daha da yükseğe çıkan bir başka tepe duruyordu.

"Ne kadar uzağa gitmek istiyorsun?" diye sordum ona.

"Şu tepeyi de çıkalım," dedi. “Oradan görebiliriz."

"Pekâlâ."

Atlar ikinci tepenin eğiminde zorlandılar, ben de inip arabayı arkadan ittim. En sonunda tepeye vardığımızda, toz ve ter karışımı yüzünden kendimi daha da kirli hissediyordum, fakat bir kez daha büsbütün kendime gelmiştim. Ganelon dizginlere asıldı ve frene bastı. Sonra arabanın arkasına, oradan da bir sandığın üzerine tırmandı. Eliyle gözünü gölgeleyip sola döndü.

“Gel buraya, Corwin," diye seslendi.

Arka kapağa tırmandım, çömelip elini uzattı. Tuttum, sandığa çıkmama yardım etti ve yanında durdum. İşaret etti, bende takip ettim.

Bir kilometre uzakta, soldan sağa doğru göz alabildiğine uzanan, geniş bir siyah şerit vardı. O şeyden birkaç yüz metre yukarıdaydık ve yedi yüz metrelik bir kısmını güzelce görebiliyorduk. Onlarca metre genişliğindeydi ve görebildiğim kadarıyla iki kez dönüp kıvrılmasına rağmen genişliği sabit kalıyordu. İçinde ağaçlar vardı ve tümüyle siyahtılar. Bir hareket varmış gibiydi ama nedir, ne değildir, kestiremiyordum. Belki de sadece rüzgâr yolun kenarına yakın kara çimenleri dalgalandırıyordu. Ama içinde bir de inkâr edilemeyecek akış hissi vardı, adeta düz ve kara bir nehrin çağlayışı gibi.

"Bu ne?" dedim.

"Belki sen bilirsin diye düşünmüştüm," diye karşılık verdi

Ganelon. “Senin gölge büyülerinin bir parçası olduğunu sanmıştım."

Başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Uyku bastırmıştı, ama bu kadar tuhaf bir şeyin meydana gelmesini ayarlamış olsam hatırlardım. Onun burada olduğunu nereden bildin?"

"Sen uyurken birkaç kez yanından geçtik, sonra tekrar uzaklaştık. İçimde hiç de hoş duygular uyandırmadı. Çok aşina geldi. Sana bir şey hatırlatıyor mu?"

"Evet. Evet, hatırlatıyor. Maalesef."

Başıyla doğruladı.

"Lorraine’deki o lanetli Çember gibi. Aynı ona benziyor.”

"Kara yol..." dedim.

"Ne?"

"Kara yol," diye yineledim. “Kız bahsettiğinde neyi kast etiğini anlamamıştım, ama şimdi anlamaya başlıyorum. Bu hiç de iyi değil."

"Bu da mı kötüye alamet?"

"Korkarım öyle."'

Bir küfür salladı, sonra, “Bize hemen bir sorun çıkartacak mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum, ama emin değilim."

Sandıktan aşağı indi, ben de peşinden.

"Öyleyse atlara yeşillik bulalım," dedi, “kendi midemizle de ilgilenelim."

"Evet."

İlerledik ve dizginleri o aldı. Tepenin aşağısında uygun bir yer bulduk.

Orada aşağı yukarı bir saat oyalandık, daha çok Avalon hakkında konuştuk. Kara yoldan bir daha söz açmadık, ancak aklımı devamlı meşgul ediyordu. O şeye yakından bir bakmak zorundaydım elbette.

Sonra yola düşmeye hazırlandığımızda dizginleri yine ele aldım. Biraz dinlenmiş olan atlar iyi bir hızda ilerlediler.

Ganelon solumda oturuyordu, lafazanlığı hâlâ üzerindeydi.

Bu tuhaf geri dönüşün onun için ne anlama geldiğini anlamaya yeni yeni başlıyordum. Eski haydutluk günlerinde uğrak edindiği yerlerin çoğunu tekrar gezmişti, hürmet görmeye başladıktan sonra diğer insanların arasından sıyrılmayı başardığı dört savaş meydanını da. Onun hatıraları

beni birçok yönden etkilemişti. Çamur ve altının alışılmadık bir karışımıydı bu. Adamın bir Amber'li olması gerekirdi.

Kilometreler çabucak geçti ve tekrar kara yola yaklaşıyorken, tanıdık bir zihinsel dürtüş hissettim. Dizginleri Ganelon'a uzattım.

"Al şunları," dedim. "Sür!"

"Ne oldu?"

"Sonra konuşuruz! Sadece sür!"

"Hızlanayım mı?"

"Hayır. Normal devam et. Bir süre konuşma."

Gözlerimi kapadım ve başımı ellerimin arasına aldım, zihnimi boşaltıp boşluğun çevresine bir duvar ördüm. Evde kimse yok. Öğle yemeğine çıktım. Satıcılar giremez. Bu mülk satılıktır. Rahatsız etmeyiniz. İzinsiz girenler hakkında resmi yollara başvurulacaktır. Dikkat köpek var. Kayalar düşebilir. Dikkat kaygan zemin. Çevre düzenlemesi için yıkım kararı alınmıştır...

Gevşedi, sonra tekrar, şiddetle geldi ve tekrar engelledim.

Üçüncü bir dalga takip etti. Onu da durdurdum.

Sonra gitti.

Göz kürelerimi ovuşturarak içimi çektim.

"Tamam," dedim.

"Ne oldu?"

"Birisi bana çok özel bir yoldan erişmeye çalıştı. Benedict olduğu neredeyse kesindi. Bizi durdurmasını gerektirecek birkaç şey bulmuş olmalı. Şimdi dizginleri tekrar alacağım. Korkarım çok geçmeden peşimize düşmüş olacaktır."

Ganelon dizginleri uzattı.

"Ondan kaçma şansımız ne kadar?"

"Aramızdaki mesafe büyüdüğü için, bir hayli diyebilirim. Başım fırıl fırıl dönmeyi bırakır bırakmaz birkaç gölgeyi daha karıştıracağım."

Rehberlik etmeyi sürdürdüm ve yolumuz kıvrıldı ve bozuldu, bir süre kara yola paralel gitti, sonra git gide yaklaştık. Sonunda, birkaç metre

ötedeydi.

Ganelon yolu uzunca bir süre sesini çıkarmadan inceledikten sonra “Bana öbür yeri çok hatırlatıyor," dedi. “Sisin her şeyi yalayan küçük dilleri, devamlı gözünün ucuyla kıpırdayan bir şey gördüğün hissi..."

Dudağımı ısırdım. Boncuk boncuk ter dökmeye başladım

Bu şeyden uzağa kaymaya çalışıyordum ve bir tür direnişle karşılaşıyordum. Amber’de Gölge’de yürümeye çalıştığınızda beliren o devasa hareket edememezlik duygusu değildi. Büsbütün farklıydı. Bu bir... kaçınılmazlık duygusuydu.

Gölge’de hareket etmeyi başardık. Güneş göğün daha da yükseklerine süzülmüş, öğleye doğru gidiyordu çünkü o kara şeridin yanındayken akşam karanlığının çökmesi düşüncesi hiç hoşuma gitmemişti ve gök maviliğini yitirmiş, ağaçlar dört bir yanımızda daha yukarı yükselmiş, uzakta dağlar belirmişti.

Yoksa yol Gölge’yi kesiyor muydu?

Öyle olmalıydı. Yoksa Julian ve Gerard nereden bulup da bu şeyi keşfe kalkışacak kadar ilgileneceklerdi?

Büyük bir talihsizlik, ama korkarım o yolun ve benim ortak yanımız çok fazlaydı.

Kahretsin!

Uzunca bir süre yolun yanında ilerledik, git gide yaklaşıyorduk da. Az sonra aramızda yalnızca otuz metre kalmıştıdı.

On beş...

...Ve önünde sonunda olacağını tahmin ettiğim üzere, yollarımız nihayet kesişti.

Yulara asıldım. Pipomu doldurup aşağı indim, bir yandan tüttürüp diğer yandan da o şeyi incelemeyi sürdürdüm. Yıldız ve Ateşejderi’nin yolumuzu boydan boya kesen kapkara alandan hazzetmedikleri besbelli ortadaydı. Kişneyip öte yana kaçmaya çalışıyorlardı.

Eğer yolumuza devam etmek istiyorsak, kara arazide uzun, enlemesine bir hat çizmek zorundaydık. Hem yer şekillerinin bir kısmı, bir dizi alçak, kayalık tepenin ardında gizlenmişti.

Siyahlığın kenarlarında ve tepelerin eteklerinde tutam tutam, gür çimenler vardı. Aralarında sis parçacıkları hızla geziniyor, tüm boşluklarda hafif, buharımsı dumanlar asılı duruyordu. Bu mekânda asılı duran atmosferin ardında gözüken gök, normalden birkaç ton koyuydu ve bulaşık, isli bir görünüme sahipti.

Dinginlikten farklı bir sessizlik hâkimdi, adeta görünmeyen bir varlık hazırlanmış, nefesini tutuyordu.

Derken bir feryat duyduk. Bir kız sesiydi. Kırk yıllık, başı derde düşen kadın numarası mı?

Ses sağdan, tepelerin ötesinde bir yerlerden gelmişti. Hile kokuyordu. Ama kahrolasıca! Gerçek olabilirdi.

Dizginleri Ganelon’a fırlatıp yere atladım, Grayswandir’i elime aldım.

"Bir araştıracağım," dedim, sağa doğru yürüyüp, yolun yanı sıra giden hendeğe sıçrayarak.

"Çabuk dön."

Çalıların arasından kendime yol açtım, kayalık bir bayıra tırmandım. Aşağı inerken yine fundaların arasından geçtim ve daha da yüksek bir diğer bayıra çıktım. Ben tırmanırken çığlık yine işitildi ve bu sefer kulağıma başka sesler de çalındı.

Sonra zirveye ulaştım ve oradan genişçe bir alanı görebildim.

Kara saha on metre kadar aşağımda başlıyordu ve gördüğüm manzara kırk metre kadar içerideydi.

Ateşler olmasa, tek renkli bir manzaraydı. Baştan aşağı siyahlar giymiş, siyah saçları beline kadar sarkan bir kadın, o karaağaçlardan birine bağlanmıştı ve ayaklarının dibinde dumanı tüten dallar yığılıydı. Neredeyse anadan doğma çıplak hareket ettikçe soyunmaya devam eden yarım düzine kıllı albino adam mırıldanıp kıkırdayarak dolanıyor, taşıdıkları sopalarla kadını ve ateşi dürtüyor, bir yandan da sürekli kasıklarını tutuyorlardı. Alevler şimdi, kadının elbiselerini alazlayacak duman çıkmasına sebep olacak kadar yükselmişti. Kadının uzun elbisesi, güzel ve şehvetli bir vücuda sahip olduğunu görmemi sağlayacak denli yırtılmış ve aralanmıştı, gerçi duman onu yüzünü göremeyeceğim şekilde sarmalıyordu.

İleri atılıp kara yola girdim, uzun, büklüm büklüm çimenlerin üstünden atladım ve grubun üzerine çullandım, onlar daha olup biteni kavrayamadan en yakındaki adamın kafasını uçurup, bir diğerini şişleyiverdim. Diğerleri de döndüler ve bir yandan bağırarak sopalarını bana doğru salladılar.

Grayswandir onları koca koca lokmalar kopararak yedi, ta ki hepsi parça parça dökülüp sessiz kalıncaya kadar. Kanları karaydı.

Nefesimi tutup döndüm ve ateşi tekmeledim. Sonra kadına yaklaşıp bağlarını kestim. Hıçkırarak kollarıma düştü.

Yüzünü... daha doğrusu yüzünün eksikliğini ancak o anda fark ettim. Yüzünü tamamen örten, oval ve kavisli, gözlerindeki iki ufak dörtgen yarık haricinde hiçbir çıkıntı ya da girinti bulunmayan bir mask takmıştı.

Onu kandan ve dumandan uzaklaştırdım. Sımsıkı yapışmıştı ve nefes nefeseydi, vücudunu bana bastırıyordu. Uygun görünen bir sürenin ardından, kendimi kurtarmaya yeltendim. Fakat kadın bırakmıyordu ve şaşırtıcı ölçüde güçlüydü.

”Geçti artık," dedim ona, ya da aynı derecede münasip ve basmakalıp başka bir şey, ama yanıt vermedi.

Kaba okşama hareketleriyle ve gayet huzursuz edici bir etki yaratarak, bedenimi farklı yerlerinden kavramaya devam etti.

Arzu edilebilirliği her geçen an artıyordu. Kendimi onun saçlarını ve vücudunun geri kalanını okşarken buldum.

"Geçti artık," diye yineledim. “Kimsin? Seni neden yakıyorlardı? Kimdi onlar?"

Ama kadın yanıt vermedi. Ağlamayı bıraktıysa da hâlâ hızlı hızlı soluyordu, ne var ki farklı bir şekilde.

"Neden bu maskı giyiyorsun?"

Maska uzandım ve başını hızla kaçırdı.

Çok da önemli görünmüyordu doğrusu. İçimden soğuk ve mantıklı bir kısım tutkunun akılsızca olduğunu bilse de, Epikürcülerin tanrıları kadar acizdim. Onu istiyordum ve sahip olmaya hazırdım.

O anda Ganelon’un adımı haykırdığını işittim ve o yöne dönmeye çabaladım.

Ama kadın beni bırakmadı. Kuvveti beni hayretler içinde bırakmıştı.

"Amber’in çocuğu," diye geldi kadının yarı tanıdık sesi. “Bize verdiğin şey karşılığında sana bunu borçluyuz ve artık hepinizi elde edeceğiz."

Ganelon’un sesi aralıksız bir küfür seli halinde tekrar geldi kulağıma.

Kavrayış karşısında tüm gücümü kullandım ve gevşedi. Elimi hızla uzattım, maskeyi koparıp aldım.

Kendimi kurtardığım sırada kısa bir öfke çığlığı duyuldu ve maske çıkarken solup giden üç son sözcük duyuldu

"Amber yok edilmeli!"

Maskenin ardında bir surat yoktu. Orada hiçbir şey yoktu.

Kadının elbisesi katlanıp gevşekçe koluma düştü. Kadın ya da yaratık kaybolmuştu.

Hızla dönüp baktığımda, Ganelon’un siyahlığın kenarına serildiğini gördüm, bacakları anormal biçimde bükülmüştü.

Kılıcı kalkıyor ve yavaşça iniyordu, ama neye vurduğunu göremiyordum. Ona doğru koştum.

Üzerinden sıçramış olduğum kara çimenler dizlerine ve bileklerine dolanmıştı. Onları biçse bile diğerleri kırbaç gibi vuruyor, sanki kılıçlı kolunu yakalamaya çalışıyordu. Sağ bacağını kısmen kurtarmayı başarmıştı, ben de uzanıp işi tamamlamasına yardımcı oldum.

Çimenlerin uzanamayacağı mesafede Ganelon’un arkasına geçtim ve hâlâ kavramakta olduğumu o anda ayrımsadığım maskı fırlatıp attım. Siyahlığın dışında yere düştü ve anında için için yanmaya başladı.

Ganelon’u koltuk altlarından tutup geri çekmeye çabaladım. Çimenler şiddetle karşı koydular, ama en sonunda onu söküp kurtardım. Bizi yolun ötesindeki daha yumuşak başlı yeşillik çeşitlerinden ayıran diğer kara çimenlerin üzerinden sıçrayarak taşıdım.

Tekrar ayaklarının üstünde durmaya başladı ve ağırlığını vererek bana yaslanmayı sürdürdü. Öne eğilip tozluklarına vuruyordu.

"Bacaklarım uyuştu," dedi. “Hissizleştiler."

Arabaya kadar yardım ettim. Beni bırakıp arabanın yanına tutundu ve ayağını yere vurmaya başladı.

"Karıncalanıyorlar," diye beyan etti. “Geri gelmeye başlıyor."

Nihayet topallayarak arabanın önüne geldi. Koltuğa tırmanasına yardım edip peşinden ben de çıktım.

İçini çekti.

"Bu daha iyi," dedi. “Artık düzeliyorlar. O şeyler bacaklarımda derman bırakmadılar. Geri kalanımda da. Ne oldu?"

"Alametin gerçekten kötü olduğu ortaya çıktı."

"Şimdi ne olacak?"

Freni gevşetip, dizginleri ele aldım.

"Üstünden geçeceğiz," dedim. “Bu şey hakkında daha fazla bilgi edinmeliyim. Kılıcın elinin altında dursun."

Homurdandı ve kılıcı dizlerinin üzerine yatırdı. Atlar ilerleme fikrinden hoşlanmamışlardı ama böğürlerine kırbacı hafifçe değdirince yürümeye başladılar.

Kara bölgeye girdik ve bu İkinci Dünya Savaşı’na ait bir haber filmine at sürmekten farksızdı. Uzakta ama burnunun dibinde, çıplak, boğucu, kasvetli. Gıcırtı ve nal sesleri bile bir şekilde boğulmuş, daha uzaktan geliyormuş gibiydi. Kulaklarımda belli belirsiz ama ısrarcı bir çınlama başladı. Yol kenarındaki çimenlerin epey uzağından geçtiysem de, biz yanlarından geçtikçe kıpırdıyorlardı. Birkaç sis kümesinden geçtik.

Kokusuzlardı, ama her seferinde nefes alıp verişimiz güçleşiyordu. İlk tepeye yaklaştığımızda bizi Gölge’den geçirecek olana kaymaya başladım

Tepeyi aştık.

Hiçbir şey olmadı.

Karanlık, mikroplu manzara değişmemişti.

Tepem attı. Desen’i zihnimden çekip çıkardım ve zihin gözümün önüne parıl parıl yerleştirdim. Bir kez daha geçişe kalkıştım.

Başım anında ağrımaya başladı. Alnımdan kafatasına doğru bir sancı girdi ve akkor bir tel gibi asılı kaldı. Fakat öfkemi körüklemekten başka bir işe yaramadı. Kara yolu hiçliğe kaydırmayı daha da şiddetle denememi sağladı.

Nesneler titreşti. Sisler kesifleşti, dalgalar halinde yola döküldüler. Dış hatlar bulanıklaştı. Dizginleri salladım. Atlar ilerlediler. Başım, sanki çatlayacakmış gibi zonklamaya başladı Onun yerine, bir an için başım haricinde her şey parçalandı.

Yer sarsılıp çatladı, ama sadece bu kadar değildi. Her şev kasılıp duran bir ürpertiye tutulmuş gibiydi ve çatlaklar yeryüzündeki kırık hatlarıyla sınırlı kalmıyordu.

Biri adeta, üzerinde gevşekçe bir araya getirilmiş bir yapbozun durduğu masanın bacağını ansızın tekmelemişti. Tüm manzarada boşluklar belirdi: orada bir yeşil dal; burada suyun parıltısı, şuracıkta mavi gökten bir parçacık, mutlak siyahlık, beyaz hiçlik, bir tuğla binanın cephesi, pencerenin ardında yüzler, ateş, yıldız dolu gökten bir parça...

Atlar dörtnala koşuyorlardı artık ve acıyla haykırmamak için elimden gelen her şeyi yapmıştım.

Birbirine karışmış seslerin uğultusu hayvan sesi, insan sesi, mekanik sesler bir dalga gibi üzerimizden geçti. Ganelon’un küfürlerini işitebiliyor gibiydim, ama emin olamıyordum.

Acıyla kendimden geçeceğimi sandım, ama sırf dik başlılığım ve öfkemden dolayı bayılana kadar direnmeyi kafama koydum. Ölürken Tanrısına yakaran bir adam gibi dikkatimi Desen’de yoğunlaştırdım ve tüm iristemi kara yolun mevcudiyetine karşı fırlattım.

Derken basınç kalktı ve atlar gemi azıya almış gibi koşuyor bizi yeşil bir araziye sürüklüyorlardı. Ganelon dizginleri elimden almaya hamletti, ama onlara kendim asıldım ve atlar durana kadar bağırdım.

Kara yolu geçmiştik.

Hemen arkama dönüp baktım. Çalkantılı suların altındaymışçasına dalgalanan bir niteliği vardı manzaranın. Bununla birlikte, yolun geçtiğimiz kısmı temiz ve sabit idi, bir köprü ya da barajı akla getiriyordu ve kenarındaki çimenler yeşildi.

"Bu," dedi Ganelon, “beni sürgüne gönderdiğin zamanki yolculuktan beterdi."

"Bence de öyle," dedim ve atlarla nazikçe konuştum, onları nihayet toprak yola dönüp ilerlemeye ikna ettim.

Dünya burada daha parlaktı ve az sonra içine girdiğimiz ağaçlar, büyük çam ağaçlarıydı. Hava onların ıtırlarıyla tazeydi. Aralarında kuşlar, sincaplar oynaşıyordu. Toprak daha koyu renkte, daha zengindi. Anlaşılan, yolu geçmeden önce olduğumuzdan daha yüksek bir irtifadaydık. Gerçekten ve arzu ettiğim yönde kayma yapmamız beni sevindiriyordu.

Yolumuz kıvrıldı, gerisin geri döndü, düzleşti. Kara yol arada bir gözümüze çarpıyordu. Sağımızdaydı, çok uzakta değildi. Hâlâ ona paralel yol alıyorduk. Bu şeyin Gölge'yi kestiği şüphesizdi. Gördüğümüz kadarıyla, bir kez daha kendi normal, tehditkâr haline geri dönmüştü.

Başımın ağrısı dindi ve kalbimden bir yük kalktı. Daha yüksek yerlere çıkmayı başarmıştık ve tepelerin, ormanın büyük kısmını gören güzel manzara, yıllar önce arabayla geçmekten hoşlandığım Pennyslvania'nın bazı yerlerini anımsatıyordu bana.

Gerildim; ardından, “Bacakların şimdi nasıl?" diye Ganelon'a sordum.

"İyi," dedi Ganelon ardımızda bıraktığımız yola bak

"Corwin, uzakları görebiliyorum da..."

"Evet?"

"Çok hızlı gelen bir atlı görüyorum"

Ayağa kalkıp arkaya döndüm. Tekrar koltuğa çökünce dinginleri şaklatırken inlemiş olabilirim.

Hâlâ emin olamayacağım kadar uzakta, kara yolun diğer yanındaydı. Ama bizim yolumuzda bu kadar hızla ilerleyen başka kim olabilirdi?

Bunun üzerine sayıp sövdüm.

Yükseltinin doruğuna yaklaşıyorduk. Ganelon'a döndüm ve ona, “Bir diğer cehennem koşusuna daha hazırlan," dedim.

"Gelen Benedict mi?"

"Galiba. Burada çok vakit yitirdik. Tek başınayken inanılmayacak kadar hızlı hareket edebilir... Özellikle de Gölge'de."

"Sence hâlâ izimizi kaybettirebilir miyiz?"

"Göreceğiz," dedim. “Hem de çok yakında."

Atlara dilimi şaklatıp dizginleri tekrar ele aldım. Zirveye ulaştık ve buz gibi bir rüzgâr çarptı bize. Aşağı indik ve solumuzdaki bir kayanın gölgesi

göğü kararttı. Kayayı geçtiğimizde karanlık sürüyordu; ince kar kristalleri ellerimizi, yüzümüzü yakıyordu.

Çok geçmeden bir kez daha yokuş aşağı inmekteydik ve kar yağışı tipiye dönüşmüştü, göz gözü görmüyordu. Rüzgâr kulaklarımıza haykırıyor, araba sarsılıp yolun dışına kayıyordu. Hemen düze çıkardım. Dört bir yanımız kar birikintileriyle dolmuştu bile, bembeyazdı yol. Nefesimiz buharlaşıyor; kayaların, ağaçların üzerinde buzlar parlıyordu.

Hareket ve duyuların geçici aldanışı. Bedeli buydu...

Hızla ilerledik, rüzgâr çarptı ve haykırdı. Biriken karlar yolu kaplamaya başladılar, virajı aldık ve fırtınadan çıktık. Dünya hâlâ buzlarla kaplıydı ve ara sıra bir kar taneciği süzülmekteydi, ama güneş bulutlardan kurtulmuş, ışıklarını dünyaya döküyordu ve bir kez daha yokuş aşağı inmeye girişmiştik...

Bir sisin içinden geçip kıraç, ama karsız kayaların ve engebelerin bulunduğu bir yerden çıkıp...

...Sağa giderek güneşi tekrar kazandık, düz ovada yılanımsı bir yol takip ettik, uzun, şekilsiz mavi kayaların arasında dolandık...

...ve uzakta, sağımızda adımlarını bize uydurmuştu kara yol.

Isı dalgaları aştı üzerimizden ve toprak tüttü. Kraterleri dolduran, kaynayan sularda kabarcıklar belirip, buharlarını nemli havaya kattılar. Sığ birikintiler bir avuç eski, bronz para gibi yatıyordu.

Yol üzerinde gayzerler fışkırmaya başlayınca artık yarı yarıya çıldırmış olan atlar dörtnala koştular. Yola püsküren kaynar sular, dumanı tüten, ince levhalar halinde akarak bizi kıl payı ıskaladılar. Gök pirinçtendi, güneş ise çürük bir elmaydı.

Rüzgâr berbat nefesli, soluk soluğa bir köpekti.

Yer sarsıldı; uzakta, solumuzda kalan bir dağ zirvesini göğe doğru fırlattı ve ardından ateş saçtı. Kulakları sağır eden bir gürültü duyma yetimizi geçici olarak bizden aldı ve sarsıntının dalgaları bedenlerimizi dövdükçe dövdü. Araba sallanıp dingildedi.

Yer sarsılmayı sürdürdü ve kara zirveli bir dizi tepeye olanca hızımızla ilerlerken rüzgârlar kasırgadan farksız bir kuvvetle çarptı bize. Yoldan geriye kalan şey yanlış yöne sapınca onu terk ettik ve ovada hoplaya

zıplaya gitmeye başladık. Tepeler büyümeye, çalkantılı havada dans etmeye devam

Ganelon’un elini omzumda hissedince döndüm. Bağırarak bir şeyler diyordu, ama duyamıyordum onu. Sonra arkayı işaret etti, ben de gösterdiği yöne baktım. Görmeyi beklemediğim hiçbir şeyle karşılaşmadım. Hava çalkantılıydı, toz, kıymık ve kül doluydu. Omuz silktim ve dikkatimi tepelere verdim

En yakın tepenin eteğinde daha büyük bir siyahlık belirdi

Oraya doğru ilerledim.

Yer önümde bir kez daha aşağı meyillenirken büyüyüverdi siyahlık, sürekli yağan toz ve çakılın perde gibi örttüğü muazzam bir mağara ağzıydı bu.

Kırbacı havada şaklattım ve son birkaç yüz metreyi deli gibi kat edip, içine dalıverdik.

Hemen atları yavaşlattım, yürüyüş hızına getirene kadar onları gevşettim.

Aşağı doğru inmeyi sürdürdük, bir köşeyi döndük ve geniş, yüksek bir mağaraya girdik. Ta yükseklerdeki deliklerden ışık sızıyor, sarkıtları benek benek boyuyor ve titreşen yeşil göletlere vuruyordu. Hâlâ sarsılıyordu yer ve devasa bir sarkıtın ufalandığını görüp düşüşünün ufacık çıngırtısını duyunca, kulaklarım biraz kendine geldi.

Kapkara dipli bir yarığı, biz geçer geçmez parçalanıp kaybolan, kireç taşından olabilecek bir köprünün üzerinden geçtik.

Üstümüze kaya parçacıkları yağıyor, bazen de koca koca taşlar düşüyordu. Köşelerde, çatlaklarda kırmızılı yeşilli mantarlar parlamaktaydı, mineral damarları ışıyıp kıvrılıyor, koca kristaller ve soluk taştan düz çiçekler bu yerin tekinsiz, rutubetli güzelliğine katkıda bulunuyordu.

İç içe geçmiş kabarcıklara benzeyen mağaralarda dolandık ve az köpüklü bir akıntıyı kara bir delikte yitene değin takip ettik.

Uzun, helezon şekilli bir galeri bizi bir kez daha yukarı çıkardı ve Ganelon’un güç duyulur ve yankılı sesini duydum, “Bir anlığına dağın doruğunda anlık bir kımıltı gördüğümü sandım, bir binici olabilir."

Nispeten aydınlık bir odaya geçtik.

“Eğer Benedict idiyse, yapması gereken zor bir iş var önünde “ diye bağırdım ve arkamızda daha başka bir şeyler yıkıldıkça sarsıntılar ve boğuk gürültüler geldi.

Yukarı ve ileri doğru devam ettik, nihayet tepemizde açıklıklar belirmeye, kısmen berrak mavi gök parçacıkları görünmeye başladı. Nalların ve arabanın sesi yavaş yavaş normal bir seviyeye yükseldi ve yankıları da bize geldi. Sarsıntılar kesildi, tepemizde küçücük kuşlar hızla uçtular ve ışığın şiddeti arttı.

Yol bir kez daha kıvrıldı ve çıkış, gündüze giden geniş, alçak bir açıklık önümüzdeydi. Çentikli üst eşiğin altından geçerken başımızı eğmemiz gerekti. Dışa uzanan yosun kaplı bir taş kenardan sıçradık ve yamaçta orakla kesilmişçesine uzanan, dev ağaçların arasından geçip içlerinde kaybolan bir çakıl yatağı gördük. Dilimi şaklattım, atları yola devam etmeleri için yüreklendirdim.

"Artık çok yoruldular," diye belirtti Ganelon.

"Biliyorum. Yakında dinlenecekler, öyle ya da böyle."

Çakıllar tekerleklerimizin altında gıcırdıyordu. Ağaçların kokusu hoştu.

"Şunu gördün mü? Aşağıda, sağda."

Başımı çevirerek, “Neyi..?" diye lafa başladım. Sonra, “Ah," diye bitirdim.

Cehennemi kara yol hâlâ bizimleydi, belki bir buçuk metre ötede.

"Kaç gölgeyi kesiyor bu?" deyip kara kara düşünmeye başladım.

"Öyle görünüyor ki, hepsini," diye fikrini beyan etti Ganelon.

Başımı ağır ağır iki yana salladım.

"Umarım öyle değildir," dedim.

Mavi bir göğün ve normal biçimde batıya ilerleyen altın bir güneşin altında, aşağı inmeye koyulduk.

"O mağaradan çıkmaktan korkuyordum neredeyse," dedi

Ganelon bir süre sonra. “Bu tarafında ne olduğunu bilmek mümkün değildi."

"Atlar daha fazla dayanamazdı. Pes etmek zorunda kaldım.

Eğer gördüğümüz Benedict idiyse, umarım atı çok iyi durumdadır. Hayvanı çok zorluyordu. Sonra hepsiyle yüzleşmeye mecbur olmak... Sanırım geride kalacaktır."

"Belki hayvan alışıktır," dedi Ganelon çatırtıyla sağa dönüp, mağara ağzını gözden kaybettiğimiz sırada.

"Böyle bir ihtimal her zaman için mevcut," dedim ve tekrar Dara'yı düşündüm, şu anda ne yaptığını merak ettim.

Yavaşça ve fark edilmeden kayma yaparak döne döne aşağı inmeyi sürdürdük. Yolumuz sürekli sağa gidiyordu ve kara yolun yakınına geldiğimizi anlayınca küfürü bastım.

"Kahretsin! Bir sigortacı kadar ısrarcı!" dedim, öfkemin kin gibi bir şeye döndüğünü duyumsayarak. "Vakti geldiğinde şu şeyi ortadan kaldıracağım."

Ganelon yanıtlamadı. Kana kana su içiyordu. Şişeyi uzattı, ben de öyle yaptım.

En sonunda düzlüğe çıktık ve yol, fırsatını bulur bulmaz sağa sola kıvrılmayı sürdürdü. Bu atların dinlenesine izin veriyordu, atlı bir takipçiyi de yavaşlatacaktır.

Bir saat kadar sonra kendimi rahat hissetmeye başladım ve yemek molası verdik. Yemeğimizi henüz bitirmiştik ki gözünü tepenin yamacından hiç ayırmamış olan Ganelon ayağa kalkıp ellerini gözüne siper etti.

"Hayır," dedim ayağa sıçrayarak. "Olmaz böyle şey."

Mağaranın ağzından yalnız bir binici çıkmıştı. Bir anlığına duraklayıp sonra tekrar yoldan aşağı devam edişini izledim.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Ganelon.

"Pılımızı pırtımızı toplayıp yine yola düşelim. Kaçınılmazı biraz geciktirebiliriz en azından. Biraz daha düşünmek istiyorum."

Bir kez daha yola çıktık, hâlâ normal bir hızda seyrediyorduk, ama zihnim olanca hızıyla çalışmaktaydı. Onu durdurmanın bir yolu olmalıydı. Tercihen, onu öldürmeden.

Ama aklıma gelmiyordu.

Bir kez daha fark ettirmeden yakına sokulan kara yol olmasa, güzel bir yerde, hoş bir öğleden sonraya gelmiştik. Burayı kanla ıslatmak çok yazık

olacaktı, özellikle de kan benim kanımsa. Kılıcı sol elinde de olsa, onunla karşı karşıya gelmekten korkuyordum. Ganelon'un da faydası dokunmayacaktı bana. Benedict onun farkına varmazdı bile.

Bir virajı daha alırken tekrar bir kayma gerçekleştirdim. Hemen ardından, burnuma hafif bir duman kokusu geldi. Tekrar hafifçe kaydırdım.

"Hızla geliyor!" diye duyurdu Ganelon. "Az önce gördüm... duman var! Alevler! Orman yanıyor!"

Güldüm ve arkama baktım. Yamacın yarısı duman altında yüzüyordu ve çıtırtısı henüz kulağıma gelen turuncu bir şey yeşilin üzerinde hızla oynaşıyordu. Atlar hızlarını kendilerinden arttırdılar.

"Corwin! Sen mi..?"

"Evet! Daha dik ve ağaçsız olsaydı çığ düşürmeyi denerdim."

Hava bir anlığına kuşlarla doldu. Kara yola daha da yaklaştık. Ateşejderi başını şiddetle sallayıp kişnedi. Ağzında köpüklü benekler vardı. Kaçmaya çalıştı, sonra geriledi ve ayaklarıyla havayı dövdü. Yıldız korkmuşçasına bir ses çıkardı ve sağa çekti. Bir süre mücadele ettim, denetimi kazandım, onların biraz koşmasına izin vermekte karar kıldım.

"Hâlâ geliyor!" diye bağırdı Ganelon.

Lanet okudum ve atlar koştu. Eninde sonunda, izlediğimiz patika bizi kara yolun yanına getirmişti. Dönemeçsiz bir yoldaydık ve geriye attığım bakış, tüm yamacın cayır cayır yanmakta olduğunu, patikanın ise yamacın ortasından çirkin bir yara izi gibi geçtiğini gösterdi. Biniciyi de o anda gördüm. Yolun neredeyse yarısındaydı ve Kentucky Derbisi'ndeymişçesine hareket ediyordu. Tanrım! Kim bilir nasıl bir attı bu! Onu hangi gölgenin doğurduğunu merak ettim.

Dizginleri çektim, başta hafifçe, sonra sertçe, ta ki atlar yavaşlamaya başlayana kadar. Kara yoldan ancak elli altmış metre uzaktaydık ve aradaki mesafenin daralarak on metreye kadar indiği bir yeri gözüme kestirmiştim. Oraya vardığımızda atları dizginlemeyi başardım, oracıkta tir tir titriyorlardı. Dizginleri Ganelon'a uzattım, Grayswandir'i çektim ve yola indim.

Neden olmasın? Güzel, temiz, düzgün bir yerdi ve belki de hemen yanı başındaki yaşamın renkleri ve bitki örtüsüyle tezat oluşturan o kavrulmuş

kara toprak parçası içimdeki daha hastalıklı bir güdüye hitap ediyordu.

Ganelon, “Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Ona izimizi kaybettiremiyoruz," dedim “ve yangından kurtulursa birkaç dakika içinde burada olacaktır. Daha fazla kaçmanın bir anlamı yok. Onunla burada karşılaşacağım."

Ganelon dizginleri arabanın yan demirlerinden birine dolayıp kılıcına uzandı.

"Hayır," dedim. “Ne yaparsan yap, sonucu değiştiremezsin. Yapmanı istediğim şeyleri söyleyeyim: Arabayı yolun ilerisine götür ve yanında bekle. Eğer her şey benim istediğim şekilde çözümlenirse yola devam edeceğiz. Aksi olursa, Benedict’e hemen teslim ol. Onun istediği benim, seni Avalon’a geri götürebilecek tek kişi de o kalacaktır. Bunu da yapacaktır. Bu şekilde hiç değilse memleketine kavuşmuş olacaksın."

Tereddüt etti.

"Haydi," dedim. “Dediğimi yap."

Gözlerini yere çevirdi. Dizginleri çözdü. Bana baktı.

"İyi şanslar," dedi ve atları yürüttü.

Patikadan geriledim, küçük bir fidanlığın önünde durup bekledim. Grayswandir’i elimde tutup kara yola bir kez daha göz attım, sonra bakışlarımı patikada sabitledim.

Çok geçmeden ateş hattının yakınlarında belirdi, her yanı duman ve ateşle çevriliydi, yanan dallar üzerine devriliyordu.

Bu Benedict’in ta kendisiydi, yüzü kısmen örtülmüş, sağ kolunun güdüğü gözlerini örtmek için yukarı kaldırılmıştı, cehennemden firar eden korkunç bir kaçak gibiydi. Bir köz ve kıvılcım yağmurunun içinden fırlayıp düzlüğe geldi ve patikadan aşağı bir ok gibi atıldı.

Az sonra atının ayak seslerini duyabiliyordum. Beklerken kılıcımı kınında tutmak centilmence olurdu. Gerçi bunu yaparsam, bir daha çekme şansı bulamayabilirdim.

Kendimi, Benedict’in kılıcını nasıl tutacağını ve kılıcının ne tarz olacağını merak ederken buldum. Düz mü? Eğri mi? Uzun mu? Kısa mı? Hepsini aynı ustalıkla kullanabilirdi. Bana kılıç kullanmayı o öğretmişti.

Grayswandir'i kınına sokmak centilmence olduğu kadar akıllıca bir hareket de olabilirdi. Benedict önce konuşmak isteyebilirdi... ve şu anki halimle bela arıyordum. Bununla birlikte, nal sesleri güçlendikçe, kılıcı kınına yerleştirmekten çekindiğimi fark ettim.

O görüş sahasına girmezden hemen evvel avcumun terini sildim. Dönemeci almak için hız kesmişti ve beni, benim onu gördüğüm anda görmüş olmalıydı. Yavaşlayarak dosdoğru üzerime sürdü atını. Ama maksadı durmakmış gibi görünmüyordu.

Neredeyse mistik bir deneyimdi. Kelimelere başka nasıl dökebilirim, bilemiyorum. O yaklaştıkça zihnim zamanın hızını geçti, kardeşim olan bu adamın yaklaşması üzerine kafa yormak için önümde adeta sonsuzluk vardı. Üstü başı kir pas içinde, yüzü kapkaraydı, sağ kolunun güdüğü kalkmış, herhangi bir yeri işaret ediyordu. Bindiği koca hayvan kırmızı siyah çizgiliydi, vahşi kızıl bir yelesi ve kuyruğu vardı. Ama basbayağı bir attı, gözleri dönüyordu, ağzı köpürmüştü ve soluyuşu yürek parçalayıcıydı. O vakit Benedict'in kılıcının sırtına asılı olduğunu gördüm, çünkü kabzası sağ omzunun üzerinden yükseliyordu. Gözleri üzerime çakılı, gitgide yavaşlayarak yoldan ayrıldı, hafifçe soluma doğru yöneldi, dizginleri bir kez çekip bıraktı ve atının kontrolünü dizleriyle sağladı. Sol eli selam verircesine bir hareketle başının üzerinden geçti ve silahının kabzasını kavradı. Silah ses çıkarmadan sıyrıldı kınından, Benedict'in üzerinde güzel bir kavis çizdi ve ipincecik ağız ayna parçası gibi ışıldayan ölümcül bir pozisyonda durdu. Kullandığına daha önce de şahit olduğum, tırpanı andıran bir tırpandı. Kaldı ki o zamanlar, benim yenilemeyeceğine inanmaya başladığım ortak bir düşmanın karşısına, müttefikler olarak dikilmiştik. Benedict o gece bu inancımı boşa çıkartmıştı.

Kılıcını şimdi bana kaldırıldığını görünce, içime daha önce hiç bir şekilde tatmadığım, kendi ölümlülük hissim dolmuştu. Adeta dünyanın bir katmanı sıyrılmış, ölümün kendisini aniden, tümüyle anlamıştım. O an geçti. Gerileyip koruya girdim. Ağaçlardan faydalanabileyim diye durmuştum orada. Üç buçuk metre kadar çekilip, sola iki adım attım. At, en son anda durdu, burnundan soluyup kişnedi; nemli burun delikleri kabarmıştı. Çimenleri yolarak yan döndü. Benedict'in kolu, bir kurbağanın dili gibi, neredeyse görünmeyen bir süratte hareket etti ve kılıcı, çapının sekiz

santimetre olduğunu tahmin ettiğim bir genç ağacın içinden geçti. Ağaç bir anlığına ayakta kalmayı sürdürdü, sonra yıkıldı.

Çizmeleri yere vurdu ve uzun adımlarla yürüdü üzerime.

Koruluğu seçmemin bir sebebi de buydu, onun, dalların ve köklerin bir uzun kılıcı engelleyebileceği bir yerde bana gelmesini istemiştim.

Ama ilerlediği sırada silahını, neredeyse gelişigüzel, ileri geri salladı ve geçtiği yerde ağaçlar devrildi. Keşke böyle şeytancasına yetenekli olmasaydı... Keşke karşımdaki Benedict olmasaydı...

"Benedict," dedim normal bir sesle. “Kız bir yetişkin artık ve olaylar hakkında kendi kararını verebiliyor."

Ama beni duyduğuna dair bir tepki vermedi. Sadece o koskoca kılıcı bir o yana, bir diğerine savurarak gelmeye devam etti. Silah havada yol alırken neredeyse çınlarcasına bir karıyor, çok az yavaşlayarak bir diğer ağaca gömülürken bunu yumuşak bir tak sesi takip ediyordu.

Grayswandir’i göğsünü işaret edecek şekilde doğrulttum.

"Daha yakına gelme, Benedict," dedim. “Seninle dövüş istemiyorum."

Kılıcını hücum konumuna getirdi ve tek bir sözcük döküldü ağzından:

“Katil!"

Eli seyirdi ve neredeyse eşzamanlı olarak kılıcım bir yana itildi. Peşinden gelen dürtüşü bertaraf ettim, o da karşı hamlemi kaale almaksızın üstüme geldi.

Bu sefer hamletmeye bile tenezzül etmedim. Sadece darbeyi savuşturdum, geriledim ve bir ağacın arkasına geçtim.

"Anlamıyorum," dedim, kılıcı ağacın yanından kayıverip neredeyse beni şişlediğinde, darbesini aşağı çelerek. “Son zamanlarda hiç kimseyi öldürmedim. Hele Avalon’da, hiç."

Bir diğer tak! Ve ağaç üzerime devrilmeye başladı. Yolundan çekilip, darbeleri geçiştirerek geri çekilmeye devam ettim.

"Katil," dedi tekrar.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Benedict."

"Yalancı!"

Durdum ve yerimi korudum. Kahretsin! Yanlış sebep uğruna ölmek anlamsızdı! Elimden geldiğince hızlı karşı hamlede bulundum, her yerde bir boşluk aradım. Hiç yoktu.

"Hiç değilse anlat bana!" diye bağırdım. “Lütfen!"

Ama görünüşe bakılırsa konuşmayı bitirmişti. Yüklendi ve bir daha geri çekilmem gerekti. Bir buzulla kılıç yarıştırmak gibiydi. O sırada onun aklını kaçırmış olduğuna hükmetmiştim. Bunun da bana faydası yoktu hani. Başkası olsa, gözü dönmüşçesine bir çılgınlık kişiye kontrolünü kaybettirirdi. Benedict reflekslerini asırlar boyu çekiçle döverek şekle sokması ve cidden inanıyorum ki beyin kabuğunun ameliyatla aldırması bile hareketlerinin kusursuzluğuna gölge düşüremezdi. Beni sürekli geriletiyordu, ben de ağaçların arasında saklandım, onları biçti ve gelmeye devam etti. Hücum etme gafletinde bulundum ve karşı saldırısını göğsümden birkaç santimetre ötede, kıl payı durdurabildim. Beni, korunun kenarına doğru sürmekte olduğunu görünce üzerime çöken ilk panik dalgasıyla mücadele ettim. Beni az sonra, yavaşlatacak ağaçların olmadığı açık alana getirecekti.

Dikkatimi ona öylesine vermiştim ki, olacakları, oluncaya kadar kavrayamadım.

Ganelon müthiş bir çığlıkla bir yerlerden sıçradı, kollarını Benedict’e sarıp onun kılıçlı kolunu gövdesine mıhladı.

Fakat gerçekten isteseydim bile o anda Benedict’i öldürecek fırsatım yoktu. Çok hızlıydı ve Ganelon onun gücünün farkında değildi.

Benedict soluna kıvrılıp Ganelon’u aramıza aldı, aynı anda kolunun güdüğünü bir sopa gibi kullanarak onun sol şakağına vuruverdi. Sonra çekeleyerek sol kolunu kurtardı, Ganelon’u kemerinden tutup havaya kaldırdı ve üzerime fırlattı.

Ben kenara kaçınırken, ayağının dibine düşmüş olan kılıcını alıp tekrar üzerime yürüdü. Bakacak zamanı zor buldum; Ganelon’un on adım gerime çuval gibi indiğini gördüm.

Benedict’in darbesini savuşturdum ve gerileyişime devam ettim. Geriye tek bir hilem kalmıştı ve eğer işe yaramazsa Amber’in hak sahibi hükümdarından mahrum kalacak olması beni hüzne boğuyordu.

İyi bir solakla kılıç yarıştırmak, bunu sağ elini kullanan biriyle yapmaktan biraz daha zordur, bu benim için de geçerliydi. Ama biraz deneme yapmalıydım. Bir şansı değerlendirmek anlamına gelse de, öğrenmem gereken bir şey vardı.

Geriye doğru upuzun bir adım attım, bir anlığına mesafenin dışına çıktım, ardından öne eğilip saldırdım. Düşünerek hesaplanmış, bir o kadar da hızlı bir şeydi bu.

Bir beklenmedik sonuç ki en azından kısmen şans olduğundan eminim, hedefimi şaşırsam da Benedict'in gardını aşmamdı. Bir an için Grayswandir onun savuşturma hareketinin fazlaca yukarısından geçip sol kulağını çizdi. Bu onu birkaç saniyeliğine, belli belirsiz yavaşlattı, ama sözünü etmeye değecek kadar değil. Bir işe yaradıysa, o da savunmasını daha da kuvvetlendirmek oldu. Hücumumu yoğunlaştırmayı sürdürdüm, ama artık geçit yoktu. Ufak bir kesikti, ama kan kulak memesine inip, her seferinde birer ikişer damlalar halinde düşüyordu. Eğer kendimi göz atmaktan fazlasına verecek olursam, dikkat dağıtıcı olması işten bile değildi.

Sonra korktuğum şeyi yaptım, ama denemeye mecburdum.

Ona bir sadece bir anlığına, ufacık bir açıklık bıraktım, oradan dosdoğru kalbime saldıracağını bilerek.

Öyle yaptı ve son anda boşa çıkardım. Ne kadar yaklaştığını düşünmek istemiyorum.

Ardından bir daha gerilemeye, korudan geri çekilmeye başladım. Savuşturup gerileyerek Ganelon'un yattığı yeri geçtim. Savunma ağırlıklı ve dikkatlice dövüşerek bir beş metre kadar daha çekildim.

Derken bir açık daha verdim Benedict'e.

Daha önce yapmış olduğu gibi ilerledi ve onu durdurmayı gene başardım. Bundan sonra daha da şiddetli saldırıyı geçti ve beni kara yolun kenarına doğru geriletti.

Orada durup yerimi savundum, pozisyonumu seçtiğim kaydırdım. Onu tuzağa düşürmek için birkaç saniye daha oyalamam gerekecekti...

Bunlar çok zorlu anlardı, ama canımı dişime takıp dövüştüm ve kendimi hazırladım.

Sonra ona yine aynı açığı verdim.

Deminki gibi saldıracağını biliyordum, sağ bacağım sol bacağımın arkasında çaprazlamasına duruyordu ve o hareket ettiği sırada düzleştirdim. Kılıcını ufacık bir dürtüşle kenara ittim ve kara yola doğru geriye sıçradım, bir balestra hareketini önlemek için de kolumu derhal olabildiğince uzattım.

Sonra, umduğum şeyi yaptı. Kılıcımı yana çeldi ve hamleye giriştiğimde normal olarak ilerledi...

...bu, onun, üzerinden sıçradığım kara çimen öbeğine basmasına sebep oldu.

İlk başta bakmaya cesaret edemedim. Sadece yerimde kaldım ve bitki örtüsüne bir şans verdim.

Sadece birkaç saniye sürdü. Benedict bir daha hareket etmeye kalktığı anda farkına vardı. Yüzünde beliren şaşkın ifadeyi, ardından zorlanışı gördüm. Anladım ki, çimenler onu yakalamıştı.

Gerçi bunun onu uzun süre tutacağından emin değildim, o yüzden hiç vakit kaybetmedim.

Sağa doğru dans edip kılıcının menzili dışına çıktım, hızla koşup çimenlerin üzerinden sıçradım ve bir kez daha kara yolun dışına çıktım. Dönmeye çalıştı, ama çimenler dizlerine kadar sarılmıştı. Bir an sallandı, fakat dengesini korudu.

Sağ arka tarafına geçtim. Basit bir darbe onu öldürebilirdi, ancak elbette bunun için şu anda bir sebep yoktu.

Kolunu arkasına savurdu ve kılıcını bana doğrultarak başını çevirdi. Sol ayağını çekip kurtarmaya çalıştı.

Ama sağına doğru aldatmaca yaptım ve savuşturmak üzere hareketlendiğinde Grayswandir'i enlemesine ensesine indim.

Bu onu sersemletti; yaklaşıp sol yumruğumu böbreğe vurmayı başardım. Hafifçe öne eğildi ve kılıçlı kolunu bloke edip ensesine bu sefer sıkılı yumruğumla, sertçe vurdum şuursuz bir halde yere düştü ve kılıcını elinden alıp bir kenar fırlattım. Sol kulak memesinden boynuna doğru süzülen kan egzotik bir küpeyi andırıyordu.

Grayswandir'i kenara koydum, Benedict'i koltuk altlarından kavrayıp kara yolun uzağına çektim. Çimenler büyük direnç gösterdi, ama çekeledim ve sonunda onu kurtarabildim.

Ganelon ayağa kalkmıştı o sırada. Topallayarak geldi ve yanımda durdu, yerde yatan Benedict'e baktı.

"Ne adammış ama" dedi. "Ne adammış... ne yapacağız onu?"

Benedict'i sırtlayıp kaldırdım.

"Şimdi onu yük arabasına götüreceğim," dedim. "Kılıçları getirir misin?"

"Tamam."

Yola döndüm, Benedict şuursuz kalmayı sürdürdü... bu iyiydi, çünkü şayet mümkünse bir daha vurmayı istemiyordum. Onu yolun yanı başında, yük arabasının yakınında sağlam bir ağacın dibine yasladım.

Ganelon geldiğinde kılıçlarımızı kuşandık ve onu kasaların iplerini çözmeye gönderdim. O bunu yaparken Benedict'in üstünü aradım ve aradığım şeyi buldum.

Sonra onu ağaca bağladım, Ganelon da onun atını getirmeye gitti. Atı da yakındaki bir çalılığa bağladık, Benedict'in kılıcını da aynı çalının üstüne astım.

Sonra yük arabasının sürücü mahalline oturdum ve Ganelon yanıma geldi.

"Onu orada öylece bırakacak mısın?" diye sordu.

"Şimdilik," dedim. Yolda ilerledik. Dönüp arkama bakmadım, ama Ganelon baktı.

"Daha kıpırdamadı," diye rapor verdi. Sonra, "Beni daha önce hiç kimse öyle kaldırıp fırlatmamıştı. Yani tek eliyle," diye ekledi.

"Sana o yüzden arabanın yanında beklemeni, eğer kaybedersem de onunla dövüşmemeni söylemiştim."

"Ona ne olacak şimdi?"

"Az sonra çaresine bakacağım."

"Ama ona zarar gelmeyecek, değil mi?"

Başımı sallayarak doğruladım.

"İyi."

Üç kilometre kadar ilerledik ve atları durdurdum. Aşağı indim.

"Olacaklar seni endişelendirmesin," dedim. “Şimdi Benedict için bir şeyler ayarlayacağım."

Yoldan çıkıp gölgelik bir yerde durdum, Benedict’in üzerinde taşıdığı Koz Kartı destesini çıkardım. Onları karıştırıp

Gerard’ı buldum ve diğerlerinden ayırdım. Geri kalanları, Benedict’in onları taşıdığı ipek astarlı, kemik kakılmış ahşap kutuya koydum.

Gerard’ın Koz Kartı’nı önümde tutup baktım.

Bir süre sonra ısındı, gerçek ve kıpırdanıyor gibi gözüktü.

Gerard’ın mevcudiyetini gerçekten hissettim. Amber’deydi. Tanıdığım bir yoldan aşağı iniyordu. Kendisi bana çok benzer, sadece daha iri ve ağırdır. Hâlâ sakallı olduğunu gördüm.

Durdu ve baktı.

"Corwin!"

"Evet, Gerard. İyi görünüyorsun."

"Gözlerin! Görebiliyor musun?"

"Evet, tekrar görebiliyorum."

"Neredesin?"

"Gel de sana göstereyim."

Gözleri kısıldı.

"Bunu yapabileceğimden emin değilim, Corwin. Şu an çok meşgulüm de ."

"Sorun Benedict," dedim. “Ona yardım etmek için güvenebileceğim tek kişi sensin."

"Benedict mi? Başı belada mı?"

"Evet."

"O zaman beni niye kendisi çağırmıyor?"

"Yapamıyor. Bağlı durumda."

"Neden? Nasıl?"

"Şimdi anlatamayacağım kadar uzun ve karmaşık. İnan bana, yardımına ihtiyacı var, hem de hemen."

Alt dişleriyle sakalını çekiştirdi.

"Kendin halledemiyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

"Sen de benim yapabileceğimi düşünüyorsun?"

"Yapabileceğini biliyorum."

Kılıcını kınında gevşetti.

"Bunun bir tür hile olduğunu düşünmek istemiyorum, Corwin."

"Öyle olmadığına seni temin ederim. Düşünmek için bunca zamanım varken daha incelikli bir şey bulabilirdim."

Bir an içini çekti. Sonra başıyla doğruladı.

“Pekâlâ. Sana geliyorum."

"Gel."

Bir anlığına durakladı, sonra ileri bir adım attı, yanımda durdu. Uzanıp omzumu kavradı. Gülümsedi.

"Corwin," dedi. “Gözlerini tekrar kazandığına sevindim."

Bakışlarımı kaçırdım.

"Ben de öyle. Ben de."

"Arabadaki kim?"

"Bir dost. Adı Ganelon."

"Benedict nerede? Sorun nedir?"

İşaret ettim.

"Ta geride," dedim. “Yolun iki mil aşağısında. Bir ağaca bağlı. Atı da yanında."

"Öyleyse sen niye buradasın?"

"Kaçıyorum?"

"Neden?"

"Benedict’ten. Onu oraya ben bağladım."

Alnı kırıştı.

"Anlayamıyorum..."

Başımı iki yana salladım.

"Aramızda bir yanlış anlaşılma var. Karşılıklı uzlaşamadık ve kavga ettik. Onu bayıltıp bağladım. Onu serbest bırakamıyorum, bıraksam tekrar saldıracak. Olduğu gibi de bırakamıyorum, kendini kurtaramadan önce başına bir şey gelebilir. O yüzden seni çağırdım. Lütfen ona git, kurtar ve evine sağ salim varmasını sağla."

"Tüm bu sırada sen ne yapıyor olacaksın?"

"Buradan kaçıp Gölge’de izimi kaybettireceğim. Onun beni takip etmesini engellemekle ikimize de büyük bir iyilik yapmış olacaksın. Onunla ikinci bir kez daha dövüşmek için kalmayı istemiyorum. “

"Anlıyorum. Şimdi bana olan biteni anlatacak mısın?”

"Emin değilim. Bana 'katil' dedi. Ant içerim ki Avalon’da bulunduğum süre boyunca hiç kimseyi öldürmedim. Ona söyle bunu. Sana yalan söylemem için hiçbir sebep yok ve bunun doğru olduğuna yemin ederim. Onu biraz rahat eden bir başka mesele daha olabilir. Eğer bahsederse Dara’nın açıklamasıyla yetinmesi gerektiğini söyle."

"Peki, bu nedir?"

Omuz silktim.

"Bahsederse bileceksin. Bahsetmezse, unut gitsin."

"Dara mı dedin?"

"Evet."

"Pekâlâ, ricanı yerine getireceğim... Şimdi, bana Amber’den nasıl kaçmayı becerdiğini anlatacak mısın?"

Gülümsedim.

"Akademik bir ilgi mi? Yoksa aynı rotaya bir gün senin de işinin düşebileceğini mi hissediyorsun?"

Kıkır kıkır güldü.

"Bana kullanışlı bir bilgi gibi gözüküyor."

"Dünya henüz bu bilgiye hazır olmadığı için pişmanım, sevgili kardeşim. Eğer söyleyecek olsam, bir tek sana söylerdim... ama senin işine hiçbir şekilde yaramaz, halbuki gizli kalması gelecekte benim yaranma olabilir."

"Bir başka deyişle, Amber’e girip çıkmak için gizli bir yolun var. Planın nedir, Corwin?"

"Sence ne?"

"Yanıt bariz. Ama bu konuda karışık hislerini var."

"Zahmet edip bana söyler miydin?"

Bulunduğumuz yerden bir kısmı gözüken kara yolu işaret etti.

"Şu şey," dedi. “Artık Kolvir’in eteğine kadar uzanıyor. Üzerinden çeşit çeşit tehlike Amber’e saldırmaya geliyor. Şehri savunuyor ve her seferinde galip geliyoruz. Ama hücumlar her geçen gün güçleniyor ve daha sıklaşıyor. Şimdi harekete geçen için iyi bir zaman olmaz, Corwin."

"Ya da mükemmel bir zaman olabilir," dedim.

"Senin için, ama Amber için değil."

"Eric durumla nasıl başa çıkıyor?"

"Gerektiğince. Dediğim gibi, her seferinde biz kazanıyoruz."

"Saldırıları kastetmedim. Tüm bu sorunu... sebebini."

"Kara yolda kendim ilerledim, üzerinde uzunca bir mesafe kat ettim."

"Sonra?"

"Sonuna kadar ulaşamadım. Amber’den uzaklaştıkça gölgeler nasıl çılgınlaşır ve tuhaflaşır bilir misin?"

"Evet."

"...Ta ki zihnin kendisi çarpılıp da çılgınlığa dönüşünceye kadar?"

"Evet."

"...Ve bunun ötesinde bir yerlerde Kaos Sarayları uzanır. Yol devam ediyor, Corwin. Oraya kadar uzandığına inanıyorum."

"Öyleyse, korktuğum gibi," dedim.

"O yüzdendir ki, duygularını paylaşsam da, paylaşmasam da, çabaların için şu ânı tavsiye etmiyorum. Amber’in güvenliği her şeyden önce gelmelidir."

"Anlıyorum. Şu anda söylenecek başka bir şey yok öyleyse."

"Peki ya planların?"

"Onların ne olduğunu bilmediğine göre, sana değişmediklerini söylemem anlamsız olacak. Ama değişmediler.”

"Sana şans mı dilemeliyim, bilemiyorum, ama iyi olmanı diliyorum. Tekrar görebildiğine sevindim." Elimi sıktı “Benedict’in yanına gitsem iyi olur. Kötü şekilde yaralanmadığını farz ediyorum?"

"Benim tarafımdan değil. Ben sadece birkaç kez vurdum.”

Ona mesajımı iletmeyi unutma."

"Unutmayacağım."

"Onu Avalon’a geri götür."

"Deneyeceğim."

"Öyleyse şimdilik hoş çakal, Gerard."

"Hoş çakal, Corwin."

Sonra dönüp yürüdü. Arabaya gitmeden önce, o gözden yitene kadar bekledim. Sonra Koz Kartı’nı desteye yerleştirdim ve Antwerp’e doğru yoluma devam ettim.

Bölüm 8

Tepede durup aşağı, eve baktım. Etrafım çalılarla çevriliydi o yüzden göze çok batmıyordum.

Ne görmeyi umduğumu bilmiyorum. Yanıp kül olmuş bir kalıntı mı? Ön kapıda bir araba mı? Avludaki kızılağaç mobilyalara yayılmış bir aile mi? Silahlı muhafızlar mı?

Çatıya yeni kiremit gerektiğini, çimenliğin uzun süre önce doğal haline dönmüş olduğunu fark ettim. Sadece arkada, tek bir kırık pencere bulmak beni şaşırtmıştı.

Ceketimi yere serip üzerine iliştim. Bir sigara yaktım. Yakınlarda başka ev yoktu.

Elmaslardan yedi yüz bin dolar civarı para almıştım. Anlaşmaya varmam bir buçuk hafta sürmüştü. Antwerp'ten Brüksel'e geçmiş, istediğim adam beni bulmadan önce Rue de Char et Pain'de bir kulüpte birkaç gece geçirmiştik.

Arthur bu anlaşma karşısında hayretler içinde kalmıştı.

Ufak tefek, beyaz saçlı, düzgün bıyıklı, eski Kraliyet Hava Kuvvetleri mensubu, Oxford'lu bir adamdı ve ilk iki dakikanın ardından başını iki yana sallamaya başlamış, teslimatla ilgili sürekli soru sorup sözümü kesmişti. Kendisi Sör Basil Zaharoff değildiyse bile, müşterinin fikirleri çok ham geldiğinde gerçekten endişelenirdi. Teslimatın hemen ardından tatsız bir şeylerin vuku bulmasından korkuyordu. Bunun bir şekilde işine yansıyacağını düşünüyor gibiydi. Bu yüzden, iş nakliyata geldiğinde diğerlerinden fazla yardımseverlik gösterirdi. Nakliyat planlarım onu kaygılandırmıştı, çünkü görünüşte böyle bir şey düşünmemiştim.

Bu tarzda bir anlaşmada genellikle gereken, bir son kullanıcı sertifikasıdır. Bu, temelde, silahları X ülkesinin talep ettiğini tasdik eden bir belgedir. Üreticinin ülkesinden ihraç edebilmek için gereklidir. Mallar sınırı terk eder etmez tekrar Y ülkesine satılsa edilse bile, işleri kılıfına uygun gösterir. Yapılması âdet olan şey, kağıtları elde etmek için X ülkesinin konsolosluğunun yardımını -tercihen memlekette Savunma Bakanlığıyla

yakın akrabalar veya dostlar yoluyla- satın almaktır. Fiyatları yüksektir ve sanıyorum Arthur’un kafasında tüm geçerli ücretlerin bir listesi vardı.

"Ama onları nasıl nakledeceksin?" diye sorup duruyordu. "İstediğin yere nasıl taşıyacaksın?"

"Orası," dedim, “beni ilgilendirir. Bırak ben düşüneyim."

Ancak başını sağa sola sallamaya devam etti.

"Böyle işin ucuzuna kaçmakla olacak gibi değil, Albay," dedi. (Birkaç on yıl önce ilk tanıştığımızdan beri onun için bir albaydım. Nedenini ben de bilmiyorum.) “Hiç işe yaramaz. Üç beş dolar kâra geçeyim derken tüm maldan olup, başını gerçekten belaya sokabilirsin. Sana şu çiçeği burnunda Afrika uluslarından birini, makul bir fiyata ayarlayabilirim hemen..."

"Hayır. Silahları hazır et, yeter."

Konuşmamız boyunca Ganelon orada öylece oturup birasını yudumlamıştı, her zamanki kadar kızıl sakallı ve sinsi görünümlüydü, ağzımdan çıkan her şeyi başıyla onaylıyordu, ingilizce bilmediğinden pazarlığın durumundan habersizdi. Umurumda da değildi ya. Ama talimatlarıma uyuyor, arada bana kendi dilinde bir şeyler soruyordu ve o dilde bir süre havadan sudan sohbet ediyorduk. Düpedüz adilik. Biçare ihtiyar Arthur bir dilbilimciydi ve ne biz zaman konuşacak olsak, dilin ne olduğunu anlamak için kendini helak ediyordu. Nihayet, anlamış gibi başını sallamaya başladı.

Biraz daha söyleştikten sonra bana yaklaşıp, “Gazeteleri okuyorum. Eminim onun halkı sigorta masraflarını karşılayabilir.” dedi.

Neredeyse kabul etmeye değerdi.

Ama “Hayır," dedim. “İnan bana, otomatik tüfekler elime geçer geçmez Dünya’dan silinip gidecekler."

"İyi numara," dedi, “onları nereden alacağımızı bile bilmediğime göre."

"Hiç fark etmez."

"Güven güzel bir şeydir. Gözükaralık ayrı bir şey..." Omuz silkti. “Dediğin gibi olsun... senin sorunun."

Sonra ona cephaneden bahsettim ve o anda aklımı kaçırdığımdan emin olmuştur. Bu sefer başını bile sallamadan uzunca bir süre bakakaldı.

İstediğim özelliklerle ilgisini sağlamamdan önce tam on dakika geçti. İşte o zaman başını sağa sola sallamaya ve tutuşmayan primerli gümüş mermilerle ilgili bir şeyler mırıldanmaya başladı.

Mamafih, nihai arabulucu olan nakit para, onu benim istediğimi yapmaya ikna etti. Kamyonları ve tüfekleri sağlamakta hiç sorun yoktu, ama bir silah fabrikasını istediğim cephaneyi üretmeye razı etmek pahalıya patlayacak, dedi bana. Bunu isteyecek bir fabrika bulabileceğinden bile emin değildi. Ona, bedelin sorun olmadığını söylediğimde, daha da tasalanmıştı sanki. Eğer acayip, deneysel cephaneye bunca para yatırabiliyorsam, bir son kullanıcı sertifikasını o kadar pahalı bulmayabilirdim...

Hayır, dedim ona. İstediğim gibi, diye de hatırlattım. Göğüs geçirdi, bıyığının ucunu çekiştirdi. Sonra başıyla evetledi. Pekâlâ, benim istediğim gibi olacaktı.

Fazladan hesap çıkarttı elbette. Diğer tüm konularda adil davrandığımdan, psikozdan sonraki seçenek, pahalı bir savurganlıkla iştigal ediyor olmamdı. Sonuçlar ilgisini çekmiş olmalıydı, ama bu kadar yaş gözüken bir girişimi dört gözle beklemediği su götürmezdi. Kendini projeden soyutlamak için her fırsatı değerlendiriyordu. Cephanecileri bulur bulmaz bir İsviçre kuruluşu olduğu ortaya çıkmıştı. Beni onlarla sözleşme masasına oturtup elini para dışında her şeyden yıkamaya can attı.

Ganelon'la birlikte sahte belgelerle İsviçre'ye gittik. O Almandı, ben ise Portekizli. Kalpazanlığın kalitesi iyi olduğu sürece pasaportumda ne yazdığı umurumda değildi, ama Ganelon'un öğrenebileceği en iyi dilin Almanca olduğunda karar kılmıştım. Bir dil öğrenmek zorundaydı çünkü ve her yer Alman turistlerle kaynıyordu. Dili çabucak kaptı. Onu, soran gerçek Almanlara ve İsviçrelilere, Finlandiya'da büyüdüğünü söylemesi için tembihledim.

Ben cephanenin kalite kontrolünden memnun kalıncaya kadar İsviçre'de üç hafta geçirdik. Düşündüğüm gibi, malzeme bu gölgede kesinlikle tutuşmuyordu. Gerçi formülü tutturmuştum ve bu noktada, umurumda olan tek şeydi bu. Gümüş, doğaldır ki pahalıya patlamıştı. Öyle de olsa Amber civarında hakkından yalnızca bu madenin gelebileceği bazı şeyler vardı, ayrıca gümüş ödeme gücüm dahilindeydi. Hem, bir krala altından başka

hangi mermi yakışırdı? Eğer Eric'i vurmam gerekirse, *lese-majeste* davası olmayacaktı. Beni hoş görün, kardeşlerim.

Sonra Ganelon'u bir süreliğine kendi başına bıraktım, çünkü gerçek bir Stanislavskivari tarzda, kendini turist rolüne kapamıştı. Onu, gözlerinde dalgın bir bakış, boynunda bir fotoğraf makinesi olduğu halde İtalya'ya uğurladım ve uçakla Amerika'ya geri döndüm.

Geri mi? Evet, yamaçtaki bu virane, neredeyse on yıl boyunca yuvam olmuştu. Yoldan çıkıp, oluşundan beri her şeye sebebiyet veren o kazayı yaptığımda da buraya dönmek üzereydim.

Sigaradan bir nefes çekip eve baktım. O zamanlar böyle harap değildi. Hep bakımlı tutmuştum. Parası tamamen ödenmişti. Altı oda ve iki arabalık bir ek garaj. Otuz dönüm arazi.

Aslını isterseniz, yamacın tümü. Çoğu zaman burada, tek başıma yaşamıştım. Bu yeri sevmiştim. Vaktimin büyük kısmını çalışma odamda ya da atölyemde geçirmiştim. Mori'nin tahta baskısı hâlâ çalışma odamda asılı mı, diye merak ettim. Eserin adı "Yüz yüze" idi ve ölümcül bir mücadeleye girmiş iki cengâveri resmetmişti. Onu geri almak güzel olacaktı. Belki de her şey çalınmamış, ya da vergi yüzünden satılmamıştı. New York resmi kurumlarının bunu yapacağını sanıyordum. Evin yeni sahip bulmamış olmasına şaşırmıştım. Emin olmak için izlemeyi sürdürdüm. Kahretsin, ne acelem vardı? Başka bir yerde olmam gerekmiyordu.

Gerard ile Belçika'ya varışımın hemen ardından bağlantı kurmuştum. O an için Benedict'le konuşmaktan vazgeçmiştim.

Bunu yaparsam, bir şekilde bana saldıracağından korkmuştum.

Gerard beni çok dikkatlice incelemişti. Kırlık bir alandaydı ve tek başına görünüyordu.

"Corwin?" demişti, ardından da "Evet..."

"Doğru. Benedict'e ne oldu?"

"Onu senin söylediğin gibi buldum ve serbest bıraktım. Hemen seni takibe koyulmaya kalkıştı ama onu, seni görüşümün üstünden hatırı sayılır bir zaman geçtiğine ikna etme başardım. Onu şuursuz halde bıraktığını söylediğin için en iyi yolun bu olduğunu düşündüm. Hem atı da bitkindi.

Avalon’a beraber döndük. Cenaze töreninde onunla birlikte kaldım sonra bir at ödünç aldım. Şimdi Amber’e dönüyorum."

"Cenaze mi? Ne cenazesi?"

Yine o ölçüp biçen bakış.

"Gerçekten bilmiyor musun?" dedi.

"Kahretsin, bilseydim sormazdım!"

"Hizmetçileri. Katledilmişlerdi. Senin yaptığını söyledi."

"Hayır," dedim. “Hayır, bu çok saçma. Neden onun hizmetçilerini öldürmek isteyeyim ki? Anlamıyorum..."

"Dönüşünün hemen ardından onları aramaya gitmiş, çünkü onu karşılamak üzere hazır değillermiş. Onları ölü bulmuş, seni ve eşlikçini de sırra kadem basmış olarak."

"Şimdi ona nasıl göründüğünü anlıyorum," dedim. “Cesetler neredeydi?"

"Gömülüymüş, ama çok derine değil, bahçenin hemen arkasındaki küçük koruda."

Kesinlikle, kesinlikle öyleydi. En iyisi mezarı bildiğimi belli etmemekti.

"Ama böyle bir şeyi yapmış olabileceğimi hangi sebepten dolayı düşünüyor?" diye itiraz ettim

"O da şaşkın, Corwin. Hem de, çok şaşkın. Eline fırsat geçtiğinde neden onu öldürmediğini ve orada öylece bırakıp gidebilecekken neden beni çağırdığını anlayamıyor."

"Şimdi dövüştüğümüz sırada bana neden 'katil' deyip durduğunu anlıyorum. Ona hiç kimseyi öldürmemek konusunda da söylediklerimi anlattın mı?"

"Evet. İlk başta kendi çıkarını kollayan bir ifade, deyip omzunu silkti ama senin çok şaşkın olduğunu ve samimi gözüktüğünü söyledim. Bu kadar ısrarcı olmam onu biraz rahatsız etti sanırım. Sana inanıp inanmadığımı birkaç kez sordu."

"İnanıyor musun?"

Gözlerini yere çevirdi.

"Kahretsin, Corwin! Neye inanmamı bekliyorsun? İşin orta yerine düştüm. O kadar zamandır ayrıydık ki..."

Bakışıma karşılık verdi.

"Dahası da var," dedi.

"O neymiş?"

"Neden onun yardımına beni çağırdın? Benedict’ten aldığın eksiksiz bir desteydi. Herhangi birimizi seçebilirdin."

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedim.

"Hayır, bir yanıt istiyorum."

"Pekâlâ. Güvendiğim diğer kişi sensin."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır. Benedict yerinin Amber’de bilinmesini istemiyor. >Onun bulunduğu yerden haberdar olduğunu kesinlikle bildiğim kişiler Julian ile sensin. Julian’ı sevmiyorum, ona güvenmiyorum. O yüzden seni çağırdım."

"Julian’la benim haberdar olduğumuzu nereden biliyorsun peki?"

"Bir süre önce kara yolda başınız belaya girdiğinde ikinize de yardım etti ve siz iyileşirken size baktı. Bana Dara anlattı."

"Dara mı? Kimin nesidir bu Dara?"

"Bir zamanlar Benedict için çalışmış bir çiftin yetimi," dedim. “Sen ve Julian geldiğinizde o da oralardaydı.”

"Sen ona bir bilezik yolladın. Yolun kenarında beni çağırdığında da ondan bahsetmiştin."

"Doğru. Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Onu hiç hatırlamıyorum doğrusu. Neden apar topar ayrıldın? Kabul etmelisin ki suçlu bir adamın davranışı gibi gözüküyor."

"Doğru," dedim, “Suçluydum... ama cinayetten değil. Avalon’a istediğim bir şeyi almaya gittim, aldım ve sıvıştım. O yük arabasını gördün, içinde yüküm olduğunu da. Benedict’in bana bu konuda sorabileceği sorulardan kaçınmak için o dönmeden yola çıktım. Kahrolasıca! Kaçmak isteseydim, peşimden bir de yük arabası sürüklemezdim! At sırtında seyahat ederdim, hızlı ve hafif."

"Arabada ne vardı?"

"Hayır," dedim. “Benedict’e söylemek istemedim, sana da söylemek istemiyorum. Ha, ne olduğunu bulabilir sanırım. Ama gerekiyorsa, zor yoldan yapsın bunu. Oraya bir şey için gittiğim ve hakikaten de onu aldığım gerçeği yeterli olacaktır. Burada değil, ama başka bir yerde kıymetli. Bu adil mi?"

"Evet," dedi. “Kulağa mantıklı geliyor."

"Öyleyse soruma yanıt ver. Onları benim öldürdüğüme inanıyor musun?"

"Hayır," dedi. “Sana inanıyorum."

"Ya Benedict? O ne düşünüyor?"

"Seninle önce konuşmadan saldırmayacaktır. Zihninde şüphe var, bunu biliyorum."

"İyi. Hiç değilse bu da bir şeydir. Sağ ol, Gerard. Şimdi gidiyorum."

Bağlantıyı kesmek üzere hareket ettim.

"Dur, Corwin! Bekle!"

"Ne oldu?"

"Kara yolu nasıl kestin? Geçtiğin yerde ondan bir parçayı yok ettin. Bunu nasıl yaptın?"

"Desen," dedim. “Eğer o şeyle başın belaya girerse, ona Desenle saldır. Gölgeler senden kaçmaya, her şey çığırından çıkmaya başladığında Desen’i nasıl zihninde tutman gerekir bilirsin, değil mi?"

"Evet. Denedim ve işe yaramadı. Sadece başımın ağrıdığıyla kaldım. O şey, Gölge’den değil."

"Evet ve hayır," dedim. “Onun ne olduğunu biliyorum. Gerektiği kadar iyi denememişsin. Ben Desen’i sanki başını çatlıyormuş gibi oluncaya, acıdan gözüm kararıncaya, neredeyse kendimden geçene değin kullandım. Derken benim yerime, yol parçalandı. Eğlenceli değildi ama iş gördü."

"Aklımdan çıkarmayacağım," dedi. “Şimdi Benedict’le konuşacak mısın?"

"Hayır," dedim. “Şimdi konuştuğumuz her şeyi zaten biliyor. Mademki artık öfkesi yatışıyor, bir kez daha gerçekleri düşünmeye başlayacaktır. Kendi başına bunu yapar yapmaz onunla konuşacağım... ve bir diğer

dövüşü daha göze almak istemiyorum. Bağlantıyı kestiğimde uzunca bir süre sessiz kalacağım. Benimle bağlantı kurmaya yönelik tüm girişimleri de reddedeceğim."

"Ya Amber'e ne olacak Corwin? Ya Amber?"

Gözlerimi kaçırdım.

"Oraya döndüğümde yoluma çıkma, Gerard. İnan bana, rekabet olmayacak."

"Corwin... Dur. Bir daha düşünmeni rica ediyorum. Amber'e şu anda saldırma. Şehir çok tuhaf biçimde, zayıf."

"Üzgünüm Gerard. Ama son beş senedir bu konuyu sizin toplamından daha fazla düşündüğüme eminim"

"O zaman, ben de üzgünüm."

"Artık gitsem iyi olacak."

Başıyla doğruladı.

"Hoş çakal, Corwin."

"Hoş çakal, Gerard."

Güneşin tepenin ardında kaybolması ve evi zamansız bir alaca karanlıkta bırakması için birkaç saat daha bekledikten sonra, son sigaramı bastırdım, ceketimi silkeleyip giydim ayağa kalktım. Evde hiçbir yaşam belirtisi, kirli camların, kırık pencerenin ardında hiçbir kıpırtı yoktu. Yavaşça tepeden aşağı indim.

Flora'nın Westchester'daki evi birkaç sene önce satılmıştı, buna hiç şaşırmadım. Hazır şehre geri dönmüşken, sırf merakımdan bir kontrol etmiştim. Hatta önünden bile geçmiştim bir kez. Onun bu gölge Dünya'da kalması için hiçbir sebep yoktu. Uzun süren muhafızlık görevini başarıyla bitirmişti ve en son gördüğümde Amber'de ödüllendiriliyordu. Mevcudiyetini hissetmeden onca zaman, bu kadar yakınında olmak beni öfkelendiriyordu.

Random'la bağlantı kurup kurmamayı düşündüm, vazgeçtim. Bana tek faydası Amber'deki gidişata dair bilgi vermek olurdu. Fena olmazdı bu, ama çok lüzumlu da değildi. Ona güvenebileceğimden bir hayli emindim. Her şeye rağmen geçmişte bana çok faydası dokunmuştu. Doğru,

yardımseverliğinden yapmamıştı elbette... ama yapması gerekenden biraz daha ileri gitmişti. Gerçi bu beş yıl önceydi ve köprünün altından çok sular akmıştı. Artık bir kez daha Amber'de dolaşmasına göz yumuluyordu, bir de karısı vardı. Biraz mevki kazanmaya meraklı olabilirdi. Bilmiyorum. Ama olası kazançlarla plan tarttığımda, bekleyip, yolum şehre düştüğünde onu bizzat görmenin daha iyi olacağına kanaat getirdim.

Sözümü tutmuş, tüm bağlantı çabalarını engellemiştim.

Gölge Dünya'daki ilk iki haftamda neredeyse her gün gelmişti bağlantı teşebbüsleri. Gerçi üzerinden birkaç hafta geçmişti ve o günden beri rahatsız edilmemiştim. Düşünce makinelerime bedava bir atış hakkı neden vereyim? Sağ olun kardeşlerim, ben almayayım.

Evin arka tarafından yaklaştım, gizlice bir pencereye yanaştım, dirseğimle sildim. Burayı üç gündür gözetliyordum ve içeride birinin olma ihtimalini çok düşük buluyordum. Yine de...

İçeri bir göz attım.

İçerisi bir mezbelelikti elbette ve eşyalarımın çoğunun yerinde yeller esiyordu. Ama bir kısmı hâlâ oradaydı. Sağa ilerleyip kapıyı denedim. Kitliydi. Güldüm.

Verandanın etrafını döndüm. Dokuzuncu tuğla içeri, dördüncü yukarı. Anahtar hâlâ tuğlanın altındaydı. Kapıya geri dönerken anahtarı ceketime silip temizledim. Kendimi içeri buyur ettim.

Her şeyin üstünde toz vardı, ama birkaç yerde bozulmuştu. Kahve bardakları, sandviç ambalajları ve şöminede taşlaşmış bir hamburgerin kalıntıları duruyordu. Yokluğumda epey kar ve yağmur, bacadan aşağı inmenin yolunu bulmuştu. Yürüdüm ve bacanın anahtarını çevirdim.

Ön kapının kilidin etrafından kırılmış olduğunu gördüm.

Açmayı denedim. Sımsıkı kapalıydı. Hol duvarına müstehcen bir sahne karalanmıştı. Mutfağa girdim. İçerisi tam bir keşmekeş halindeydi. Yağmadan kurtulan ne varsa yerdeydi. Fırın ve buzdolabı gitmişti, sürüklenirken yeri çizmişlerdi.

Geri döndüm, atölyemi gözden geçirdim. Evet, soyup soğana çevrilmişti. Tepeden tırnağa. Önünden geçerken dağınık haldeki yatağımı ve iki pahalı koltuğu yerli yerinde görmek benim için sürpriz oldu.

Çalışma odam daha da büyük bir sürprizdi. Koca masa üstü çer çöp kaplıydı, ama zaten başından beri böyle olmuştu. Bir sigara yaktım, oturdum. Galiba birilerinin çalamayacağı kadar ağır ve büyüktü. Tüm kitaplarım raflarındaydı. İnsanın kitabını dostundan başkası çalmaz. Sonra işte:

İnanamıyordum. Ayağa kalktım, yakından bir bakmak için odanın diğer ucuna yürüdüm.

Yoshitoshi Mori'nin güzel tahta baskısı her zaman olduğu yerde asılıydı, tertemiz, çıplak, seçkin, vahşi. Sahip olduğum en değerli şeylerden birini alıp götürmediklerini düşünmek...

Tertemiz mi?

İyice tetkik ettim. Parmağımı çerçevede gezdirdim.

Fazlasıyla temizdi. Üzerinde, evde başka her şeyin üzerini kaplayan toz ve kumdan eser yoktu.

Bubi tuzağı var mı diye baktım, bulamadım. Kancasından indirdim.

Hayır, duvarın, tahtabaskının arkasında kalan kısmı daha açık renkte değildi. Duvarın geri kalanına mükemmelen uyuyordu. ,

Mori'nin eserini pencereye bakan koltuğa koydum ve masama geri döndüm. Keyfim kaçmıştı, hiç şüphesiz birilerinin niyetlendiği gibi. Birilerinin aldığı ve güzelce baktığı barizdi, -buna şükran duymuyor da değildim hani- sonra yakın zamanda yerine asmıştı. Sanki geri döneceğim bekliyor gibiydi.

Bu da hemen kaçmam için yeterli bir sebepti sanırım. Ama aptalcaydı. Eğer bir tür tuzaksa, zaten kapanmıştı bile. Otomatiği ceketimin cebinden çekip kemerimin arkasına sıkıştırdım. Geri döneceğimi ben bile bilmiyordum. Boş vaktim kalınca bir ara karar verdiğim bir şeydi. Burayı neden tekrar görmek istediğimden dahi emin değildim.

Demek ki bu bir tür olasılık hesabıydı. Şayet eski çiftlik evine gelirsem bu sadece, burada sahip olmaya değer yegâne şeyi geri almak için olabilirdi. Öyleyse onu sakla ve sergile ki, fark edeyim. Pekâlâ, fark etmiştim. Henüz saldırıya uğramamıştım, o yüzden tuzağa benzemiyordu. Neydi peki?

Bir mesaj. Bir tür mesaj.

Ne? Nasıl? Kim?

Ev harap olmasaydı bile, en güvenli yeri hâlâ kasa olacaktı. Kardeşlerimin becerisinin dışında değildi bu. Duvara gittim, basıp bölmeyi gevşettim ve dışarı doğru açtım. Kasanın kadranını çevirdim, geri çekildim ve eski bastonumla açtım.

Patlama yok. İyi. Zaten beklememiştim.

Kasanın içinde çok değerli bir şey yoktu: birkaç yüz dolar nakit para, biraz hisse senedi, makbuzlar, mektuplar.

Bir zarf. Tam ortada yeni, bembeyaz bir zarf duruyordu.

Onu anımsamıyordum.

Üzerinde süslü bir el yazısıyla adım yazılıydı. Tükenmez kalemle yazılmamıştı hem de.

İçinde bir mektup ve bir kart vardı.

> Kardeşim Corwin, diyordu mektup, Eğer bu mektubu okuyorsan, o zaman hâlâ davranışlarını bir nebze kestirebileceğim kadar birbirimize benziyoruz. Bu murdar gölgeye geri dönmen için görebildiğim iki muhtemel sebepten biri olan tahta baskıyı ödünç verdiğin için teşekkürler. Ondan feragat etmeye hiç gönlüm varmıyor, çünkü zevklerimiz de bir derece benzeşiyor ve son birkaç yıldır odamı süslüyordu. Onda tanıdık gelen bir şeyler var. Onun geri dönüşü iyi niyet kanıtı ve dikkatini çekmek için bir işaret addedilmeli. Bunu da dürüstlükle belirtmeliyim ki, eğer seni bir şeye ikna etme durumuna düşersem yapılmış olan hiçbir şey için özür dilemeyeceğim.
>
> Aslında tek pişmanlığım, seni öldürmüş olmam gerekirken bunu yapmamış oluşumdur. Kibirlilikti, çünkü seni aptal yerine koydum. Zaman gözlerini iyileştirmiş de olsa karşılıklı duygularımızda önemli bir değişiklik yapacağını pek sanmam. “Döneceğim" yazılı mesajın yazı masamın üzerinde duruyor şu anda. Şayet yazarı ben olsaydım, geri döneceğimi bilirdim. Aramızda bazı şeyler eşit olduğundan, dönüşünü biraz da endişeyle bekliyorum. Aptal olmadığını bildiğimden buraya orduyla geleceğini tahmin ediyorum. İşte bu noktada kibrimin bedelini şu anki gururumla ödüyorum. Aramızda barış olmasını istiyorum, Corwin, kendi hatırım değil, ülkeninki için. Gölge’den gelen güçlü ordular Amber’i düzenli olarak kuşatıyorlar ve doğalarını tam olarak anlamıyorum. Hatırladığım kadarıyla Amber’e saldıranların en zorlusu olan bu güç karşısında, aile benim önderliğimde

> birleşti. Bu mücadelede senin de desteğini almak isterim. Bu olmasa bile bana saldırmaktan bir süreliğine sakın. Eğer yardımı seçersen, kriz süresince liderliğimi kabul etmen haricinde senden hürmet beklemeyeceğim. Eski itibarın iade edilecek. Söylediklerimin gerçekliğini görmek için benimle bağlantı kurman çok önemli. Sana Koz Kartın vasıtasıyla ulaşmayı başaramadığımdan, kendi kartımı zarfa koyuyorum. Sana yalan söylüyor olduğum ihtimali aklında en ön sırada olsa da, söylemediğime dair sana söz veririm.
>
> -----Amber Lordu Eric.

Tekrar okudum ve kıkır kıkır güldüm. Lanetleri ne için sanıyordu ki?

İşe yaramaz, ağabey. Başın sıkıştığında beni araman büyük incelik ve sana inanıyorum, hiç şüphe etmeden, çünkü hepimiz de onurlu insanlarız ama buluşmamız benim takvimime göre gerçekleşecek, seninkine değil. Amber'e gelince, onun ihtiyaçlarını göz ardı ediyor değilim ve canım istediğinde kendi usulümce ilgileneceğim. Kendini gerekli görme hatasına düşüyorsun, Eric. Mezarlıklar, yerlerinin doldurulamayacağına inanmış adamlarla dolup taşıyor. Gerçi bunu yüz yüze söylemek için bekleyeceğim.

Onun mektubunu ve Koz Kartını ceketimin cebine tıkıştırdım. Sigaramı masadaki kirli küllükte söndürdüm. Sonra cengâverlerimi sarmak için yatak odasından birkaç çarşaf getirdim. Bu sefer beni daha emin bir yerde bekleyeceklerdi.

Tekrar evin içinde gezinirken, gerçekten neden döndüğümü merak ettim. Burada yaşarken tanıdığım insanları düşündüm, acaba beni, bana neler olduğunu hiç düşünmüşler miydi? Asla bilemeyecektim tabii ki.

Gece çökmüştü ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kilitlerken gökyüzü berrak, ilk yıldızlar parlaktı. Evin yanına döndüm ve anahtarı verandadaki yerine koydum. Sonra tepeyi tırmandım.

Arkamı dönüp baktığımda ev karanlıkta küçülmüş, yolun kenarına atılmış boş bir bira kutusu gibi, viranlığın bir parçası olmuşa benziyordu. Tepeden aşağı indim ve arazide arabamı park ettiğim yere doğru yöneldim, hiç geri dönüp bakmamış olmayı dileyerek.

Bölüm 9

Ganelon ve ben İsviçre’den iki kamyonla ayrıldık. Kamyonları Belçika’dan oraya kadar sürmüştük ve tüfekler benimkindeydi. Tüfeğin teki dört buçuk kilo desek, üç yüz tanesi bir buçuk ton civarı gelirdi ki, hiç de kötü değildi bu. Cephane aldıktan sonra bile yakıta ve diğer malzemelere yer kalmıştı.

Trafiği geciktirmek için sınırlarda bekleyen insanlardan sakınmak amacıyla, pek tabii Gölge’den geçen kestirme bir yola saptık. Aynı şekilde, yani yolu açmak için ben önde olduğum halde oradan ayrıldık.

Yanından geçtiğimiz taşıtların sadece atlar tarafından çekildiği, kara tepeler ve daracık köylerle dolu bir yolda öncülük ettim. Gökyüzü parlak bir limon rengine büründüğünde yük hayvanları çizgili ve tüylüydü. Arabaları saatler boyu sürdük, nihayet kara yolla karşılaştık, bir süre ona paralel gittik, sonra başka yöne saptık. Gök birkaç düzine değişim daha geçirdi ve arazinin hatları eriyip kaynaşarak tepelikten düzlüğe, sonra tekrar tepeliğe döndü. Perişan yollarda süründük, cam kadar pürüzsüz ve sert yüzeylerde patinaj yaptık. Bir dağın cephesinde güçlükle yolumuzu bulduk ve koyu şarap rengi bir denizin etrafını dolaştık. Fırtınalar, sisler aştık.

Onları, ya da hiçbir fark yaratmayacak kadar yakın bir gölge bulmam yarım gün sürdü. Evet, daha önce de sömürmüştüm. Şu kısa boylu, çok kıllı, kapkara tenli, uzun kesici dişleriyle geri çekilebilir tırnakları olan yaratıkları. Ama tetik çekebilecek parmakları vardı ve bana tapıyorlardı. Geri dönüşüm onları coşkuya boğmuştu. Beş yıl önce erkeklerin en ileri gelenlerini garip bir diyarda ölüme yollamış olmam umurlarında bile değildi. Tanrılar sorgulanmak değil, sevilmek, şereflendirilmek ve itaat edilmek üzere vardı. Yalnızca birkaç yüz kişi istemem onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Binlerce gönüllüyü geri çevirmeye mecbur olmuştum. Bu kez işin ahlaki yönü beni hiç rahatsız etmemişti. Bu grubu seçmekle, daha öncekilerin bir hiç uğruna ölmemesini sağladığım düşünülebilir. Ben elbette bu gözle bakmıyordum, ama safsata egzersizlerini severim. Sanırım onları ruhani bir ücret karşılığı çalışan paralı askerler diye de düşünebilirim. Ha para uğruna çarpışmışlar, ha

inançları uğruna, ne fark eder? Asker bulmayı arzu ettiğimde her ikisini de sağlayabilirdim.

Hem aslını isterseniz, gidecekleri yerde ateş gücüne sahip başkası bulunmadığından bu askerler bir hayli güvende olacaklardı. Yine de cephanem onların ana yurtlarında hâlâ etkisizdi ve işlevini kazanabilmesi için Gölge'de birkaç gün yürüyüp Amber'e yeterince benzeyen bir yere vardık. Tek sorun gölgelerin de karşılıkların uyuşması prensibine tabi olmasıydı, bu yüzden bu yer Amber'e gerçekten yakındı. Dolayısıyla, askerlerin eğitimi boyunca iğne üzerinde oturdum. Bir kardeşimin rastgele bu gölgeye dalması olacak şey değildi hani, ancak daha kötü ihtimallerin gerçekleştiği olmuştu.

Ben hazır olduklarına kanaat getirene değin aşağı yukarı üç hafta eğitim yaptık. Sonra pırıl pırıl ve canlı bir sabah vakti kampı söküp Gölge'ye girdik; askerler kamyonların ardından dizi dizi yürüyordu. Amber'e yaklaştığımızda kamyonlar işe yaramaz hale gelecekti daha şimdiden sorun çıkartıyorlardı ama teçhizatımızı mümkün olduğunca uzağa taşımaya yarayabilirlerdi.

Tekrar Kolvir'in denize bakan tarafını denemektense kuzeyden yaklaşıp dağdan aşağı inecektim bu sefer. Adamları hepsi de planı kavramıştı, tüfekli mangaların tertibi çoktan kararlaştırılmış, tatbikat yapılmıştı.

Öğle yemeği için konakladık, iyice yedik ve yola devam ettik, gölgeler etrafımızda ağır ağır kaydı. Taşların ve çimenlerin parlak yeşilinin arasında kapkaraydı toprak. Ağaçların ve çalıların yapraklarında nemli bir parlaklık vardı. Hava temiz ve tatlıydı.

Akşam çökmeden evvel Arden'in kenarındaki devasa ağaçların arasındaydık. Çok yoğun bir koruma altında orada kamp kurduk. Artık hâki üniforma ve bere giyen Ganelon benimle birlikte gecenin geç saatlerine kadar ayakta kalıp, çizmiş olduğum haritaları inceledi. Dağlara gelmeden önce gitmemiz gereken altmış kilometre daha vardı.

Ertesi öğlen kamyonlar pes etti. Birkaç kez dönüşüme uğradılar, ardı ardına stop ettiler, nihayet motorlar hiç marş basmaz oldu. Onları genişçe bir dere çukuruna ittik, üzerlerini kestiğimiz ağaçlarla örttük. Cephaneyi ve geri kalan tayını askerlere bölüştürüp gene yola koyulduk.

Sonra sert toprak yolu terk edip ağaçların arasında güçlükle yürümeye başladık. Ormanı hâlâ avcumun içi gibi bildiğimden bize daha az sorun çıkardı. Bizi yavaşlattı elbette, ama Julian'ın devriyelerinden birine denk gelme ihtimalimizi de azalttı. Ağaçlar son derecede büyüktü, çünkü asıl Arden'in iyice içlerindeydik ve biz ilerledikçe, topografi zihnimde canlanıyordu.

O gün tilki, geyik, tavşan ve sincaptan daha tehlikeli bir şeyle karşılaşmadık. Mekânın ıtırları -yeşil, altın ve kahverengi- bana daha mutlu zamanları çağrıştırıyordu. Günbatımına yakın dev bir ağaca tırmandım ve Kolvir'i barındıran dağ silsileni seçebildim. Doruklarında bir fırtına oynaşıyor, bulutlar dağın yüksek kesimlerini gizliyordu.

Bir sonraki öğle vakti, Julian'ın devriyelerinden biriyle yüz yüze geldik. Kim kimi şaşırttı, ya da kim daha çok şaşırdı, orasını gerçekten bilemeyeceğim. Silahlar neredeyse anında patladı. Ateşi kesmelerini bağırmaktan sesim kısıldı, çünkü herkes silahını canlı bir hedef üzerinde denemeye can atıyormuş gibiydi. Karşımızdaki küçük bir gruptu. Aşağı yukarı yirmi adam ve hepsini öldürdük. Tek bir yaralımız vardı, askerlerimizden biri bir diğerini yaralamıştı... Belki de adam kendi kendini vurmuştu. Hikâyenin aslını hiçbir zaman öğrenemedim.

Olayın ardından hızımızı arttırdık, çünkü dünyayı ayağa kaldıracak kadar gürültü koparmıştık ve civardaki diğer kuvvetlere dair hiçbir fikrim yoktu.

Karanlık bastırana kadar hatırı sayılır bir yol kat etmiş, yüksek bir irtifaya çıkmıştık ve ne zaman net bir görüş açısı olsa, dağlar görünüyordu. Fırtına bulutları hâlâ yapışıktı doruklarına. Askerlerim o günkü kıyım yüzünden coşkuluydular ve o gece geç saate kadar uyuyamadılar.

Ertesi sabah iki devriye kuvvetinden başarıyla sakınarak, sıradağın uzantısı olan tepelere vardık. Aklımdaki korunaklı bir yere ulaşmak için gecenin geç saatlerine kadar yola devam ettim. Bir önceki geceden neredeyse bir kilometre daha yüksekte mola verdik. Bulut örtüsünün altındaydık, ama fırtına habercisine benzer sürekli bir atmosfer basıncına rağmen yağmur yağmıyordu. O gece rahat uyuyamadım. Rüyamda yanan kedi kafasını ve Lorraine'i gördüm

Sabahleyin kurşuni göğün altında yola düştük ve askerlerimi acımasızca, dosdoğru yukarı yürümeye zorladım. Uzaklardan gök gürültüsünü işittik,

hava canlı ve elektrikliydi

Öğlene doğru, tek sıra halindeki askerleri kıvrımlı ve kayalık bir yoldan götürürken, arkamdan, silah seslerinin takip ettiği bir bağırış duydum. Hemen geri döndüm.

Aralarında Ganelon'un da bulunduğu küçük bir grup deki bir şeye bakıp alçak sesle konuşuyordu. İteleyerek kendime yol açtım.

Buna inanamadım. Hatırladığım kadarıyla bunlardan bir tanesini bile Amber'in bu kadar yakınında görmemiştim. Hemen hemen üç buçuk metre boyunda, bir aslanın omuzlarında insan yüzünün o korkunç parodisini taşıyan, kartalınkileri andıran kanatları artık kan içindeki sırtında katlanmış, akrebin kuyruğuna benzeyen kuyruğu hâlâ seğiren bu manticora gibilerini uzakta, güneydeki adalarda kısa bir süre için görmüştüm. Sevmediklerim listesinin zirvesine yakın bir yer işgal eden, korkunç bir hayvandı.

"Rall'ı ikiye böldü, Rall'ı ikiye böldü," diye yineleyip duruyordu adamın biri.

Yirmi adım kadar ötede Rall'dan geriye kalanları gördüm.

Çadır beziyle örtüp üzerine taş koyduk. Gerçekten de elimizden gelen buydu. Hiç değilse, bir önceki günün zahmetsiz galibiyetinin ardından kaybolmaya yüz tutan ihtiyat havasını canlandırmaya yaramıştı. Yolumuza devam ederken adamlar sessiz ve tetikteydiler.

"Müthiş bir yaratık," dedi Ganelon. "Bir insanın zekâsına mı sahip?"

"Bilmiyorum."

"İçimde huzursuz edici, tuhaf bir his var, Corwin. Sanki korkunç bir şey oldu olacak. Bunu başka nasıl anlatabilirim, bilemiyorum."

"Biliyorum." .

"Demek sen de hissediyorsun?"

"Evet."

Başıyla onayladı.

"Belki havadandır," dedim.

Tekrar başını salladı, daha yavaşça.

Biz tırmandıkça gök kararmaya devam etti ve gök gürültüsünün ardı arkası kesilmedi. Batıda yıldırımın aydınlığı göründü ve rüzgâr sertleşti.

Başımı kaldırdığımda yüksek dorukları çevreleyen koca bulut yığınlarını görebildim. Önlerinde sürekli siyah, kuşu andıran şekiller uçuşuyordu.

Daha sonra bir diğer manticora ile karşılaştık, ama hiç zarar görmeksizin hakkından geldik. Bir saat kadar sonra şimdiye kadar benzerine hiç rastlamadığım bir jilet gagalı kuş sürüsünün saldırısına uğradık. Onları püskürtmeyi başardık, ama bu da huzurumu kaçırdı.

Fırtınanın ne zaman patlak vereceğini merak ederek, tırmanışı sürdürdük. Rüzgârın hızı artmıştı.

Etraf iyice kararmıştı, gerçi biliyordum ki henüz batmamıştı güneş. Bulut öbeklerine yaklaştıkça hava sisli, puslu bir nitelik kazandı. Bir rutubet hissi her şeyin içine işledi. Taşlar kayganlaştı. Az daha dur emri verecektim, ama Kolvir'den hâlâ bir hayli uzaktaydık ve çok itinayla hesapladığım tayın durumunu zora sokmak istemiyordum.

Durmaya mecbur olmadan evvel dört mil kadar daha yürümeyi ve birkaç bin metre yüksekliğe varmayı başardık. Her yer zifiri karanlıktı, tek aydınlık, ara sıra çakan şimşeklerden geliyordu. Sert ve çıplak bir yamaçta kamp kurduk ve bütün çevresine nöbetçi diktik. Harp müziğinin uzun sesleri gibi duyuldu gök gürültüsü. Isı ansızın düştü. Ateş yakılmasına göz yumsaydım bile civarda yakılabilecek hiçbir şey yoktu. Soğuk, yapış yapış, karanlık bir zaman geçirdik.

Birkaç saat sonra, ansızın ve sessizce saldırdı manticoralar. Yedi adam öldü ve hayvanlardan on altısını öldürdük. Karnesinin kaçtığını bilemiyorum. Yaralarımı sararken Eric'e lanet okudum ve onun bu yaratıkları hangi gölgeden çektiğini merak ettim.

Sabah yerine geçen o süre boyunca, Kolvir'e doğru belki sekiz kilometre ilerledik, sonra batıya saptık. Bu, izleyebileceğimiz üç muhtemel rotadan biriydi ve olası bir saldırı için en uygunu olduğunu düşünmüştüm. Kuşlar yine gelip bize musallat oldular, birkaç sefer, gitgide artan sayı ve ısrarcılıkla. Mamafih birkaçını vurmak tüm sürüyü kaçırmak için yeterliydi.

Nihayet koskoca bir yamacın eteğini döndük, yolumuz bizi gök gürültüsünün ve sisin içinden dışarı ve yukarı doğru götürdü, ta ki Garnath Vadisi boyunca kilometrelerce uzanan bir manzara sağımızda ansızın belirene kadar.

Dur işareti verdim ve bakmak üzere ileri çıktım.

Güzel vadiyi son gördüğümde, çarpılmış bir çorak araziye dönmüştü. Şimdi, işler daha da sarpa sarmıştı. Kara yol vadinin içinden geçip, Kolvir'in eteğinde sonlanıyordu. Vadide bir savaş vardı. Süvariler birlikte burgaçlanıyor, çarpışıp geri dönüyorlardı. Piyade safları ilerleyip karşılaşıyor, geri çekiliyorlardı. Aralarına şimşekler çakıp, yıldırımlar yağmaya devam ediyordu. Kara kuşlar rüzgâra kapılmış küller gibi savruluyordu etraflarında.

Rutubet soğuk bir battaniye gibi örtülmüştü. Gök gürültüsünün yankıları doruklardan sekmekteydi. Şaşkınlık içinde, aşağıdaki mücadeleye diktim gözümü.

Savaşan tarafların kim olduğunu anlamama izin vermeyecek kadar uzaktaydık. İlk başta, bir başkasının daha benim taştığım işe soyunduğunu zannettim... Belki de Bleys sağ kalmış. Yeni bir orduyla dönmüştü.

Ama hayır. Bunlar batıdan, kara yoldan geliyorlardı. Şimdi görüyordum ki, onlara kuşların yanı sıra ne at ne insan olmayan, sıçrayan şekiller eşlik ediyordu. Belki de manticoralardı.

Onlar yaklaştıkça yıldırımlar üzerlerine yağıyor, dağıtıyor, parçalıyor, yakıyordu. Yıldırımların savunucuların yakınına hiç düşmediğini anladığımda, Eric'in, Hüküm Mücevheri diye bilinen ve babamın Amber'deki hava koşullarına boyun eğdirmesini sağlayan araç üzerinde hiç şüphesiz bir dereceye kadar hükmü bulunduğunu anımsadım. Eric onu beş yıl önce bize karşı hatırı sayılır bir tesirle kullanmıştı.

Demek ki varlığı kulağıma çalınan, Gölge'den gelen kuvvetler düşündüğümden de kuvvetliydiler. Kafamda taciz saldırılarını canlandırmıştım, Kolvir'in dibinde kıran kırana bir harbi değil. Karanlığın içindeki hareketliliğe baktım. Yol neredeyse kıpırdıyor gibiydi.

Ganelon gelip yanımda durdu. Uzunca süre sessiz kaldı.

Bana sormasını istemiyordum, ama bir sorunun yanıtı olmadığı sürece bunu söyleyecek güce sahip olmadığımı duyumsuyordum.

"Ya şimdi ne yapacağız, Corwin?"

"Hızımızı arttırmalıyız," dedim. "Bu gece Amber'de olmak istiyorum."

Yine hareketlendik. Bir süreliğine gidişat iyiydi ve bunun yardımı oldu. Yağmursuz fırtına sürdü, yıldırımlarının ve gök gürültüsünün parlaklığı ve

şiddeti artıyordu. Sürekli bir karanlıkta yol alıyorduk.

O öğle vakti güvenli gözüken Amber'in kuzey eteklerinden on kilometre uzakta bir yere geldiğimizde orduyu dinlenmek ve son bir yemek için durdurdum. Duyabilmek için birbirimize haykırmamız gerekiyordu, bu yüzden adamlara hitap edemedim. Temkinli olmaları gereğine ve yakınlığımıza dair kulaktan kulağa laf dolaştırdım.

Diğerleri dinlenirken, erzakımı alıp keşif gezisine çıktım

İki kilometre kadar ileride dik bir çıkıntıya tırmandım, tepesine vardığımda durakladım. İlerideki yamaçlarda bir mücadele yaşanıyordu.

Gözden uzak durup izledim. Amber'den çıkan kuvvetler ya bizden önce bayırdan tırmanmış, ya da başka bir yoldan gelmiş olan daha büyük bir hücum kuvvetiyle çarpışıyordu.

İkinci ihtimalden şüpheleniyordum, çünkü bizden kısa süre önce bu yoldan geçildiğine dair bir iz görmemiştik. Bu çarpışma, yukarı tırmanırken savunma amaçlı devriyelerle karşı karşıya gelmeme talihimizi de açıklıyordu.

Biraz daha yaklaştım. Saldırganlar diğer iki yolun birinden gelmiş olmalılardı, ama durumun böyle olmayabileceği yönünde ek kanıtlara rastladım. Batıdan, rüzgârın üfürdüğü yapraklar gibi yığınlar halinde geliyorlardı. Uzaktan tanık olduğum hava hareketi, savaşçı kuşlarınkinden çok daha farklıydı.

Saldırganlar kanatlı, iki bacaklı, ejderha benzeri yaratıkların sırtında geliyorlardı, aşina olduğum en yakın benzeşim, efsanevi bir hayvan olan wyvern idi. Daha önce hiç süsleme amaçlı olmayan bir wyvern görmemiştim, ama gidip aramak için bir istek de duymamıştım zaten.

Savunucuların arasında çok miktarda okçu vardı ve uçanlara büyük kayıp verdiriyorlardı. Yıldırımlar parlayıp alevlenerek göktekilerin aralarında saf cehennemden sütunlar oluşturarak onları cüruf halinde yere göndermekteydi. Ama hâlâ gelmeye, konmaya devam ediyor, hem binicinin, hem hayvanların sağlam siper almış diğerlerinin üzerine saldırabilmesi için bineklerinden aşağı iniyorlardı. Hüküm Mücevheri'nin çalışmaya ayarlandığında yaydığı nabız gibi atan parlaklığı aradım ve buldum. Yüksek bir yarın dibine konuşlanmış savunucuların en büyük grubunun orta yerinden geliyordu.

Uzun uzadıya baktım ve dikkatimi mücevheri taşıyanın üzerinde yoğunlaştırarak inceledim. Evet, şüpheye hiç mahal yoktu. Eric’ti bu.

Yüzüstü uzandım, sürünerek daha da ilerledim. En yakınımdaki savunucu grubunun liderinin, inen bir wyvernin kafasını kılıcının tek darbesiyle uçurduğunu gördüm. Biniciyi sol eliyle koşumlarından yakaladı ve on metreden uzağa, bulundukları yerin dudağı andıran kenarından aşağı fırlattı. Bağırarak emir vermek üzere döndüğünde, onun Gerard olduğunu anladım. Görünüşe göre, yarın dibindeki güçlere hücum eden saldırganlara yapılan bir yan taarruzun önderliğini yapıyordu.

Ta diğer uçta, benzer bir asker grubu daha aynı işle uğraşıyordu. Kardeşlerimden biri daha mı?

Savaşın hem vadide, hem de burada, yani yukarıda ne kadardır sürmekte olduğunu düşündüm. Doğaüstü fırtınanın süresi göz önüne alınınca, epey bir zamandır olmalıydı herhalde.

Sağa gittim, dikkatimi batıya verdim. Vadideki harp hiç hafiflemeden sürüp gidiyordu. Bu mesafeden kimin kazanmakta olduğunu söylemek şöyle dursun, kimin kim olduğunu seçmek bile imkânsızdı. Gerçi saldırganlara batıdan başka takviye gelmediğini görebiliyordum.

Yapmam gereken en iyi hareketin ne olacağını kestirmekte güçlük çekiyordum. Amber’in savunması için önemli bir şeyle meşgulken Eric’e saldıramayacağım gün gibi ortadaydı. En akıllıca davranış, olay bittikten sonra parçaları toplamak olabilirdi. Bununla birlikte kuşkunun sıçandişlerinin bu fikri kemirdiğini daha şimdiden hissedebiliyordum

Saldırganlara takviye gelmese bile çarpışmanın sonucu bir şekilde kesinkes belli değildi. Güçlü ve kalabalıktılar! Eric’in yedekte ne sakladığına dair fikrim yoktu. O anda Amber’in savaş hisselerinin iyi bir yatırım olup olmayacağım takdir etmem mümkün değildi. Eğer Eric kaybederse, Amber’in insan gücünün çoğu kırıldıktan sonra saldırganlarla benim uğraşmam icap edecekti.

Eğer otomatik silahlarımızla şimdi sahneye çıkacak olsak, wyvern binicilerini göz açıp kapayana değin ezeceğimizden hiç şüphem yoktu. Hatta kardeşlerimden biri aşağıdaki vadide olmalıydı. Koz Kartları aracılığıyla askerlerimden bir kısmının oraya gitmesi sağlanabilirdi. Amber

kuvvetlerinin aniden tüfekli askerlerle çıkagelmesi, aşağıdaki her ne idiyse, onu şaşırtırdı.

Dikkatimi tekrar yakındaki mücadeleye verdim. Hayır, gidişat hiç iyi değildi. Karışma ihtimalimin sonuçlarını değerlendirdim. Eric kesinlikle bana saldıracak konumda olmayacaktı.

Çektirdiklerinden dolayı bana duyulacak sempatinin yanı sıra, onun kıçını ateşten kurtaran da ben olacaktım. Rahatladığı için şükran duysa bile, bu durumun yaratacağı genel duygudan çok hoşnut kalmayacaktı. Hem de hiç. Amber’e çok ölümcül, kişisel bir koruma gücüyle ve şahsıma yönelik iyi duygularına geri dönecektim. İlginç bir fikirdi bu. Amacıma doğru, aklımdaki hükümdar katline yönelik vahşice saldırıdan çok daha pürüzsüz bir yol sağlayacaktı.

Evet. Gülümsediğimi fark ettim. Kahraman olmak üzereydim.

Ancak kendi hakkımı yemeyeyim, Amber’in düşmesiyle, hatta Eric’in oturması arasında seçim yapacak olsaydım kararım hiç şüphesiz aynı, yani saldırmaktan yana olurdu. İşler emin olunmayacak kadar belirsizdi ve günü kurtarmak işime gelse bile, en önemli şey şahsi çıkarım değildi. Amber’i daha fazla sevmeseydim, sana bu kadar nefret besleyemezdim, Eric.

Geri çekildim ve aceleyle yokuştan aşağı indim. Çakan şimşekler gölgemi dön bir yana fırlatıyordu.

Kampımızın kenarında durdum. En dışında Ganelon tek başına bir atlıyla bağıra çağıra konuşuyordu ve atı tanıyordum.

İlerledim ve binicisinin bir işaretiyle at ilerledi, diğer atların arasından dolanıp bana yöneldi. Ganelon başını iki yana sallayıp peşinden geldi.

Binici Dara’ydı. İşitme mesafesine gelir gelmez ona bağırdım.

"Burada ne halt ediyorsun sen?"

Gülümseyerek attan indi, önümde durdu.

"Amber’e gelmek istedim," dedi. “Öyle de yaptım."

"Buraya nasıl geldin?"

"Büyük babamı izledim," dedi. “Kendi başına yapmaktansa, Gölge’de birini takip etmenin daha kolay olduğunu keşfettim."

"Benedict burada mı?"

Başıyla evetledi.

"Aşağıda. Vadideki güçleri yönetiyor. Julian da orada."

Ganelon gelip az ötemizde durdu.

"Bizi buraya kadar izlediğini söyledi," diye bağırdı. “Birkaç gündür peşimizdeymiş."

"Bu doğru mu?" diye sordum.

Gülümsemesini koruyarak, başıyla tekrar evetledi

"Çok zor değildi."

"Peki niye yaptın bunu?"

"Amber’e gelmek için elbette! Desen’i yürümek istiyorum. Oraya gidiyorsun, değil mi?"

"Elbette. Ama yolumuzun üzerinde bir savaş var!"

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"Savaşı kazanacağım tabii ki!"

"İyi. Ben beklerim."

Vakit kazanmak için bir süre sayıp sövdüm, sonra, “Benedict döndüğünde neredeydin?" diye sordum.

Gülümsemesi silindi.

"Bilmiyorum," dedi. “Siz gittikten sonra at binmeye çıktım, bütün gün de dışardaydım. Düşünmek için yalnız kalmak istedim. Akşam döndüğümde Benedict orada değildi. Ertesi gün tekrar atımla dışarıdaydım. Epey uzağa gittim ve hava karardığında gecelemeye karar verdim. Bunu sık sık yaparım. Ertesi sabah, eve dönerken bir tepenin zirvesinde durdum ve onun aşağıdan doğuya doğru gittiğini gördüm. İzlemeye karar verdim. Şimdi anlıyorum ki, yol Gölge’den geçiyordu ve izlemenin daha kolay olduğunu söylerken haklıydın. Ne kadar sürdü, bilemiyorum. Zaman karma karışık oldu. Buraya geldi ve mekânı kartlardan birinin üzerindeki resimden tanıdım. Kuzeydeki bir korulukta Julian’la buluştu ve beraberce aşağıdaki savaşa katıldılar." Vadiyi işaret etti. “Birkaç gündür ne yapacağımı bilemeden ormanda kalıyorum. İzimizi geriye doğru sürersem kaybolacağımdan korktum. Sonra senin kuvvetlerinin dağlara tırmandığını gördüm. Başlarında seni ve Ganelon’u gördüm Amber’in o yönde olduğunu

anladım ve izledim. Yaklaşmak için şimdiyi seçtim, çünkü Amber'e beni geri gönderemeyeceğin kadar yakınında olmak istiyordum."

"Bana bütün gerçekleri anlattığına inanmıyorum," dedim, "ama ilgilenecek vaktim yok. Şimdi ileri gidiyoruz, çarpışma olacak. Senin için en güvenlisi burada kalmak. Yanına birkaç koruma vereceğim."

"Onları istemiyorum."

"Ne istediğin umurumda değil. Onları alacaksın. Savaş bittiğinde seni çağırtacağım."

Döndüm ve rastgele iki adam seçtim, onlara arkada kalıp kızı korumalarını söyledim. Bu fikirden fazla hoşlanmış gözükmüyorlardı.

"Adamlarının taşıdığı bu silahlar da ne?" diye sordu Dara.

"Sonra," dedim. "İşim var."

Üstünkörü bir brifing düzenleyip mangalara emir verdim.

"Askerlerinin sayısı çok az gözüküyor," dedi kız.

"Yeterli," diye yanıtladım. "Seninle sonra görüşeceğiz."

Onu, korumalarla birlikte orada bıraktım.

Seçtiğim yoldan geri döndük. Biz ilerlerken gök gürültüsü kesildi ve sessizlik, rahatlatıcı değil, kaygı verici bir unsura döndü benim içim. Alaca karanlık tekrar çöktü üzerimize ve gecenin nemli örtüsünün altında ter dökmeye başladım.

Mücadeleyi ilk izlediğimiz noktaya gelmeden önce durma emri verdim. Sonra yanımda Ganelon'la oraya gittim.

Wyvern binicileri her yandaydı ve hayvanları da onlarla beraber savaşıyorlardı. Savunucuları uçurumun yüzüne doğru geriletmekteydiler. Bakındım, ama ne Eric'i, ne de mücevherinin ışıltısını görebildim.

"Düşmanlar hangileri?" diye sordu Ganelon.

"Hayvanlara binenler."

Şimdi göğün topçusu sustuğu için inişe geçmişlerdi ve zemine değer değmez ileri atıldılar. Savunuculara baktım. Gerard görünürde yoktu artık.

"Askerleri getir," dedim tüfeğimi doğrultup. "Onlara hem hayvanları, hem de binicileri vurmalarını söyle."

Ganelon çekildi, alçalan bir wyverne nişan aldım, ateş tim ve alçalışının ani bir tüy sağanağına dönüşmesini izledin

Yamaca çarpıp çırpınmaya başladı. Tekrar ateş ettim.

Yaratık ölürken tutuştu. Çok geçmeden üç şenlik ateşi yakmıştım. Bir önceki pozisyonuma süründüm. Güvenli bir yerden nişan aldım ve tekrar ateş ettim.

Bir diğerini daha indirdim, ama birkaçı benim bulunduğum tarafa dönmeye başlamışlardı bile. Cephanemin geri kalanını da ateşledim ve silahı ivedilikle doldurdum. Aralarından bazıları bana doğru geliyorlardı. Bir hayli hızlıydılar.

Onları durdurmayı başardım ve ilk tüfekli manga geldiğinde silahımı tekrar dolduruyordum. Daha yoğun bir ateş açtık, adamlarımızın geri kalanı da gelince ilerleyişe geçtik.

On dakikada bitmişti. İlk beş dakikada hiç şansları olmadığını apaçık görmüş ve kendilerini boşluğa fırlatıp tekrar havalanmak maksadıyla çıkıntıya doğru kaçmaya başlamışlardı.

Onları kaçarlarken vurduk ve dört bir yanımız yanan etlerle, dumanı tüten kemiklerle doldu.

Islak kaya solumuzdan sipsivri yükseliyordu, doruğu bulutların arasında kaybolmuştu, bu yüzden sanki yanıbaşımızda sonsuza dek yükselen bir kule gibiydi. Rüzgâr hâlâ sisi ve dumanı kamçılıyordu, taşlar ise kana bulanmış ve lekelenmişti.

Biz ateş açarak yaklaştıkça, Amber kuvvetleri takviye amacıyla geldiğimizi derhal anlayıp, uçurumun dibindeki konumlarından ileri çıkmaya başladılar. Onlara kardeşim Caine'in önderlik ettiğini gördüm. Uzaktan bir an için gözgöze geldik, sonra atılıp savaşa daldı. Saldırganlar geriledikçe, Amberlilerin dağınık grupları bir ava gelerek ikinci bir birlik oluşturdu. Aslında bozguna uğrayan hayvanadamların ve wyvernlerinin uzaktaki cenahına saldırırken ateş alanımıza giriyorlardı ama bunu onlara söylemem mümkün değildi. Yaklaşıyorduk ve atışlarımız isabetliydi.

Uçurumun dibinde küçük bir insan topluluğu kalmıştı. Onların Eric'i koruduklarına ve Eric'in de yaralandığına dair bir his vardı içimde, fırtınanın etkileri bıçak gibi kesilmişti çünkü.

0 yöne doğru kendime yol açtım.

Gruba yaklaştığımda tüfek sesleri dinmeye başlamıştı bile ve ne olduğunun farkına, çok geç olmadan önce varamadım.

Koskoca bir şey arkamdan geldi ve bir anda yanımda bitti.

Kendimi yere atıp yuvarlandım ve hiç düşünmeksizin tüfeğimi doğrulttum. Ama parmaklarım tetiğin üzerinde oynamadı.

Üzerimden atıyla atlamış olan Dara'ydı bu. Bana dönüp kahkahalar attığı sırada peşinden haykırıyordum.

"Buraya gel! Kahrolasıca! Öleceksin!"

"Amber'de görüşürüz!" diye bağırdı ve o tüyler ürpertici kayaya atılıp ötesindeki yola ulaştı.

Öfkeden çılgına dönmüştüm. Ama o anda elimden hiçbir şey gelmezdi. Küfrederek ayağa kalkıp devam ettim.

Grubun yakınına geldiğimde, adımın birkaç kez söylendiğini işittim. Başlar bana doğru döndü. Geçmeme izin vermek için çekildi insanlar. Çoğunu tanıyordum, ama onları umursamadım.

Sanırım Gerard'la birbirimizi aynı anda gördük. Kalabalığın arasında yere diz çökmüştü, sonra doğruldu ve bekledi. Yüzü ifadesizdi.

Daha da ilerlediğimde şüphelerimin doğru çıktığını gördüm. Gerard, yerde yatan yaralı bir adamla ilgilenmek için eğilmişti. Eric'ti bu.

Yanına geldiğimde Gerard'ı başımla selamladım ve başımı eğip Eric'e baktım. Duygularım karma karışıktı. Göğsünde ki yaralardan akan kan çok kırmızı ve aşırı miktardaydı. Boynundaki bir zincire asılı duran Hüküm Mücevheri kana bulanmıştı. Ne tuhaftır ki, pıhtılaşmış kanın altından, belli belirsiz, kalp atışı gibiışıltısını sürdürüyordu. Eric'in gözleri kapalıydı, başı durulmuş bir pelerinin üzerindeydi. Güçlükle soluyordu.

Gözlerimi o bembeyaz kesilmiş surattan alamadan diz çöktüm. Nefretimi azıcık olsun bir kenara itmeye çalıştım, çünkü Eric'in ölmek üzere olduğu gün gibi aşikârdı ve böylece ağabeyim olan bu adamı, kendisine kalan son anlarında anlamak üzere daha iyi bir şansım olacaktı. Onun, yaşamıyla birlikte yitiriyor olduklarını düşünerek ve beş yıl önce ben galip gelseydim onun yerinde kendimin yatıp yatmayacağını merak ederek bir nebze sempati duygusu toplayabildiğimi fark ettim.

Onun hakkında iyi bir şeyler düşünmeye gayret ettim ve bulabildiğim tek şey bir mezar yazıtından çıkma sözlerdi: Amber uğruna çarpışırken öldü. Hiç yoktan iyiydi doğrusu. Bu cümle aklımda dönüp duruyordu.

Gözlerini kıstı, kırpıştırdı, açtı. Gözleri benimkilere odaklanırken yüzü ifadesiz kaldı. Beni tanıyıp tanımadığından bile emin değildim.

Ama önce adımı söyledi, ardından “Sen olacağını biliyordum," dedi. Bir iki nefes durakladı, sonra sözünü sürdürdü, “Seni zahmetten kurtardılar, değil mi?" yanıt vermedim. Biliyordu zaten.

"Bir gün senin de sıran gelecek," diye devam etti. “O zaman ödeşmiş olacağız." Güldü ve bunu yapmaması gerektiğini çok geç fark etti. Nahoş, kanlı bir öksürük krizine tutuldu.

Geçtiğinde, gözünü dikip ters ters baktı bana.

"Lanetini hissedebiliyordum," dedi. “Dört bir yanımda. Başından beri. Lanetinin tutması için ölmen bile gerekmedi."

Sonra, adeta düşüncelerimi okumuşçasına, hafifçe gülümsedi ve “Hayır, ölüm lanetim senin üzerine olmayacak. Onu Amber’in düşmanlarına sakladım... işte oradakilere." Gözleriyle işaret etti. Sonra, bir fısıltıyla zikretti lanetini ve kulak misafiri olunca tüylerim ürperdi.

Bakışını yüzüme çevirip uzun uzadıya baktı. Sonra boynundaki zinciri tuttu.

"Mücevher..." dedi. “Onu beraberinde Desen’in merkezine götür. Yukarı kaldır. Bir gözünün... çok yakınına. İçine bak... ve orayı bir mekân farz et. Kendini oraya yansıtmaya çalış... içine. Oraya gitmiyorsun. Ama... deneyim var... Ardından, onu nasıl kullanacağını anlıyorsun..."

"Nasıl...?" diye başladım söze, ama durdum. Mücevhere nasıl uyum sağlayacağımı söylemişti zaten. Nasıl keşfettiğini anlattırarak neden nefesini tükettirecektim ki?

Ama duydu ve “Dworkin’in notları... şöminenin altında... odam..." demeyi başardı.

Sonra bir öksürük nöbetine daha tutuldu ve ağzından burnundan kan geldi. Derin bir nefes aldı, kendini oturur konuma getirdi, gözleri fırıl fırıl dönüyordu.

"Kendini benim yaptığım gibi temize çıkar... piç!" dedi, sonra kollarıma yığıldı ve kanlı son nefesini verdi.

Onu bir süre kucağımda tuttum, sonra eski haline getirdim. Gözleri hâlâ açıktı, uzanıp kapadım. Neredeyse düşünmeden, ellerini artık cansız olan taşın üzerinde birleştirdim Taşı o anda alacak kadar midesiz değildim. Sonra ayağa kalktım pelerinimi çıkarttım, üzerine örttüm.

Başımı çevirdiğimde, herkesin bana baktığını gördüm Tanıdık suratlardı çoğu. Araya bazı yabancılar da karışmıştı. Zincirlerle getirildiğim akşam yemeğinde bulunanların sayısı o kadar çoktu ki...

Hayır. Bunu düşünmenin sırası değildi. Zihnimden kovdum bu düşünceyi. Silah sesleri kesilmişti ve Ganelon askerleri geri çağırıyor, hizaya sokuyordu.

İleri yürüdüm.

Amberlilerin arasından yürüdüm. Ölülerin arasından geçtim. Kendi askerlerimin yanından yürüdüm ve uçurumun kenarına geldim.

Aşağıdaki vadide savaş sürmekteydi, süvariler çalkantılı sular gibi dalgalanıyor, piyadeler hâlâ böcekler gibi kaynaşıyordu.

Benedict'ten almış olduğum kartları çıkarttım. Desteden onunkini ayırdım. Önümde parıldadı ve bir süre sonra bağlantı kuruldu.

Beni kovalarken binmiş olduğu aynı kırmızı siyah atın üzerindeydi. Hareket halindeydi ve etrafında çarpışma yaşanıyordu. Onun bir diğer atlıyla yüzyüze geldiğini görünce durdum. Tek bir laf çıktı ağzından.

"Bekle," dedi.

Hasmını kılıcının hızlıca iki hareketiyle saf dışı etti. Sonra bineğini çevirip arbededen çekilmeye başladı. Atının dizginlerinin uzatılıp ilmek yapılmış ve sağ kolunun güdüğüne gevşekçe bağlanmış olduğunu gördüm. Nispeten sakin bir yere itmesi on dakikasını aldı. Bunu yaptığında bana baktı ve onun da arkamdaki manzarayı incelemekte olduğunu anladım.

"Evet, yükseklerdeyim," dedim. "Biz kazandık. Eric savaşta öldü."

Devam etmemi bekleyerek sabit bakışını sürdürdü. Yüzü hiçbir duyguyu ele vermiyordu.

“Biz kazandık, çünkü tüfekli askerler getirdim," dedim. "Nihayet burada çalışan patlayıcı bir madde buldum."

Gözleri kısıldı ve başıyla onayladı. Bu maddenin ne olduğunu ve nereden geldiğini o an kavradığını hissettim.

"Seninle tartışmak istediğim çok şey olsa da," diye devam ettim, “ilk önce düşmanın icabına bakmak niyetindeyim. Eğer teması sürdürürsen, sana birkaç yüz tüfekli asker yollayacağım."

Gülümsedi.

"Acele et," dedi.

Ganelon’a bağırdım, sadece birkaç adım arkamdan yanıtladı. Ona askerleri tek sıra yapmasını söyledim. Başını salladı, dönüp emir yağdırmaya girişti.

Biz beklerken, “Benedict, Dara burada. At sırtında Avalon’dan geldiğin sırada seni Gölge’nin içinden izlemeyi başarmış. İstediğim..."

Dişlerini sıktı ve haykırdı: “Bu bahsedip durduğun Dara da kimin nesi oluyor? Sen buraya gelinceye kadar onun adını bile duymamıştım! Lütfen söyle bana! Gerçekten bilmek istiyorum!"

Belli belirsiz tebessüm ettim.

"İşe yaramaz," dedim başımı iki yana sallarken. “Onun hakkında her şeyi biliyorum, ama başka hiç kimseye torunun çocuğu olduğunu söylemedim."

Dudakları istemsizce aralandı ve gözleri aniden fal taşı gibi açıldı.

"Corwin," dedi, “sen ya aklını kaçırmışsın, ya da oyuna getirilmişsin. Bildiğim kadarıyla böyle bir vârisim yok. Beni buraya kadar Gölge’den takip etme kısmına gelince, buraya Julian’ın Koz Kartı’yla geldim."

Elbette. Kızın foyasını anında çıkaramadıysam, bunun yegâne sebebi aklımın çarpışmada olmasıydı. Benedict tabii ki savaştan Koz Kartları vasıtasıyla haberdar edilmiş olacaktı. Elinin altında anında gelmesini sağlayacak bir taşıma yöntemi varken, niye at sırtında vakit kaybetsindi ki?

"Kahretsin!" dedim. “Şimdiye dek Amber’e varmıştır bile! Dinle Benedict! Askerlerin naklini devretmek üzere Gerard’ı ya da Caine’i bulacağım. Ganelon da gelecek. Emirlerini onun aracılığıyla verirsin."

Etrafa bakındım, Gerard’ın bazı soylularla konuşmakta olduğunu gördüm. Büyük bir telaşla ona bağırdım. Başı hemen bana döndü. Ardından koşmaya başladı.

"Corwin! Ne oluyor?" Benedict bağırıyordu.

"Bilmiyorum! Ama bir şeyler fazlasıyla ters gidiyor!"

Koz Kartı’nı yaklaşan Gerard’a fırlattım.

"Askerlerin Benedict’e ulaşmasını sağla!" dedim. “Random sarayda mı?"

"Evet."

"Özgür mü, hapiste mi?"

"Özgür, gibi bir şey. Civarında birkaç nöbetçi olacak. Eric ona hâlâ güvenmiyor… du."

Döndüm.

"Ganelon," diye seslendim. “Gerard sana ne derse yap. Seni Benedict’e gönderecek... aşağıya." Elimle işaret ettim.

"Adamların Benedict’in emirlerine uymasını sağla. Şimdi Amber’e gitmek zorundayım."

"Tamam," diye seslendi.

Gerard ona doğru ilerledi, ben de Koz Kartları’nı bir kez daha karıştırdım. Random’ınkini buldum ve konsantre olmaya giriştim. Tam o anda nihayet yağmur yağmaya başladı.

Bağlantı neredeyse anında kuruldu.

"Selam, Random," dedim resim canlanır canlanmaz. “Beni hatırladın mı?"

"Neredesin?" diye sordu.

"Dağlarda," dedim ona. “Savaşın bu safhasını henüz kazandık ve Benedict’e vadiyi temizlemesi için gereken yardımı gönderiyorum. Ama şimdi senin yardımına ihtiyacım var. Beni oraya al."

"Bilmiyorum, Corwin. Eric..."

"Eric öldü."

"O zaman başa kim geçti?"

"Kim geçti sanıyorsun? Beni oraya al!"

Çabucak başıyla onayladı ve elini uzattı. Uzanıp yakaladım.

Adımımı ileriye attım. Avlulardan birine bakan bir balkonda onun yanındaydım. Parmaklık beyaz mermerdendi ve aşağıda açmış fazla çiçek yoktu. Yerden iki kat yukarıdaydık.

Dengemi kaybedip koluna sarıldım.

"Yaralısın!" dedi.

Başımı iki yana salladım, ne kadar yorgun olduğumun farkına o anda vardım. Geçen birkaç gecedir gözüme pek uyku girmemişti. Bu ve diğer şeyler...

"Hayır," dedim gömleğimin önü olan o kanlı karmaşaya bakarak. “Sadece yorgunum. Kan Eric’in."

Elini saman rengi saçlarında gezdirdi ve dudaklarım yaladı.

"Onu sonunda hakladın demek..." dedi yavaşça.

Başımı tekrar iki yana salladım.

"Hayır, onu bulduğumda ölmek üzereydi zaten. Şimdi benimle gel! Acele et! Önemli!"

"Nereye? Sorun nedir?"

"Desen’e," dedim. “Neden mi? Emin değilim, ama önemi olduğunu biliyorum. Haydi!"

Saraya girdik, en yakın merdivene gittik. Başında iki muhafız vardı, ama biz yaklaşırken hazır ola geçtiler ve geçişimize engel olmaya kalkışmadılar.

"Gözlerinle ilgili anlatılanların doğru olduğuna sevindim" dedi Random aşağı inerken. “İyi görebiliyor musun?"

"Evet. Hâlâ evli olduğunu duydum."

"Evet. Öyleyim."

Zemin kata indiğimizde hemen sağa yöneldik. Merdivenin dibinde bir çift muhafız daha vardı, ama bizi durdurmaya kalkmadılar.

"Evet," diye tekrarladı sarayın merkezine yöneldiğimizde.

"Şaşırdın, değil mi?"

"Evet. O yılı bitirip ayrılacağını sanmıştım."

"Ben de öyle," dedi. “Ama ona âşık oldum. Gerçekten."

"Daha tuhaf şeyler de gördüm."

Mermer yemek salonunu geçtik, gölgelerin ve tozun içinde uzanan upuzun, dar bir koridora girdik. Bu yoldan son geçişimdeki halim aklıma gelince ürpermemek için kendimi zor tuttum.

"Beni gerçekten önemsiyor," dedi. “Daha önce hiç kimsenin yapmadığı gibi."

"Senin adına sevindim," dedim.

Aşağıya inen uzun, sarmal merdivenin başındaki platforma lan kapıya vardık. Kapı açıktı. Girdik ve inmeye koyulduk.

"Ben sevinmedim," dedi aceleyle döne döne ilerlerken. "Âşık olmak istememiştim o zamanlar. Devamlı tutsaktık, bilirsin. Bununla nasıl gurur duyulabilir?"

"Artık bitti," dedim ona. “Beni izlediğin ve Eric’i öldürmeye kalktığın için tutsak edildin, değil mi?"

"Evet. Sonra karım da bana katıldı."

"Bunu unutmayacağım."

Hızla ilerledik. Aşağıya kadar çok mesafe vardı ve her on metrede bir lambalar vardı. Büyük, doğal bir mağaraydı. Kaç tünel ve koridor içerdiğini bilen var mıydı, merak ettim. Aniden sebebi ne olursa olsun zindanlarda çürüyen zavallı yaratıklar için içimin acımayla dolup taştığını hissettim. Hepsini salıvermeye ya da onlarla yapacak daha iyi bir şey bulmaya karar verdim.

Uzun dakikalar geçti. Aşağıdaki meşalelerin ve fenerlerin titreştiğini görebiliyordum.

"Bir kız var," dedim, “adı da Dara. Bana Benedict’in torununun çocuğu olduğunu söyledi ve inanmam için gerekçeler sundu. Ona Gölge, gerçeklik ve Desen’den bahsettim biraz. Gölge üzerinde bir miktar gücü var ve Desen’i yürümek için sabırsızlanıyordu. Onu son gördüğümde buranın yolunu tutmuştu. Şimdiyse Benedict onun kendisinden olmadığını söylüyor. İçime birden korku düştü. Onu Desen’den uzak tutmak istiyorum. Sorgulamak istiyorum."

"Tuhaf," dedi. “Hem de çok tuhaf. Sana katılıyorum. Şimdi orada mıdır sence?"

"Değilse bile, çok yakında olacağını hissediyorum."

Nihayet zemine ulaştık ve doğru tünele doğru yokuşu çıkmaya başladım.

"Bekle!" diye bağırdı Random. Merakla durup geriye döndüm. Onu bulmam biraz vakit aldı Merdivenlerin arkasındaydı çünkü. Tekrar döndüm.

Sorum dudaklarıma ulaşamadı. İri yarı, sakallı bir adamın yanına çömelmiş olduğunu gördüm.

"Ölmüş," dedi. "Çok ince bir bıçak. İyi darbe. Henüz olmuş."

"Acele et!"

İkimiz de koşup tünele saptık. Sağdan yedinci geçit bizim aradığımızdı. Yaklaşırken Grayswandir'i çektim, çünkü o koyu renkli, metallerle perçinlenmiş koca kapı aralık duruyordu.

İçeri daldım. Random da hemen arkamdaydı. O muazzam odanın zemini siyahtır ve cam kadar pürüzsüz görünür, mamafih kaygan değildir. Desen onun üzerinde, içinde yanar, aşağı yukarı elli metre uzunluğunda, eğri çizgilerden oluşan karmakarışık, ışıl ışıl bir labirenttir. Kenarında durup bakakaldık.

Orada bir şey vardı, Desen'i yürüyordu. Bu şeyi izlemenin verdiği o eski karıncalanmalı ürpertiyi duyumsadım. Acaba Dara mıydı? Dört bir yadından biteviye püsküren kıvılcım fıskiyelerinin arasından figürün kim olduğunu seçmek güçtü.

Her kim idiyse, kraliyet kanından olmalıydı, çünkü başka birinin Desen tarafından yok edileceği herkesin malumudur ve bu şahıs daha şimdiden Büyük Kavis'i aşmış, Son Örtü'ye giden dolambaçlı dönemeç dizisindeydi.

Ateşböceği figür hareket ettikçe adeta biçim değiştiriyordu.

Bir süreliğine, duyularım içimden gelmesi gerektiğini bildiğim, bilinçaltımın algıladığı küçük, anlık görüntüleri reddetti. Random'un nefesini tuttuğunu işittim ve bu, bilinçaltımdaki engel kalkmış gibi oldu. Bir imge ordusu bastı zihnimi, her zaman hayali gözüken odada figür, bir kule gibi yükseliyordu. Sonra kuruyup küçüldü, neredeyse hiçliğe dönüştü.

Bir anlığına ince yapılı bir kadın gibi gözüktü... muhtemelen Dara'ydı, saçı ışıltıyla aydınlanmış, diken diken olmuş, statik elektrikle çatırdayan. Derken kafasındaki saç değil, geniş ve belirsiz bir alından uzanan büyük, kıvrık boynuzlardı ve boynuzların çarpık bacaklı sahibi, alev alev yanan yol

boyunca bir toynağını diğerinin önüne atmaya çalışıyordu. Ardından başka bir şey... Devasa bir kedi... Suratı olmayan bir kadın... Betimlenemez güzellikte, parlak kanatlı bir şey... Küllerden bir kule...

"Dara!" diye haykırdım. “Bu sen misin?"

Sesim yankılanıp geri döndü, hepsi buydu. Her kim, ya da her ne idiyse, artık Son Örtüyle cebelleşiyordu. Kaslarım bu çaba karşısında istemsiz bir duygudaşlıkla gerildi.

Nihayet, yarıp geçti.

Evet, Dara’ydı bu. Şimdi uzun boylu ve büyüleyiciydi. Aynı anda hem güzeldi, hem de korkunç. Görüntüsü zihnimin dokusunu yırtmıştı. Kollarını coşkuyla yukarı kaldırdı ve dudaklarından insanca olmayan bir kahkaha döküldü. Gözlerimi kaçırmak istediysem de kıpırdayamıyordum. Gerçekten de kucaklamış, okşamış, yaklaşmış mıydım ben, bu... şeye? Daha önce hiç başıma gelmedik bir şekilde, bu yaratıktan fevkalade tiksinmiş, bir yandan da cazibesine kapılmıştım. Bu boğucu kararsızlığı anlayamıyordum.

Derken bana baktı.

Kahkahası kesildi. Değişmiş olan sesi çınladı.

"Lord Corwin, Amber’in hükümdarı artık sen misin?"

Bir yerlerden bir yanıt bulmayı başardım.

"Tüm pratik amaçlar için," dedim.

"Güzel! Öyleyse can düşmanına bak!"

"Kimsin? Nesin sen?"

"Asla bilemeyeceksin," dedi. “Çok geç artık."

"Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

"Amber," dedi, “yok edilecek."

Gözden kayboldu.

"Bu da neyin nesiydi?" dedi Random.

Başımı iki yana salladım.

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama bulmamızın dünyadaki en önemli şey olduğunu sanıyorum."

Kolumu kavradı.

"Corwin," dedi. “Kız -o şey- ciddiydi. Bu mümkün olabilir, biliyorsun."

Başımla doğruladım.

"Biliyorum."

"Şimdi ne yapacağız?"

Grayswandir’i tekrar kınına yerleştirip kapıya döndüm.

"Parçaları birleştireceğiz," dedim. “Hep istediğimi düşündüğüm şey avucumda artık ve onu güvenceye almalıyım. Olacakları bekleyemem. Onu Amber’e yaklaşmadan önce bulup durdurmalıyım."

"Onu nerede arayacağını biliyor musun?" diye sordu.

Tünele saptık.

"Zannederim ki, kara yolun diğer ucunda," dedim.

Mağaradan geçip merdivenlere, ölü adamın yattığı yere geldik ve merdivenleri döne döne çıktık.

İKİNCİ CİLT

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları 152
Fantastik Kurgu 33
Amber Yıllıkları 2. Cilt
1-Avalon'un Tüfekleri
Roger Zelazny
ISBN 975-8607-38-3
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber 2-Guns of Avalon
İngilizceden çeviren: Barış E. Alkım
Redaksiyon: Sönmez Güven
1. Baskı İstanbul, 2002

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hıgo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hıgo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.